

இராமாயணத்தின் வரலாற்று நம்பகத்தன்மை

விஸர்சன ரத்யான ஒடு மதினி

அம்பலவானைர் மழுரன்

நல்லோடு
வாய் - வாய்

ரீதாயணத்தின் வரலாற்று நம்பகத்தன்மை

(வியர்சன ரீதியான ஒரு மதிப்பீடு)

THE HISTORICAL CREDIBILITY OF
RAMAYANA

அம்பலவாணர் மத்யரன்
லண்டன்
(ஊடகவியலாளர்)

சிந்தனை வட்டம்
த.பி.இல: 01, பொல்கொல்லை, ரீலங்கா.
316/2010

வெளியிட்டு எண் 316

இராமாயணத்தின் வரலாற்று நம்பகத்தன்மை.
(விமர்சன ரீதியான ஒரு மதிப்பீடு)

லண்டன், அம்பலவாணர் மதுரனால் எழுதப்பட்டது.

பதிப்புரிமை நூலாசிரியருக்கே.
முதலாம் பதிப்பு ஏப்ரல் 2010

சிந்தனை வட்டத்தினால் வெளியிடப்பட்டது.
த.பெ. இல- 01, பொல்கொல்லை, தொ.பேசி: 0094 812 493746

சீ.வீ. பய்னிஷர் பிரைவெட் லிமிட்டெட்டால் அக்சிடப்பட்டது.
த.பெ. இல.01 பொல்கொல்லை தொ.பேசி: 0094 812 493746

*IRAAMAYANATHTHIN VARALATRU NAMBAHAT THANMAI
(THE HISTORICAL CREDIBILITY OF RAMAYANA)*

by Ambalavanar Mayooran

Published by Cinthanai Vattam, Sri Lanka.
First published April 2010

Printed by CV Publishers (Pvt) Ltd,
P.O.Box 01, Polgolla, Sri Lanka. T/P 0094 812 493746

ISBN: 978-955-1779-39-9

© Ambalavanar Mayooran, 2010

All Rights Reserved. No part of this Documentation may be reproduced or utilised,
stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic,
mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written
permission of the author.

காணிக்கை

இலங்கைத்தீவில் தமிழினத்தின் சுய நிர்ணயத்திற்கான போராட்டத்தின் நீண்ட வரலாற்றுப் பயணத்தில் மிக நெருக் கடியானதும், தமிழர்களின் துயரமானதும், வரலாற்றுக் கறை படிந்ததுமான 2009, மே மாதம் 16 முதல் 19 வரையான வன்னிக் கறுப்பு நாட்களில் சிங்கள, பெளத்த பேரினவாதத்தின் ஆக்கிரமிப்புக் கொடும் போரில் கொல்லப்பட்டு முள்ளிவாய்க்கால் மண்ணில் வீழ்ந்து, வன்னி மண்ணோடு இரண்டறக் கலந்து, ஈழத்தமிழர்களின் நெஞ்சங்களில் நிலைத்து வாழ்ந்து கொண்டு, எம்மை வழிநடத்தப்போகும் பல்லாயிரம் ஈழர்ன்னின் மைந்தர்களுக்கு இந்நாலைக் காணிக்கையாக்குகின்றேன்.

அணிந்துரை

தென் ஆசியாவில் உருவான மிகப் பழமையான இதிகாச காவியங்கள் இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகிய இரண்டுமாகும். இவை இந்தியாவில் மட்டுமல்ல, இலங்கை, இந்தோனேசியா, சீயம், கம்போடியா ஆகிய கிழக்காசிய நாடுகளிலும் பிரசித்தி பெற்றவை.

இக் காவியங்கள் இந்தோ - ஆரியர்கள் இந்திய மண்ணில் வேறுந்றி அரசோக்சிய வெவ்வேறு காலத்தின் வரலாற்றுப் பதிவுகள் என்பது சில வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்து. 'இருக்கு' வேதம் வர்ணிக்கும் ஆரியர்களின் புவியியல் அறிவு இன்றைய பஞ்சாப், டெல்லிப் பகுதிகளை மட்டுமே உள்ளடக்கியிருக்கிறது. அவர்கள் இப்பகுதிகளிலிருந்து கங்கை நதிப் பள்ளத்தாக்குகளுக்கு இடம்பெயர்ந்த பின்னரே இக்காவியங்களில் கூறப்படும் நாடுகளும் நகரங்களும் உருவாக்கப்பட்டன.

இந்தோ ஆரியர்கள் இந்தியாவுக்கு வருகை தந்த காலம் கி.மு.1800. முதலில் நாடோடிகளாக வாழ்ந்த இவர்கள் பின்னர் பஞ்சாபில் சிந்து - சரஸ்வதி நதிக்கரையோரங்களில் குடியேறினார்கள். சரஸ்வதி நதி வற்றிய பின்னர் கி.மு.1000 ஆண்டு காலப்பகுதியில் இவர்கள் கங்கைக் கரையோரமாக இடம்பெயர்ந்தார்கள்.

மகாபாரதம் நடைபெறும் முக்கிய நகரமாக ‘ஸ்தினாபுரம்’ கி.மு 700 ஆண்டளவில் ஒரு நகரமாக உருவாகியிருப்பதை இன்றைய அகழு வாராய்ச்சிகள் நிருபிக்கின்றன. இதன் பிரகாரம் இக்கதை கூறும் நிகழ்வுகள் கி.மு 700 காலப்பகுதியில் நடைபெற்றிருக்கலாம் என்பதும், இக்கதையின் மூலம் கி.மு 600 ஆம் ஆண்டுகளில் உருவாகியிருக்கலாம் என்பதும் வரலாற்றாசிரியர் ரோமிலா தாப்பரின் கருத்து.

இராமாயணத்தில் கூறப்படும் நிகழ்வுகள் ஆரியர்கள் கங்கைச்சம வெளியில் பரவி கிழக்கிந்தியாவை அடைந்து கோசலம், காசி ஆகிய நாடு நகரங்களை உருவாக்கிய பின்னர் எழுந்த கதைகள். இந்த நாடுகள் கி.மு. 600ஆம் ஆண்டுக் காலத்தில் எழுந்த நாடுகள். ஆதலால் இக்கதைகள் அதன் பின்னரே உருவாகியிருக்க முடியும்.

இராமாயணத்தின் பின்னணி பற்றி “அறிவுக்கடல்” எனப் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர் ராகுல சாங்கிருத்தியாயன் தரும் தகவல்கள் இவை. “பிந்தாளில் அயோத்தியா என வால்மீகியால் வர்ணிக்கப்பட்டது கோசல நாட்டிலிருந்த சாகேதம்” என்ற நகரம். சாகேதம் எப்போதும் கோசலத்தின் தலைநகரமாக இருந்ததே இல்லை. கொதும புத்தருடைய சம காலத்தவனான கோசல நாட்டரசன் பிரசனஜித், அங்கே ஒரு மாளிகை கட்டியிருந்தான் என்றாலும், அவனுடைய ராஜதானி சிராவஸ்தி நகரத்தி லேயே அமைந்திருந்தது. சாகேதம் சரயு நதிக்கரையில் அமைந்திருந்த படியினால் படகு வழி வியாபாரத்திலும் - கிழக்கிலிருந்து பாஞ்சாலம் செல்லும் தரை மார்க்கத்திலும் அமைந்திருப்பதால் தரை வியாபாரத்திலும் ஒரு கேந்திர மையமாக விளங்கிப் பெருமை பெற்றிருந்தது.

இந்தியாவில் மெளரிய அரச வம்சத்தை அழித்த சேனாதிபதி புஷ்யமித்திரன் தான் சாகேதத்தை முதன்முதலில் தலைநகரமாக ஆக்கினான். புஷ்யமித்திரனின் அல்லது அவனை அடுத்துவந்த சுங்க வம்ச அரசர்களின் காலத்தில் இராமாயணத்தை இயற்றிய வால்மீகி சாகேத நகரத்திற்கு ‘அயோத்தியா’ என்ற பெயரைக் கொடுத்து விளம்பரப்படுத்தினார். வாரணசி (காசி)யைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்த ஜாதக வம்சத்து அரசன் தசரதனுடைய ராஜதானியை அயோத்தியாவாகப் பெயர்கொடுத்து, சுங்க வம்ச சக்கரவர்த்தி புஷ்ய மித்திரனையோ அல்லது அதனை அடுத்துவந்த அக்கினி மித்திரனையோ தன்னுடைய இராமாயண காவியத்தில் ஸ்ரீராமனாக வர்ணித்திருக்கிறார்.” பேராசிரியர் தரும்

தகவல்கள் சரியாக இருக்குமானால் வால்மீகி இராமாயணம் கி.மு 2ஆம் நூற்றாண்டில் தான் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

இராமாயணக்கதை நடைபெறும் கோசலநாடு கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் பெளத்தமதம் பரவியிருந்த ஒரு நாடு. அதன் தலைநகரான சிராவஸ்தி ஒரு பெளத்த நகரம். அந்த மன்னில் உருவான ஒரு ஜாதகக் கதை ‘தசரத ஜாதகம்’ ஜாதகக் கதைகள் பெளத்த மதப் பின்னணியில் ‘பிராகிருத்’ மொழியில் எழுதப்பட்ட கதைகள். இந்தியாவில் பெளத்தம் உருவாக்கப்பட்ட காலத்தில், அம்மதங்களோடு சம்பந்தப்பட்ட நிகழ்வுகளையும், நாயகர்களையும் கொண்டே இக்கதைகள் உருவாக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

இந்த ஜாதகக் கதையில் இராமரும், சௌதயும் அண்ணன் தங்கை களாகக் கூறப்படுகின்றார்கள். புத்தரின் காலத்தில் வழக்கிலிருந்த இக் கதையை மூலமாகக் கொண்டே வால்மீகி தனது இராமாயண காவியத்தை புனைந்திருப்பது இந்நாலில் தெளிவாக எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் வால்மீகியின் மூல இராமாயணத்தில் இராவணன் பற்றியோ, சௌத இலங்கைக்குச் சிறைப்பிழக்கப்பட்டு எடுத்துச் செல்லப் பட்டது பற்றியோ எதுவும் கூறப்படவில்லை என்றும், ஆரிய வர்த்தகம் வளர்ச்சி பெற்று மெளரிய மன்னர்கள் ஆட்சிக் காலத்தில் அவர்கள் இலங்கையைப்பற்றி அறிந்து கொண்டபின்னரே இப்பகுதிகள் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டன என்பதும் வரலாற்றாசிரியர் ரோமிலா தாப்பரின் கருத்து.

மகாபாரதம், இராமாயணம் ஆகிய இதிகாசங்கள் எழுதப்பட்ட காலத்தில் வியாசரோ, வால்மீகியோ கண்ணனையோ, இராமரையோ தெய்வ அவதாரமாகக் கூறவே இல்லை. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டில் எழுந்த மத இலக்கியங்கள் பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் ஆகிய முர்த்திகளை உருவாக்கிய பின்னர் புனையப்பட்ட புராணங்கள் கண்ண ணையும், இராமரையும் விஷ்ணுவின் அவதாரங்களாக்கி இக்கருத்துக்கள் மகாபாரதம், இராமாயணங்களில் இடைச் செருகல்களாக எழுதப்பட்டன. இக்காலத்தில் தான் பகவத்கதையும் எழுதப்பட்டது. புராணங்களில் விஷ்ணு பத்து அவதாரங்கள் எடுக்கும் கதைகள் புனையப்பட்டன.

இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ் இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுவது போல இராவணன் திராவிடனோ, தமிழ்னோ அல்ல. இவனது முதாதையர்

கள் இந்திய உபகண்டத்தில் 70,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் குடிவந்த ஆஸ்திரலோயிட் இனத்தவராவார். இந்தியாவுக்கு ஆரியர்கள் குடிவந்த சமயம் அவர்களைக் கடுமையாக எதிர்த்த இந்த இனத்தவரை சமஸ்கிருத நூல்கள் யக்ஸர்கள் என்றும், இலங்கையின் பாளி நூல்கள் யக்கர்கள் (இயக்கர்) என்றும் கூறுகின்றன. இந்திய மண்ணில் சிவ வழிபாட்டையும், விங்க வழிபாட் டையும் ஆரம்பித்து வைத்தவர்கள் இந்த யக்ஸர்களே. இவர்கள் பேசிய மொழி ‘ஒஸ்ரிக்’ அல்லது ‘முண்டா’ என அழைக்கப் படுகிறது.

திராவிட இனத்தின் ஆதிக்குடிகள் நாகர், பரதவர் எனப்படுவோர் ஆவர். இவர்கள் 30,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மத்திய கிழக்குப் பகுதியிலிருந்து இந்தியாவை வந்தடைந்தவர்கள். ஆனால் திராவிட மொழிகள் இற்றைக்கு 10,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான் மத்திய கிழக்கிலிருந்து ‘ஸம்’ என்ற நாட்டிலிருந்து இந்தியாவுக்கு அறிமுகமாயிற்று. திராவிட ஆதிக் குடிகள் எனப்படும் நாகர், பரதவர் ஆகியோர் இம்மொழிகளைத் தாமாக ஏற்றுக்கொண்டு திராவிடர் ஆயினர். யக்ஷர்களின் சிவலிங்க வழிபாடு, உருவ வழிபாடு ஆகிய பண்புகளை திராவிடர் கடைப்பிடித்தார்கள். அன்றைய யக்ஸர்கள் திராவிட மொழிகளைப் பேசியதற்கான ஆதாரம் ஏதுமில்லை, எனவே அவர்களைத் திராவிடர் என்றோ, தமிழர் என்றோ கூறுவது பொருத்தமற்றது.

இருபதாம் நாற்றாண்டின் மத்தியில் தமிழகத்தில் திராவிட முன் னேற்றக் கழகத்தினர் பிராமண எதிர்ப்பை மேற்கொண்ட சமயம் இராமனைத் தெய்வமாக்கி இராமாயணம் எழுதிய கம்பரைத் தாக்கவும் தயங்கவில்லை. இராவணனைத் தமிழனாக்கி, இத்தமிழனையே கம்பர் ‘அரக்கன்’ என்றும், தமிழர்களையே கம்பர் ‘வானரங்கள்’ என்றும் கூறியிருக்கிறார் என்பது ‘கம்பரசம்’ எழுதிய அண்ணாத்துரையின் ‘கண்டு பிடிப்பே’ ஒழிய உண்மை அதுவல்ல.

இந்தியப் புராணங்களில் குபேரன், பதமன், இராவணன் ஆகியோர் யக்ஸர்களாகக் கூறப்படுகின்றார்கள். ஆனால் இலங்காபுரியை நிர்மாணித்த விஸ்வகர்மா, இராவணன் மனைவி மண்டோதரி ஆகியோர் நாகர்களாகக் கூறப்படுகின்றார்கள்.

இலங்கையில் ஆதியில் யக்ஸர்களும் (இயக்கர்களும்), அடுத்து நாகர், பரதவர் என்போரும் பின்னர் தமிழர்களும் அதனையடுத்து சிங்கள

வர்களும் குடிவந்தார்கள் என்பதே வரலாறு. பின்னர் நாகர்கள் தமிழ்மொழியையும், பெரும்பாலான இயக்கர்கள் சிங்கள மொழியையும் பேசினார்கள். இன்றும் 'இராவண' என்ற பெயர்கொண்ட சிங்களவர்கள் உள்ளனர். தமிழர்கள் இல்லை. அதே சமயம் நாக என்ற பெயர் கொண்ட தமிழர்கள் அதிகம். சிங்களவர்கள் வெகு அருமை. கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டில் இலங்கையில் பெளத்தமதம் அறிமுகமான சமயம் நாகர்களில் பெரும்பாலானோர். அம் மதத்தைத் தழுவி, காலப்போக்கில் அவர்களும் சிங்களம் பயின்று சிங்களவர்களானார்கள். இதன் காரணமாக சிங்களம் பேசும் மக்களின் தொகையும் அதிகமாயிற்று.

இந்நாலை எழுதியிருக்கும் அம்பலவானர் மதுரன் சுறுசுறுப்பு மிக்கதோர் இளைஞர். சாதாரணமான ஆற்றல் கொண்ட ஒர் ஆய்வாளர். அருவி போல ஒடும் உரைநடை கொண்ட ஒர் எழுத்தாளர். அவரது எழுத்து வன்மைக்கும், ஆய்வுத் திறனுக்கும் இந்த நூலே அற்புதமான தொரு சான்று. இராமாயணம் பற்றி தனக்குக் கிடைத்த இலக்கிய, இதிகாச, புராண நூல்கள் அனைத்தையும் படித்து, பயின்று, ஆய்ந்து, அறிந்து - அவற்றிலிருந்து தேர்ந்தெடுத்த பகுதிகளை இந்நால் முழுவதிலும் உபயோகித்து - இதை ஒர் அறிவியல் விருந்தாகச் சமைத்துத் தந்திருக்கின்றார்.

இராமாயணத்தைப் பற்றி மட்டுமல்ல, அதனோடு சம்பந்தப்பட்ட கவிஞர்களையும், அறிஞர்களையும், பல வரலாற்றுத் தகவல்களையும் இங்கே காணமுடிகிறது. இந்நாலில் இருக்கும் பல செய்திகளும், தகவல் களும் நம்மில் பலர் ஏற்கனவே அறிந்திராதவை. இலக்கிய ஆர்வலர்கள் அனைவரும் படித்துச் சுவைத்து இன்புறவேண்டிய அறிவியல் நிதியம் இது.

சிவ தியாகராஜா
B.Sc, MBBS, PHD.

இலண்டன்
ஜூன் 2010.

என்னுரை

இப்பிரபஞ்சத்தில் நீரில் தோன்றிய உயிர்ப் பரிணாம வளர்ச்சிப் படிகளைத் தாண்டி மண்ணில் மனிதனாகத் தடம் பதித்த காலம் முதல் இன்றைய நவீன கணனி யுகத்திற்கு இடைப்பட்ட மனித நாகரிக வளர்ச்சிப் படிமுறையின் நீண்ட வரலாற்றுப் பக்கங்களில், ஆதியில் மனிதன் தனது அடிப்படைத் தேவைகளான உணவு, உடை, உறையுள் ஆகியவற்றைப் பூர்த்தி செய்வதே மிகச் சிரமமானதாக இருந்தது. ஆனால் அடிப்படைத் தேவைகள் நிறைவு செய்யப்பட்ட போது மேலும் பல தேவைகள் எழுந்தன. இவ்வாறு ஒரு தேவை பூர்த்தியடைய இன்னுமொரு தேவை அவனுக்கு ஏற்பட இது ஒரு தொடர்க்கையாகி நாகரிக வளர்ச்சி மேலோங்கியது.

நாகரிக வளர்ச்சியின் ஒரு கட்டத்தில் மனிதனுக்குக் கிடைத்த போதிய ஓய்வு அவனுக்கு செய்யற்கையான இன்பங்களை ஏற்படுத்தக் கூடிய கலை, இலக்கியப் படைப்புக்களின் தேவையை ஏற்படுத்திற்று. மனிதனுக்குக் கிடைத்த போதிய ஓய்வு நேரமே கலை இலக்கியப் படைப்புக்களின் தோற்றுத்திற்கு வழி சமைத்தது என்னாம். இவ்வாறு ஓய்வு நேரத்தை இன்பமாகக் கழிக்க அன்றைய மக்கள், அன்றைய அறிவியலையும், சமூகச் சூழலையும் பிரதிபலிக்கக் கூடியதான் கலை இலக்கியப் படைப்புக்களை உருவாக்கினர். இவ்வாறு உருவாக்கப்பட்ட கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் நீண்ட மனித நாகரிக வரலாற்றுப் பரம்பலின் வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் பல்வேறுபட்ட மாற்றங்களுக்கும் மருவல்களுக்கும், திரிதல்களுக்கும் உட்பட்டதோடல்லாமல் காலத்திற்குக்

காலம் இவ்விலக்கியப் படைப்புக்கள் மீது இடைச் செருகல்களும் ஏற்படுத் தப்பட்டு அவை மூல இலக்கியங்களின் சுவடுகளே இல்லாத அளவுக்கு முற்றிலுமாக மாற்றமடைந்து கிடக்கின்ற நிலையை இன்று காண முடிகின்றது.

இந்த வகையிலே தான் தமிழிலும் எழுந்த பெருந்தொகையான இலக்கியப் படைப்புக்கள் பலவற்றில் இவ்வாறான மாறல்கள், மருவல் கள், இடைச் செருகல்கள், அவ்விலக்கியப் படைப்புக்களின் அன்றைய நோக்கங்களையும், தேவைகளையும் புறந்தள்ளி அன்று பிழித்த பின்னையார் இன்று குரங்காகி நிற்பது வேதனைக்குரியதே.

இவ்வாறு தான் தமிழில் எழுந்த இதிகாசங்கள் அன்றைய சமுதாயத் தேவையையும், சமுதாய மாற்றத்தையும் அன்று நிலவிய சமூக அரசியல் குழலுக்கு ஏற்றவகையில் மக்களிடத்தே வேண்டியின்றது. இவ் விதிகாசங்கள் சமூகத்தின் ஒவ்வொரு பிரஜைக்குமுள்ள கடமைகளை வகுத்து மனிதனை வாழ்வதற்கு வழிகாட்டிற்று. எனவே இதிகாசங்கள் அன்றைய சமூகத் தேவையை பிரச்சாரப்படுத்துகின்ற ஒரு பிரச்சார ஊடகமே அன்றி வேறு எதுவாகவும் கருத முடியாது. இதிகாசக் கதைகள் என்று நாம் கூறுகின்ற போது இராமாயணக்கதை, மகாபாரதக்கதை என்கின்றோம். அதை வரலாறு என்று கூறவில்லையே கதை என்றுதானே கூறுகின்றோம். ஆகவே கதையைக் கதையுடன் விட்டுவிடுவது தானே நல்லது. கதையை மதமாக்கி, மதக்கதை மதவாத மாக்கி, மனிதனை மதம்பிடிக்கச் செய்து, மனிதனை மனிதன் கொல்வது எதற்கு? அவ்வாறாயின் கதை எதற்கு? மதம் எதற்கு? பொழுதை இன்ப மாகக் கழிக்கத் தானே கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள் தோன்றின?

இவ்வாறுதான் இராமகதையின் பெயரால் குஜராத்தில் நிகழ்ந்த படுகொலையும், பாபர் மகுதி இடிப்பின் போது அயோத்தியிலும், இந்து ஸ்தானம் எங்கிலும் (இந்தியாவில்) நிகழ்ந்த மதக்கலவரமும், மனிதப் படுகொலையும் என் மனதை ஆழமாக உறுத்திற்று. இது இவ்வாறு இருக்க தென்கத்தின் அரசியற் கோமாளிகளின் சேதுசமுத்திரத்திட்ட எதிர்ப்பும், அதனால் எழுந்த அரசியற் கோமாளித் தனங்களின் சிகரமாக “இராமர் பாலத்திற்கு கறுப்புப் பூணப்படைப் பாதுகாப்பை வழங்குங்கள் இல்லாவிடத்து ஈழப் போராளிகள் பாலத்தைக் குண்டுவைத்துத் தகர்த்து விடுவார்கள்”. என்ற பேச்சும் அறிக்கையும் என்னை விலா எழும்புடையச் சிரிக்கலைவத்து விட்டது. இதன் விளைவுதான் இராமாயணம் பற்றிய தேடலுக்கு என்னை உந்திற்று.

மேலும் இந்த ஆய்வுக்கு எனக்கு பெருந்தொகையான நூல்கள் தேவைப்பட்டபோதும் அவை கிடைக்கப் பெறாமையினால் கையில் கிடைக்கப்பெற்ற நூல்களைப் பயன்படுத்தி ஆதாரங்களைத் தேட முற்பட்டுள்ளேன். அவற்றுள் முதறிஞர் ந.சி.கந்தையா, எஸ்.தியாகராஜா, தேவி வார இதழ்கள், எஸ். சாங்கவியா, ஆர்.சி.தத்தர், ஸ்ரீனிவாச ஜயங்கார் ஆகியோரின் நூல்கள் முக்கியமானவை.

இந்த வகையில் இராமர்பாலம் பற்றிய சர்ச்சையும், இராமாயணம் பற்றிய தேடலுமான எனது முதலாவது கருத்துப் பரிமாறல், குரியன் அஸ்தமிக்காத நாட்டின் தொழிற்சாலை ஒன்றின் இயந்திரங்களின் இரைச்சலுக்கும், தொழிலாளர்களின் கூச்சலுக்கும் மத்தியில் எனது சக னழியரும், நன்பருமான ஊடகவியலாளர் தி.தீபாகரன் அவர்களுடன் நிகழ்ந்த ஆழமான கருத்துப்பரிமாறல்களும், வியாக்கியானங்களும் தர்க்க ரதியான வரலாற்று ஆய்வு வாதங்களும் நடைமுறைச் சாத்தியமானதும் ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதுமான, வரலாற்று இலக்கிய சமூகவியல் தெளிவிற்கு என்னை இட்டுச் சென்றதோடு. இந்நிகழ்வுகளின் போது சக தொழிலாளர்களின் கூச்சல்கள், பரிகாசங்கள், வய்புப் பேச்சுக்கள் என்பன. என்னை இத்துறைசார் முனைப்பில் ஒர் ஒர்மத்தை வளர்க்கச் செய்து விட்டது. இதன்விளைவாக இராமர் பாலம் கட்டினாரா? என்ற மக்களின் விளாவுக்கு விடையளிக்கும் முகமாக “இராமர்பாலம் பற்றிய குழப்ப நிலையும் சேதுசமுத்திரத் திட்டமும்” என்ற தலைப்பில் வீரகேசரி வார இதழில் எழுதவும் தூண்டிற்று.

இதுவே பின்னர் வீரகேசரி வாரஇதழில் நான் “இராமாயணம் என்பது ஒர் இலக்கியமா?” என்கின்ற தொடரை எழுதுவதற்கும் காரணமாக அமைந்தது. வீரகேசரி வார இதழில் 07.10.07 இலிருந்து 21.10.07 வரை வெளியான “மகாபாரதம் ஒரு வரலாறா?” எனும் அக்கட்டுரையை ஸாவண்யா விமலேந்திரன் அவர்கள் எழுதியிருந்தார். அதில் அவர் இராமாயணம் என்பது ஒரு வரலாறு. இது தொல்பொருள் மற்றும் அகழ் வாராய்ச்சிகள் மூலம் உறுதிப்படுத்தக் கூடியதாக உள்ளது என்று எழுதிய வார்த்தைகளே என்னை இத்தொடர் எழுத உந்துசக்தியாக அமைந்தது. இத்தொடரை எழுதத் தூண்டிய அவருக்கு எனது நன்றிகள்.

மேலும் நான் எழுத்துத் துறைக்கு காலாடி எடுத்து வைப்பதற்கான கண்ணி முயற்சியின் போது வரலாற்றுத் துறை சார்பான சில தெளிவுகளை பெறுவதற்கு வரலாற்றாசிரியர் கலாநிதி எஸ். தியாகராஜா அவர்களுடன்

தொலைபேசி மூலம் தொடர்புகொண்ட போது எனது அறிவுப் பசிக்கு அவர் நல்ல தீணி போட்டதோடு மேலதிக நூல்களைப் பெறுவதற்கு நூலகவியலாளர் என். .செல்வராஜா அவர்களை எனக்கு அறிமுகப்படுத் தியிருந்தார். எழுத்தியற் துறைக்கும், ஊடகத்துறைக்கும் என்னையும், எனது நண்பர் தியாகரரையும் வழிகாட்டி இழுத்துவுந்துவிட்ட கலங்கரை விளக்கமாகத் திகழும் திரு என். செல்வராஜா அவர்களை அறிமுகப்படுத் தியதற்காக கலாநிதி எஸ். தியாகராஜா அவர்களுக்கும் என் உள்ளார்ந்த நன்றிகள்.

ஓரே ஒரு தொலைபேசி உரையாடலுடன், முன் பின் அறிமுக மில்லாத எனக்கு, எந்தவொரு பிரதிபலனையும் எதிர்பாராது கிடைத்தற் கரிய சிறந்த வரலாற்று நூல்களை தபாற் பொதிமூலம் அனுப்பி, என்னை ஊக்குவித்து, எனக்குத் தொடர்ச்சியான அறிவுரைகளைக் கூறி, வழி நடத்தி, என்னை ஒர் எழுத்தாளனாக, பத்திரிகையாளனாக உயர்த்திவிட்டு அழகு பார்த்துக் கொண்டிருப்பதோடு இந்நாலை பதிப்பிற்பதற்கான பொறுப் புக்களையும் ஏற்றுக்கொண்ட நூலகர் செல்வராஜா அவர்களுக்கான நன்றியை எம் மனித மொழியில் எவ்வாற்ததைகளால் எப்படிச் சொல் வேணோ? யான் அறியேன்.

மேலும் எனது அறிவியற் தேடலுக்கான பெறுதற்கரிய ஈழத்து நூல்களை பெறுவதற்கு நூலகர் செல்வராஜா மூலம் அறிமுகமாகி, புலம்பெயர் நாட்டில் (லண்டனில்) தான் பேணிக்காக்கும் பல்லாயிரக் கணக்கான ஈழத்து நூல்களை என் ஆய்வுக்குத் தந்துதவி, ஈழத்து நூற்கண்காட்சி ஓவ்வொன்றிற்கும் என்னைத் தவறாது அழைத்து நட்புறவு பேணும் மூல்லை அழுதன் அவர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள்.

அத்தோடு என் இந்தச் சிறிய முயற்சிக்கு இராவணேஸ்வரன் பற்றிய அரிய பெருந்தகவல்களையும், நூல்களையும் தந்துதவிய தமிழரசி சிவபாதசந்தரம் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைக் கூறிக் கொள்வதோடு. வீரகேசரி ஞாயிறு வாரதிதழில் “இராமாயணம் என்பது ஒரு இலக்கியமா....?” என்ற தலைப்பில் தொடர்ச்சியாக கிட்டத்தட்ட (30.12.07 – 13.07.08) ஏழு மாதங்கள் வரை பிரசுரித்து உதவிய வீரகேசரியின் ஞாயிறு இதழாசிரியர் வி.தேவராஜா அவர்களுக்கும், உதவி ஆசிரியர் ரேணுகா பிரபாகரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்.

இவை எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வண்டன் வந்து பொருள்சார் உலகு நோக்கி நகர்ந்துகொண்டிருந்த என்னை, தொழிற்சாலையின் இடைவேளை நேரத்தில் “வம்பில (புதுமை) பிறந்த யேசுவும், பையினும்” என்ற பொருள்பட கருத்துக்களை வெளி யிட்டுக் கொண்டிருந்ததன் மூலம் என்னைக் கவர்ந்து, அறிமுகமாகி, நான் கேட்கின்ற கேள்விகள் எல்லாவற்றிற்கும் எந்தவொரு தடங்கலுமின்றி தர்க்கர்தீயிலான விடைகளையும் விளக்கங்களையும் தந்ததோடல்லாமல், எனது எழுத்தியல் மற்றும் ஊடகத்துறைக்கு உதவிபுரிந்து அறிவுசார் உலகுநோக்கி எனது வாழ்க்கைப் பயணத்தை திசை திருப்பக் காரணமான முன்னாள் ஆசிரியரும் இந்நாள் என் சக ஊடகவியலாளரும், நண்பரும், எனது எல்லா வகையான முயற்சிகளிலும் பங்குபற்றி, எனக்குத் தோள் கொடுத்து உதவிக்கொண்டிருக்கும் தி. திபாகரன் அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகள்

மேலும் எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, நான் இவ்வளவு தூரம் வளர்வதற்கு படிக்கல்லாக இருந்த என்குடும்ப அங்கத்தவர்கள் ஓவ்வொரு வருக்கும் சிரம்தாழ்த்தி நன்றி கூறுவதோடு எனது எல்லா வகையான முயற்சிகளுக்கும், நான் அறிந்தும், அறியாமலும், நன்றி கூறியும், கூறாமலும் விட்ட அனைவருக்கும் என்னந்றிகளைக் கூறிக்கொள்வதோடு அடியேயனின் இந்தச் சிறிய முயற்சியினால் உங்கள் கையில் கிடைக்கும் இந்நாலைப் பொறுமையுடன் வாசித்து இராமாயணம் பற்றிய தர்க்கர்தீயானதும், நடைமுறைச் சாத்தியமுமான உண்மைத் தன்மைகளை பகுத்தாய்ந்து நீங்களும் இலக்கியத் தேடல்களில் ஈடுபடுவீர்கள் என்ற நம்பிக்கையில் உங்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்படிக்கு

அ.ம.புரன் (ஊடகத்துறை)

வண்டன்.

14.02.2010

தாயக முகவரி :

பாலிநகர்
வவுனிக்குளம்
இலங்கை

வாழ்த்துரை

எல்லாம் வல்ல இறைவனின் திருவருளால் ஆகமங்கள், வேதங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் எல்லாம் மனிதனுடைய வாழ்க்கையை நெறிப் படுத்தும் முகமாக தோற்றும் பெற்றன. அதிலே ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாத்மா பூவுலகிலே மனிதப்பிறவியாக அவதாரம் எடுத்து பல அவதாரம் மூலம் வாழ்க்கை நெறியை வாழ்ந்து காட்டி தர்மத்தை நிலைநாட்டியிருக்கிறார்.

அந்த வகையில் இராம அவதாரம் எடுத்தும் வாழ்ந்து காட்டியிருக்கின்றார். இதனை இராமாயணம் என்ற நூலாக வால்மீகி முனிவர் உருவாக்க, அதைப் பின்பற்றி கம்பர் கம்பராமாயணம் ஆக்கவும் காரணம் ஆயிற்று. இவ் இராமாயணமானது தற்காலத்திற்குப் பொருந்துமா என்பது பலரது வாதமாகும். ஏனெனில் வேதகாலத்தில் மந்திரங்கள் மூலமாகப் போற்றப்பட்ட கடவுளர்களின் உருவங்கள் பிற்காலத்தவர்களாலேயே வழங்கப்பட்டது. இது ரவிவர்மாவுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்றும் கூறுவர்.

அந்தவகையில் இவ் இராமாயணத்தை தற்காலத்தில் ஆராய்ந்த திரு. அம்பலவானர் மத்தியர் அவர்கள் அதில் பொதிந்துள்ள நம்பகத் தன்மைகளையும், வரலாற்று ரீதியாகவும், புவியியல் ரீதியாகவும் ஆதாரப் படுத்த முடியாத தன்மைகள் பற்றியும் விளக்கமாக “இராமாயணத்தின் வரலாற்று நம்பகத்தன்மை” என்ற பெயரில் ஒரு நூலாக வடித்துள்ளார். அத்துடன் இந்நாலில் நாம் அறியாத பல விடயங்களும், ஆலயங்களினுடைய வரலாறுகளும் பொதிந்துள்ளன.

உண்மையில் எல்லோரும் படிக்கவேண்டிய நூலாகவே இது காணப்படுகிறது. இந்நால் சிறப்பாக அரங்கேறி, எல்லோரும் சிந்தித்திடும் முகமாகவும், யதார்த்தத்தை யாவரும் புரிந்து கொள்ளுமுகமாகவும் இந்நால் மலரவுள்ளது. இவ்வாறு முழுரன் பல நால்களை ஆராய்ந்து சிந்தித்து வடிவமைக்க வேண்டும். இதற்கான எனது மனப்பூர்வமான வாழ்த்துக்களும், ஆசீர்வாதமும் உரித்தாகட்டும்.

“மேன்மை கொள் சைவநீதி
விளங்குக உலகமெல்லாம்”

“சுபம்”

இங்ஙனம்

சிவஸ்ரீ கனக பாலகுமாரக் குருக்கள்,

ஸலிங் கனகதூர்க்கை அம்பாள் ஆஸயம்,
லண்டன்,
19.01.2010.

பதிப்புரை

சிந்தனைவட்டத்தின் 316 ஆவது வெளியிடாக அ. மயூரன் அவர்களினால் எழுதப்பட்ட “இராமாயணத்தின் வரலாற்று நம்பகத் தன்மை” எனும் நூலினை வெளியிடுவதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

இலங்கையில் வன்னி மாவட்டத்தில் வவனிக்குள் பிரதேசத்தைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட அ. மயூரன் அவர்கள் தற்போது புலம்பெயர்ந்து பிரித்தானியாவில் வசித்து வருகின்றார். புலம்பெயர்ந்த ஊடகங்களிலும், ஈழத்து ஊடகங்களிலும் நூற்றுக்கணக்கான ஆக்கங்களையும், ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். இவரின் இலக்கியப் பயணத்தில் ஆய்வுக் கட்டுரைகளே முக்கிய இடம் வகிக்கிறது. தான் எடுத்துக்கொண்ட விடயத்தை மிகவும் நனுங்கமான முறையில் ஆராய்ந்து ஆதாரபூர்வமாக வெளியிடுவதில் இவரின் பாங்கு விசேதத்துவமானது. இதனால் இவரின் ஆய்வுக் கட்டுரைகள் தரமானவையாக அமைந்து விடுவதுடன், பல் வேறுபட்ட ஆய்வுகளுக்கு உசாத்துணையாகியும் விடுகின்றன.

புலம்பெயர் தமிழர்கள் தாம் புலம்பெயர்ந்த நாடுகளில் தமது பொருளாதாரத்தை வளப்படுத்திக் கொள்வதற்காக வேண்டி ஒரு இயந்திரமயமான வாழ்க்கையினையே வாழ்ந்து வருகின்றனர். ஓர் ஆய்வினை மேற்கொள்ளும் போது தாயகத்தைப் போன்று அவர்களுக்கு போதிய உசாத்துணை வாய்ப்புக்கள் கிடைப்பது அரிது. இத்தகைய பின்னணியின் மத்தியிலும் மிகவும் சிரமப்பட்டு பல்வேறு பட்ட உசாத்துணைகளைத் தேடி ஆராய்ந்து தனது ஆய்வினை முன்வைத்திருப்பது பாராட்டப்படக் கூடிய ஒரு விடயமே.

மனதில் படக்கூடிய எந்தக் கருத்துக்களையும் தயக்கமின்றி வெளிப்படுத்தக்கூடிய தூஷ்புமிக்க இளைஞரான மயிரனின் இப்புத்தகம் அச்சுருவில் வெளிவரும் இவரின் கண்ணிப் படைப்பாகும். தான் எடுத்துக் கொண்ட விடயத்தை சிறப்பான முறையில் விளங்க வைக்கும் தனித்து வமான போக்கும், அனுகுமுறையும் நிச்சயமாக வாசக நெஞ்சங்களான தங்களைக் கவரும் என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. மேலும், பல காத்திரமான படைப்புக்களை மயிரனிடமிருந்து நாம் எதிர்பார்க்கலாம்.

சிந்தனைவட்டத்தின் ஏணைய வெளியீடுகளுக்கு ஆதரவினை வழங்கும் வாசக நெஞ்சங்கள் இந்நாலுக்கும் தமது ஆதரவினைத் தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

கலைஞர் பி.ஏ.ம். புன்னையார்மின்
(முகாமைத்துவப் பணிப்பாளர் - சிந்தனைவட்டம்)

த.பெ. இல.01
பொல் கொல் ஸல
இலங்கை

தொலைபேசி: 0094 812 493746 /
0094 812 493892

உள்ளடக்கம்.

இராமாயணத்தின் நம்பகத்தன்மை (ஒரு பார்வை)	21
01) இராமாயணத்தின் வகைகள்	25
02) மூல இராமாயணத்தின் தோற்றுவாய்	28
03) அயோத்தி பற்றிய குழப்பநிலை	33
04) சர்ச்சைக்குட்டபடும் இராமாயணம் எழுந்த காலம்	37
05) சங்ககாலப் பாடல்களில் இராமாயணம் பற்றிய குறிப்புக்கள்....	47
06) இராமர் மற்றும் சீதை பற்றி கூறப்படும் கருத்துக்கள்	51
07) இராவணனின் பத்துத் தலைகள் பற்றிய குழப்பநிலை	61
08) இலங்கை பற்றிய குழப்பம்	66
09) சர்ச்சைக்குட்டபடும் இராமர் பாலம்	77
10) கம்பன் ஓர் அபர பிரமணாம்!!	82
11) இடைச்செருகல்கள்	102
12) இலங்கை மாமன்னன் இராவணேஸ்வரன்	112
13) பன்னிரு திருமுறைகளில் இராவணன்.	130
14) தேவாரப்பாடல்களில் வ(ம)ண்டோதுரி	135

15) சிவதாண்ட தோத்திரம் அருளிய இராவணன்.	137
16) சிறந்த சித்த வைத்தியன் இராவணன்	140
17) இலங்கையில் பதிந்துள்ள இராவணனின் தடங்கள்	144
i) இராவணன் கோட்டைகள்.	144
ii) அசோகவனம் மற்றும் நுவரெலியா சீதையம்மன் ஆலயம்.	145
iii) நூரளை இலங்காதீஸ்வரர் ஆலயம்.	150
iv) இலங்காபுரி, திரிசூடமலை. மற்றும் திருக்கோணமலை.	151
v) இராவணன் வெட்டு..	163
vi) கன்னியாய் வெந்நீர் ஊற்று	165
vii) இராவணன் நீர்வீழ்ச்சி	169
viii) முன்னேஸ்வரம்	170
ix) மதவாச்சி	171
x) நீர்கொழும்பு	172
xi) மாதோட்டம் மற்றும் திருக்கேதீஸ்வரம்	172
xii) கும்பகர்ணன் மலை	174
xiii) பாலிநகர் மற்றும் பாலியாறு	175
18) இலங்கை தவிர்ந்த நாடுகளில் இராவணனின் தடங்கள்	178
19) இராவணன் பற்றி எழுந்த நூல்கள்	182
இராமர்பாலம் பற்றிய குழப்ப நிலையும் சேது சமுத்திரத்திட்டமும்,	185
i) புவியில் உள்ள கண்டங்களின் தோற்றும்	186
ii) இராமர் பாலம் பற்றிய புவியியல் ஆய்வாளர்களின் முடிவு	187
iii) காலங்காலமாக ஏற்பட்ட கடல் கோள்கள்	188
iv) தவறான காலக்கணிப்புகளால் செய்யப்பட்ட பிரச்சாரம்	192
v) சேதுசமுத்திரத்திட்டமும் அதன் நோக்கங்களும்	195
உசாத்துணை நூல்கள்	199

இராமாயணத்தின் நம்பகத்தன்மை

(ஒரு பார்வை)

விஞ்ஞான தொழில் நுட்பம் எங்கோ வளர்ந்துவிட்ட இன்றைய கணனி யுகத்தில் இந்த இலக்கியம் நம் வாழ்க்கைக்குத் தேவையா?.. என்று நாம் பல பலவாறாக எண்ணலாம். இருந்த போதும் இலக்கியம் என்பது என்ன என்பதை முதலில் நோக்குவதே சிறந்ததாகும்.

இலக்கியம் என்றால் என்ன என்பதை முதலில் நோக்கும் போது இலட்சியம் என்ற சொல் தான் இலக்கியமாயிற்று என்பர் அறிஞர். ஆனால் பொதுவாக இலக்கண ரதியாக நோக்குமிடத்து இலக்கு+இயம்=இலக்கியம் என இயல்பாகப் புனர்ந்து இலக்கியம் என்றாயிற்று.

இலக்கு என்றால் குறிக்கோள். இயம் என்றால் சொல்லுதல். ஆகவே புலவன் அல்லது எழுத்தாளன் தன்னுடைய நோக்கத்தை சொல்லுதலே இலக்கியம் எனலாம். அந்தவகையில் மனித குலத்தின் ஒவ்வொரு வரலாற்றுக் காலகட்டத்திலும் அக்காலகட்டத்தின் சூழலுக்கும், வசதிகளுக்கும் ஏற்ற வகையில் புலவர்கள் தங்கள் கருத்துக்களை பல் வேறு வகைப்பட்ட ஊடகங்கள் வாயிலாக வெளிப்படுத்தியிருப்பதைக் காண்கின்றோம். அவ்வாறு சூத்திரங்கள், பாக்கள், பாடல்கள், கதைகள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள், காப்பியங்கள் என விரிந்து, இன்று கதை, கவிதை, கட்டுரைகள், பிரசங்கங்கள் என புலவர்கள் அல்லது எழுத்தாளர் கள் தமது நோக்கத்தைச் சொல்லும் ஊடகங்களாக மாற்றமடைந்து, வளர்ச்சியடைந்து செல்வதனை காண முடிகின்றது.

மனிதனுக்கு வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்வதற்கு வழிகாட்டு வதற்காகவே இலக்கியங்கள் தோற்றும் பெற்றன. ஆகவே சமுகத்தில் ஏற்பட்டிருந்த நெறியிற்கு அல்லது சமூக நடத்தையில் ஏற்பட்ட விரும்பத் தகாத மாற்றங்களை சீர்படுத்த வேண்டிய காலத்தின் தேவைதான் இலக்கியங்களைப் படைக்கவேண்டிய தேவையை ஏற்படுத்திற்று எனலாம். ஒரு எழுத்தாளன் தான் கூறவிரும்பிய செய்தியை உணர்ச்சி, கறபண, அழகு, கலைநயம், சந்தச்சவை என்பனவற்றில் குழுமத்து ஓர் இலக்கியமாக சமைத்து விடுகின்றான். அத்துடன் இதில் பயன்படுத்தப்படும் சொற்களிலும் தனது கருத்தை மட்டும் பிரதிபலிக்காது கருத்துடன் உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றான். இலக்கியமானது மனித வாழ்க்கையிலிருந்து தான் ஊற்றெடுக்கின்றது. அது வாழ்வியல் பிரச்சினைகளை அலசுகின்றது. ஒரு எழுத்தாளன் தன்னைச் சூழவள்ள சமுகத்தின் வாழ்வியலில் ஏற்படும் தாக்கங்களை செய்தியாக சமுகத்துக்கு கூறி அச்சமுகத்தை தன் கருத்துக் கேற்ப மாற்றியமைக்க விளைகின்றான். இதனால் வாழ்க்கையிலிருந்து பிறக்கும் இலக்கியம் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தி இன்பகரமான வாழ்விய வைத்தர முற்படுகிறது.

நேரடியாக மனித வாழ்க்கையோடு தொடர்பில்லாத கற்பணைகளும், அவதாரங்களும் இலக்கியங்களில் இடம் பெறுவதுண்டு. இவை மனித வாழ்க்கையை அப்படியே பிரதிபலிப்பதில்லை. அவ்வாறு மனித வாழ்க்கையை மற்றுமுழுதாகப் பிரதிபலித்தால் அது வரலாறு. உதாரணமாக சங்க இலக்கியங்களைக் கூறலாம். இவை மக்கள் வாழ்க்கையை அப்படியே பிரதிபலிக்கின்றன.

அந்த வகையில் சமுகத்தைச் சீர்படுத்த எழுந்த இலக்கியங்களில் இதிகாசக் கதைகளான இராமாயணம் மற்றும் மகாபாரதம் என்பன சமூக வாழ்வியலில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இதிகாசம் என்றால் “முன்பு இப்படி நடந்தது” எனப் பொருள்படும். இவ்விதிகாசக் கதைகளில் சித்திரிக்கப்படும் ஒவ்வொரு கதாபாத்திரங்களையும் அவற்றின் குணவியல் புகளையும், அவற்றின் வெளிப்படுத்தப்படுகின்ற கருத்துக்களையும் நோக்குகின்ற போது ஒரு மன்னன் இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும், இப்படி இருக்கக் கூடாது, ஒரு தந்தை எப்படி இருக்க வேண்டும், ஒரு மகன் தனது குடும்பத்திற்கு ஆற்றவேண்டிய கடமை என்ன, ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும் உள்ள குடும்ப அங்கத்தினர்கள் எப்படியெல்லாம் நடந்து கொள்ள வேண்டும், ஒவ்வொரு தனி மனிதர்களுடைய தனிப்பட்டதும், வேறுபட்டது மான, உளமனப்பாங்கினை மிகவும் தத்துப்பமாகவும், உணர்ச்சிகரமாகவும் படைக்கப்பட்டிருப்பதனை உணர்முடியும்.

எனவே புலவன் ஒரு சமூகம் ஒழுங்காகவும், சிறப்பாகவும் தொழிற்பட வேண்டும் என்கின்ற உண்ணது குறிக்கோளின் அடிப்படையிலேயே தனது மனக்கண்ணில் கற்பனையைச் சிறகடித்துப் பறக்கவிட்டு, அதன் மூலம் பிடித்த கதாநாயகர்களையும், தன்னிகரில்லாத் தலைவர்களையும் முதன்மைப்படுத்தி, அவர்களைப் பாட்டுதைத் தலைவர்களாகக் கொண்டு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு எனும் நாற் பொருள் யைப் சருக்கம், இலம் பகம் முதலான அமைப்புக்களோடு ஒன்பாம் சுவையும், ஒர் பால் அமைப்பும் பெறும் வகையில் இதிகாசக் கதைகள் படைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

ஆகவே சமூகத்திற்கு நல்ல கருத்துக்களையும், சமூக ஒழுக்கநெறியையும், சொல்ல வேண்டிய தேவை அக்காலத்தில் ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்றால் இக்கதைகள் எழுந்த காலத்தில் சமூகத்தில் ஒழுக்க சீர்கேடுகளும், நெறிபிறழ்வுகளும் கட்டாயம் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவேதான் இவற்றினைச் சீர்ப்படுத்தி, ஒழுங்குபடுத்தி சமூகக் கட்டுக் கோப்பை நிலை நிறுத்துவதற்கு நீதி நெறியின் பாற்பட்ட இதிகாசக் கதைகளைப் புனைய வேண்டிய தேவையை புலவனுக்கு அக்காலச் சூழ்நிலை ஏற்படுத்திற்று எனலாம்.

இக்கதைகள் மனித வாழ்க்கையை அப்படியே ஆதாரங்களாக ஓளிப் படம் பிடித்துக் காட்டவில்லை. அவ்வாறு அவை காட்டியிருந்தால், அது இன்று ஒரு வரலாறாக மாறியிருக்கும். மாறாக அவதார புருஷர்களாகக் காட்டி அவர்கள் மனிதனால் நடாத்த முடியாத சாதனை களை நடாத்தினார்கள் என்று கூறுவதிலிருந்து ஒவ்வொரு தனிமனிதர்களின் உள்ளத்திலும் சிறந்த கதாநாயகர்களை இருத்தி அவர்கள் போன்றே இவர்களை பாவனை செய்யவைத்து அசாத்தியத் துணிவை ஏற்படுத்தி ஒவ்வொரு மனிதர்களையும் செயற்கரிய செயல்களை செய்வதற்கு தூண்டக்கூடிய வகையில் தனி மனித உள்ளியல் தத்துவம் இக்கதைகளில் மிகச்சிறப்பாக புகுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதுமட்டுமல்லாது இக்கதைகளைப் புனைந்தவர்கள் சிறந்த உள்ளியலாளர்களாகவும், புவியியல், வானியல், அறிஞர்களாகவும், இருந்ததனால் தான் இயற்கையான புவியியல், வானியல் அம்சங்களை கதைகளுடன் தொடர்புபடுத்தி தமது கருத்துக்கு வலுச்சேர்க்கும் வகையில் தமது படைப்புக்களைப் படைத்திருக்கின்றார்கள். ஆகவே இவ் இதிகாசக் கதைகள் ஒரு வகை இலக்கியங்களே அன்றி வரலாறாகாது.

ஆனால் இன்று இவ்விலக்கியங்களில் கூறப்பட்டிருக்கும் உயிரியல், வானியல், புவியியல் வியங்களை இக்கதைகளில் புனையப் பட்டிருக்கும் கதாநாயகர்களால் அதாவது அவதார புருஷர்களால் உருவாக்கப்பட்டது என்று இன்றும் நம்பும் மக்கள் கூட்டமும், அதனை மேடைகளில் முதன்மைப் படுத்திப் பேசும் கதாப்பிரசங்கவாதிகளும், அரசியல்வாதிகளும் அறிவியல் வளர்ச்சி கண்ட இந்த நூற்றாண்டிலும் மக்களை ஏமாற்றிக் கொண்டிருப்பது விந்தையே. இராமாயணத்தில் கூறப்படும் இலங்கைக்கும், இந்தியாவுக்கும் இடையேயான இயற்கையாக அமைந்த “இஸ்மல்” என அழைக்கப்படும் நீரடிநிலத்தொடுவாயை (இராமர் பாலம்) இராமர் கட்டினார் எனக்கூறி அதற்கு ஆதாரம் தேட முற்படுவது எந்த வகையில் பொருத்தமானது? அப்படியாயின் அமெரிக்காவையும், ஆசியாவையும் பிரிக்கும் பேரிங் நீரிணையை கட்டுவதற்கு அங்கும் ஒரு இராமர் பிறந்திருக்க வேண்டும் அல்லவா? அண்மையில் பிரபல இந்திய அரசியல்வாதி ஒருவர் இராமர் பாலத்தை குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப் போகிறார்கள். அதற்கு கறுப்புப் பூனைப் படையின் பாதுகாப்பை வழங்கும்படி அறிக்கை வேறு விட்டிருந்தார். இது எவ்வளவு பெரிய கோமாளித்தனம்.

இங்கு நான் தத்துவஞானி பிளேற்றோ கூறியதை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகின்றேன். “புலவர்கள் பொய்யை உண்மையைப் போன்று பாடி, மக்களை நம்பவைத்து விடுகின்றனர். இது சமுதாயத்துக்கு பெருங்கேடு விளைவிக்கின்றது” என்று அத்தத்துவ ஞானி அன்று கூறிய வாசகங்கள் இன்று இராமர் பாலம் குறித்த பிரச்சினையில் எவ்வளவு தூரம் பொருந்தி உள்ளது என்பதனை நிருபித்துள்ளது.

01

இராமாயணத்தின் வகைகள்

இராமனைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு அவனை ஒரு அவதாரமாக தெய்வாம்சம் கொடுத்து புனையப்பட்டது இராமாயணம். இதைச் சிலர் தமது நம்பிக்கை, உளப்பாங்கு, ஆய்வு, கற்பனைத்திறன், என்பவற்றிற்கேற்ப ஆரியத்தையும், பிராமணியத்தையும் முதன்மைப்படுத்தி மாற்றங்களைப் புகுத்தி, அதை வரலாறு போன்று மாற்றியமைத்து பாமர மக்களை நம்பச் செவ்த்துள்ளனர். இதனால் தான் இன்று உண்மையான வரலாறுகள் கூட பொய்யாக்கப்பட்டு முடமாகவே இருக்கின்றன.

இளமையில் திருடனாக, வேடனாக வாழ்ந்து பின்னர் மனம் திருந்தி, ஞானம் பெற்று முனிவர் என்ற நிலையை அடைந்த வாஸ்மீகி என்ற முனிவரால் முதன்முதலில் பாடப்பட்டது எனக் கூறப்படும் இராமாய ணத்தைத் தழுவி இன்று 28 இற்கும் மேற்பட்ட இராமாயணங்கள் உள்ளன.

ஒர் உண்மையான வரலாற்றைக் கூறுவது என்றால் ஏன் இவ்வளவு இராமாயணங்கள் தோன்ற வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுகின்ற தல்லவா? இதிலிருந்தே இது ஒரு வரலாறு அல்ல, வெறும் கற்பனைக்கதை என்று நாம் உணர்ந்து கொள்ளலாம். இனி அந்த இராமாயணங்கள் ஒவ்வொன்றும் வாஸ்மீகியில் இருந்து மாறுபட்ட கதையாம்சங்கள் நிறையவே புகுத்தப்பட்டு அவை ஆரியச் செல்வாக்கு மிக்கனவாக மாற்றியமைக்கப் பட்டிருப்பதனைக் காணமுடிகிறது. ஏனெனில் இன்று வாஸ்மீகியின் மூலத்திராமாயணம் எனக்கூறப்படுவது தமிழிலே மொழி பெயர்க்கப்பட்டு விட்டது. இதனால் வாஸ்மீகியின் பின்வந்தவர்கள் உருவாக்கிய சுத்து மாத்துக்கள் எல்லாம் தற்போது அம்பலமாகிவிட்டன.

இராமர் சகை

நாங்கள் கண்டிருந்தவை வால்மீகி இராமாயணம், கம்பராமாயணம், துளசிதாச இராமாயணம் என்பனவே ஆனால் நமக்குத் தெரியாத பல இராமாயணங்களை இந்திய இலக்கிய உலகில் காணமுடிகிறது. அவ்வாறு எழுந்த இராமாயணங்களை உங்களின் முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

- 01) வான்மீகி மூல இராமாயணம் - வான்மீகி
- 02) வால்மீகி இராமாயணம் - இரத்தினாகரன் (வட மொழி)
- 03) நாரதர் கதை
- 04) வால்மீகி இராமாயணம் - பிராசேதர் (வட மொழி)
- 05) பிரம்மா கதை
- 06) ஆனந்த இராமாயணம் - ஆனந்தன்
- 07) வசிட்ட இராமாயணம் - வசிட்டர்
- 08) வியாச இராமாயணம் - வியாசர்
- 09) சமண இராமாயணம்
- 10) போத்தனா இராமாயணம் - போத்தனா (தெலுங்கு)
- 11) எழுதச்ச இராமாயணம் - எழுதச்சன் (மலையாளம்)
- 12) அதியாத்ம இராமாயணம் - (சமஸ்கிருதம்)
- 13) கம்பராமாயணம் - கம்பர் (தமிழ்)
- 14) துளசிதாச இராமாயணம் - துளசிதாசர் (ஹிந்தி)
- 15) அனுமத இராமாயணம் - அனுமன்
- 16) பழைய இராமாயணம் - (தமிழ்)

- 17) பாஸ்கர இராமாயணம் - பாஸ்கரர்
- 18) அக்கினி வேச இராமாயணம் - அக்கினிவேசர்
- 19) இராமதாச இராமாயணம் - இராமதாசர் (மராட்டி)
- 20) ஜஜன இராமாயணம் - (தமிழ்)
- 21) யம்பா இராமாயணம் - அபிநவயம்பா (கண்ணடம்)
- 22) நாமதேவ இராமாயணம் - நாமதேவர் (மராட்டி)
- 23) பாவாத்த இராமாயணம் - ஏகநாதர்
- 24) வெண்பா இராமாயணம் - (தமிழ்)
- 25) போஜ இராமாயணம் - போஜராஜன் (வடமொழி)
- 26) முவர் இராமாயணம் - (தமிழ்)
- 27) யாக்ஞவல்லிய இராமாயணம் - யாக்ஞவல்லியர் (வடமொழி)
- 28) காளிதாச இராமாயணம் - மகாகவி காளிதாசர் (சமஸ்கிருதம்)

ஆகிய 28 இராமாயணங்களுமாகும்.

அப்பாடா வாசிக்கும் போதே தலை சுற்றுகின்றது. ஒரு உண்மை வரலாற்றைக்கூற இத்தனை நூல்களா எனச் சிந்திக்கத் தோன்றுகின்ற தல்லவா?

இராமாயணம் ஆரம்பத்தில் வால்மீகி முனிவரினாலேயே ஆக்கப் பட்டதாகும். இது தொடக்க காலத்தில் ஒரு பழங்கதையைக் கூறும் நூலாகவே எழுந்தது. பின் அது வைத்தனவரின் நூலாக மாற்றமடைந்த தைக் காணலாம். ஆனால் இன்று காணப்படும் வடமொழி இராமாயணம் வால்மீகியால் ஆக்கப்பட்டதன்று. வால்மீகி இராமனை நற்கணங்களும், வீரமும் நிறைந்தவனைக் கூறுகின்றாரே அன்றி அவனை விட்டனாலின் அவதாரமாகக் கூறவில்லை. அத்துடன் ஒரு உண்மையான வரலாற்றைக் கூற வால்மீகியின் நூலே போதுமானதல்லவா? அல்லது இந்நூலின் மொழிபெயர்ப்பும் போதுமானது. மாறாக பல இராமாயணங்கள் எழுந்து அவை ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டுக் காணப்படுகிறன. இதிலிருந்து இராமாயணமானது ஒரு வரலாறு அல்ல இலக்கியமே என்ற முடிவுக்கு வரத் தூண்டுகிறது.

02

மூல இராமாயணத்தின் தோற்றுவாய்

மூல இராமாயணம் வால்மீகியால் ஆக்கப்பட்டது எனக் கண்டோம். இனி அது ஆக்கப்பட்ட வரலாற்றை நோக்கினால், இன்றைய இராமாயணங்கள் அனைத்தும் இடைச்செருகல்களால் ஆனது என்பதனை உணர்வாம்.

குறிப்பாக புத்தரின் காலத்திற்கு முன்பும், (கி.மு. 5ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன்) பின்பும் ஒரு மன்னன் அல்லது முக்கிய நபருடைய வரலாறுகளை கூறும் நூல்களை சாதகக் கதைகள் என்றே கூறுவார்கள். இக்கதைகள் மூலம் ஒரு மன்னனின் அல்லது மக்களின் வரலாறுகளை மக்களின் முன் பிரபல்யமாக்கினார்கள். அந்தவகையிலே தசரத சாதகம் என்ற கதையும் பிரபல்யமான கதைகளுள் ஒன்றாக விளங்கியது.

அக்கதையிலே வாரணவாசி என்ற இடத்தை தசரதன் என்ற அரசன் ஆண்டு வந்தான். அவனுக்கு அறுபதினாயிரம் மணவியர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் இருவரே பட்டத்தரசிகளாக இருந்தனர். அந்தப் பட்டத்தரசிகளில் ஒருவருக்கு இராமன், இலக்குமணன், எங்கின்ற இரு புதல்வர்களும் சீதை என்னும் புதல்வியும் பிறந்தனர். அதன்பின் பட்டத்தரசிகிறந்து விட்டார். மீண்டும் தசரதன் இன்னொருத்தியை பட்டத்தரசியாக்கினான். அப்பட்டத்தரசிக்கு பரதன் என்பவன் பிறந்தான். இந்தப் பட்டத்தரசியின் மேல் மயங்கியவனாக காணப்பட்டதனால் தசரதன் அவளிடம் ஒரு வரம் கேட்கும்படி கூற அவள் நேரம் வரும் போது அவற்றைக் கேப்புதாக கூறினாள்.

பரதனுக்கு எட்டு வயதாக இருக்கும் போது, அவள் தசரதனிடம் கேட்ட வரத்தின் படி இராச்சியத்தை மகனுக்குக் கொடுக்கும்படி கேட்க தசரதன் “எனது அழகிய இரண்டு மக்களையும் கொன்று விட்டு இராச்சி யத்தை பரதனுக்குக் கொடுக்கும் படி கேட்கின்றாயா? என்று கேட்டுக் கோபப்பட்டதோடு அவள் கைக்கலிகள் மூலம் தன் பிள்ளைகளை கொன்றுவிடுவாள் என்று எண்ணி, சோதிடர்களிடம் சென்று தான் இன்னும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகளே வாழ்வேன் என்பதையும் அறிந்து கொண்டு, இராமனையும் இலக்குமணனையும் அழைத்து “நீங்கள் இங்கிருந்தால் உங்களுக்கு ஆயத்து நேரலாம் ஆகவே அடுத்த இராச்சியத்துக்கோ அல்லது காட்டுக்கோ சென்று பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் தங்கிவிட்டு நான் இறந்தபின் மீண்டும் வந்து இராமனை அரசாஞ்சமாறும் கூறினான்”. அதைக்கேட்டு இராமனும், இலக்குமணனும் வாரணவாசியை விட்டுச் செல்ல, தானும் சகோதரர்களுடன் செல்லப் போவதாக சீதை கூற மூவரும் ஹமவந்தா என்னும் காட்டை அடைந்து குழிசை அழைத்து காட்டில் கிடைக்கும் பழ வகைகளை உண்டு வாழ்ந்தனர்.

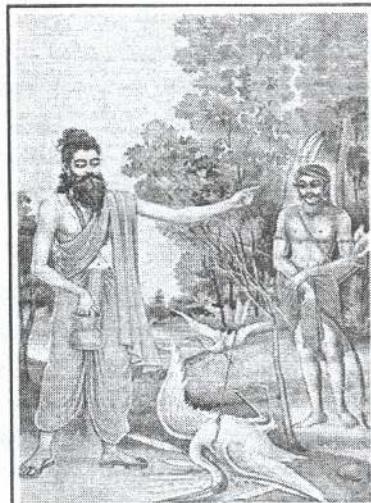
இவ்வாறு தசரதன் மக்களைப் பிரிந்த துயரினால், அவர்கள் காட்டிற்குச் சென்ற ஒன்பதாவது ஆண்டு மரணமானான். இதன் பின் அரசி “எனது குமாரனுக்கு முடி கூட்டுங்கள்” என மந்திரிமாரிடம் கூற : அவர்கள் அதற்கு இணங்க மறுத்தனர். இதனால் பரதன் இராமனைக் காட்டினின்றும் அழைத்து வருவதாகக் கூறி, காட்டிற்குச் சென்று இராமனின் பாதங்களை வணங்கி, தந்தையின் மரணச்செய்தியைக் கூறினான். அவன் அழாது பரதனை நோக்கி “மனிதனால் ஆகாத ஒன்றிற்காக புலம்புவதால் பயனில்லை. பழுத்த பழம் எப்பொழுதாவது நிலத்தில் விழுந்துவிடும். பிறந்தவர் எல்லோரும் ஒரு நாளில் இறந்து விடுவேர்” என்று ஆறுதல் கூறினான். பின் ஆறுதலடைந்த பரதன் வாரணவாசியை ஆனும்படி இராமனைக் கேட்டான்.

அதற்கு இராமன் “இலக்குமணனையும், சீதையையும் அழைத்துச் சென்று நீயே ஆட்சி செய். எனது தந்தை பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கழித்து வரும்படி கட்டளையிட்டார். இப்பொழுது வந்தால் நான் தந்தையின் கட்டளையை கடந்தவனாவேன். நான் இன்னும் முன்று ஆண்டுகளின் பின் வருவேன்” என்றான். அதற்கு பரதன் “அவ்வளவு காலமும் யார் ஆட்சி புரிவார்” என்றான். பதிலாக இராமன் “எனது மிதியாக்கள்

ஆட்சி புரியும்” என்று கூறித் தனது மிதியடிகளைக் கொடுத்தான். மூவரும் மிதியடிகளை எடுத்துக் கொண்டு வாரணவாசி சென்று ஆட்சி புரிந்தனர். ஆகாத யோசனைகள் அவர்கள் செய்ய நேர்ந்ததால் அம்மிதியடிகள் ஒன்றையொன்று முடிக் கொண்டன. அதன்பின் மூன்று ஆண்டுகள் கழித்து காட்டினின்றும் வாரணவாசி வந்த இராமன் பதனாறாயிரம் ஆண்டுகள் நீதி ஆட்சி புரிந்து வானுலகடைந்தான்.

இதுவே தசரத சாதகத்தில் கூறப்பட்ட கதையாகும். இதை ந.சி. கந்தையா அவர்கள் ஆய்வு செய்து எழுதிய இராமாயணம் நடந்த கதையா என்னும் நூலில் விரிவாகத் தெரிவித்துள்ளார். (ஆரியர் தமிழர் கலப்பு, பக்-80). இதில் இராவணனைப் பற்றியோ, சீதை இராமனின் மனைவி என்பதைப் பற்றியோ, இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்ததைப் பற்றியோ, இராம - இராவண யுத்தங்கள் பற்றியோ, யாதும் கூறப்படவில்லை. ஆகவே இது பிற்காலத்தில் தான் இடைச்செருகலாக எழுந்தது என்பதை திட்டவட்டமாகக் கற்றாம். அந்நாட்களில் இராமனைப் பற்றியும், இராவண னைப் பற்றியும் தனித்தனியாக பிரபல்யம் பெற்றிருந்த கதைகளை இணைத்து வால்மீகி இராமாயணம் என்னும் புதுக்கதையை புனைந்தார் என்பதில் ஜெயமில்லை.

வால்மீகிக்கு இராமர் பற்றி எதுவுமே தெரிந்திருக்கவில்லை யாம். இராமன் கதை பற்றி வால்மீகிக்கு நாரத முனிவர் தான் உபதேசித தாராம். வால்மீகி இராமனின் கதையை அறிந்து கொண்டமை பற்றிக் கூறப்படும் விவகாரம் இது. வட இந்தியாவில் தமஸா நதிக்கரையில் உள்ள வால்மீகியின் ஆச்சிரமத்திற்கு நாரதர் சென்ற வேளை வால்மீகி அவரிடம் “நாரதரே!! இந்த உலகில் அழகும், உண்மையும், அறிவும் ஆற்றலும் கொண்டுள்ளதோடு, ஜீவராசிகளுடனும் அக்கறை கொண்டு தயை புரிபவர் யார்?” எனக் கேட்க நாரதர் புன்னகைத்துவிட்டு. உம்முடைய கேள்விகளுக்குப் பதில் இராமன் என்னும் மகாபுருஷன் என்று இராமன் கதையைச் சொல்லத் தொடங்குகிறார். இதன் பின் இவர் தமஸா நதிக்கரையில் தியானம் செய்து கொண்டிருந்தபோது, ஒரு வேடன் இரண்டு நாரைகள் ஆனந்தமாய் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்த போது ஆண் நாரையின் இதயத்தில் அம்பெய்து கொன்றான். தியானம் குலைந்த வால்மீகி “வேடனே!.. இந்தப் பறவைகள் மகிழ்ச்சியைக் குலைத்த உன் வாழ்விலும் மகிழ்ச்சியில்லாது போகட்டும்” என்று சபித்தார்.

வால்மீகி

பின் மனம் நொந்து தானியாத வார்த்தைகள் தன்வாயிலிருந்து வந்ததை மீட்டுக்கொண்டு ஆச்சிரமம் அடைந்தார். அங்கே அவருக்காக பிரம்மா காத்திருந்தார். வால்மீகியும் தனது மதிப்பு மிக்க விருந்தாளியை மரியாதையுடன் மகிழ்வித்தார். உடனே பிரம்மா “உமது சோகத்தின் காரணத்தை நாமறிவோம். உம்மை இப்படிச் செய்யத் தூண்டியது நானே. நீர் நாரதரிடம் கேட்டுத்தெரிந்து கொண்ட இராம வரலாற்றை பாடல்களாகச் செய்ய வேண்டும். உமது தெய்வீக உள்ளுணர்வில் அந்தனை காட்சிகளும் உமக்குத் தெளிவாய்த் தெரியும். உமது பாடல் கல், மன் உள்ள வரை நீண்ட காலத்திற்கு மக்களால் நினைவு கொள்ளப்படும்” எனக்கூறி மறைந்தார்.

மறுநாள் காலை வால்மீகியும் கிழக்கு முகமாய் அமர்ந்து ஆழந்த பரவச நிலையில் தீயானித்தார். அப்போது இராமர், சீதை உட்பட முன்நடந்த காட்சிகளனைத்தும் மனக்கண்ணில் காட்சியானது. இவ்வாறே வால்மீகியும் இராமாயணம் சமைத்தார். (வால்மீகி இராமாயணம், தமிழில், பி.எஸ்.ஆச்சார்யா பக் 7-9) இதிலிருந்து இது ஒரு வரலாறு என எப்படிக் கூறமுடியும்? அத்துடன் பிற்காலத்தில் எழுதப்பட்ட நூலான அமர சிம்ஹாத்தில் இடம் பெற்ற விஷ்ணுவின் பெயர்களுள் இராமனது பெயர் இடம் பெறவில்லை என ஆர்ஜி. பாண்டகர் கூறியதும் குறிப்பிடத்தக்கது. (Early History Of Dekkan, R.G. Bhandakar, p.17.)

அத்துடன் விட்டனாவின் அவதாரங்களில் ஒருவரான கௌதம புத்தர் இராமனும், சீதையும் அன்னைன், தங்கை என்று சூறியதாகவும் ஒரு குறிப்புக் காணப்படுகின்றது. ஆகவே இதிலிருந்து கௌதம புத்தரின் காலத்திலும் இந்த தசரத சாதகக் கதைகள் பரவியிருந்தமை குறிப்பிடத் தக்கது. இதனால் இராமாயணத்தின் ஆணிவேறே ஆட்டம் காண்கின்றது அல்லவா?

வால்மீகி, இராமனை ஒரு போதும் அவதாரமாக எதிலும் சூறவில்லை. மாறாக நற்கணங்களும், வீரமும் நிறைந்தவன் என்றே கூறுகின்றார். பிற்காலத்தில் வைத்தினவர்களாலேயே அவர் அவதாரமாக்கப்பட்டார் என்பதனைத் தெளிவாக உணர்ந்து கொள்ளலாம். தென்னாட்டில் வாழ்ந்த தமிழ் அரசனான இராவனன் என்ற அரசனையும், தசரத சாதகத்தில் வரும் பாத்திரங்களையும் இணைத்தே வால்மீகி இராமாயணமாக வடித் துள்ளார் என்பதனை அறியலாம்.

03

அயோத்தி பற்றிய குழப்பநிலை

நான் முன் குறிப்பிட்ட தசரத சாதகத்தில் தசரதனின் ஆட்சிக் குட்பட்ட பிரதேசம் வாரணவாசி என தெளிவாகக் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்வாரணவாசியானது தற்போது காசி என அழைக்கப்படுகின்றது என்கின் றன் வரலாற்றாசிரியர்கள். ஆகவே வாரணவாசி என முன் அழைக்கப்பட்ட காசியையே தசரதன் ஆண்டமைக்கான வரலாற்று ஆதாரங்கள் காணப் படுகின்றன. ஆனால் இராமாயணத்திலோ கோசல நாடே தசரதனின் ஆட்சிக் குட்பட்ட பிரதேசமாக கூறப்படுகின்றது.

உண்மையில் புத்தரின் காலத்திற்கு முன் இக்கோசல நாட்டினது தலைநகரம் சிறாவஸ்தி என்றே அழைக்கப்பட்டு அது புத்தரின் காலத்திற்குப் பின் சாகேதம் எனவும் அழைக்கப்பட்டது. மாறாக அயோத்தி என்ற பெயர் கோசல நாட்டிற்கு இருந்ததை, வால்மீகி மற்றும் அதன் பின் எழுந்த இராமாயணங்களைத் தவிர வேறு ஆதாரங்களே இல்லை என தற்போதைய புவியியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் தெரிவித்தமை இங்கு சுட்டிக்காட்டத்தக்கது. இதை ரஷ்யாவில் உள்ள லெனின் கிராட் பல்கலைக்கழகத்தில் இந்திய வரலாற்றுப் பேராசிரியராக உள்ள ராகுல சாங்கிருத்தியாயன் என்பவரும், இந்திய வரலாற்றில் அயோத்தி என்ற பெயர் இருந்திருக்கவில்லை என்பதுடன் தசரதன் என்றொரு மன்னன் வாரணவாசியை ஆண்டதும் கண்டு பிடிக்கப்பட்டுள்ளது என்கிறார். அத்துடன் கோசல நாட்டிற்கு சிறாவஸ்தி, சாகேதம் ஆகிய பெயர் கொண்ட தலைநகரங்களே இருந்தன என்றும் உறுதிப்படுத்தியுள்ளார்.

ஆகவே வாரணவாசியை ஆண்ட தசரதனையும், இராமனையும் கோசல நாட்டிற்குக் கொண்டு சென்று, அதன் தலைநகரை அயோத்தி என்று பெயரிட்டு, வால்மீகி இராமாயணம் சமைத்த சாமரத்தியத்தை என்னவென்று சொல்வது? முதறினுர் ந.சி.கந்தையா அவர்கள் இராமாய ணத்தைப் பற்றி ஆய்வு செய்து எழுதிய இராமாயணம் நடந்த கதையா? என்னும் நூலில் (பக்கம் 03) தசரதன் ஆண்டு வாரணவாசி என குறிப்பிட்டு தசரத சாதக வரலாற்றையும் குறிப்பிட்டிருந்தமையை இங்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். அத்துடன் இப்போது அயோத்தி என அழைக்கப்படும் இடம் வால்மீகி குறிப்பிடும் அயோத்தி அல்ல என வாதிடுபவர்களும் உள்ளனர்.

வால்மீகி தனது இராமாயணத்தில் திரோதா யுகத்தில் அயோத்தியில் இராமர் பிறந்தார் என்கின்றார். உண்மையில் அயோத்தி என்ற பெயர் வரலாற்றுக் காலத்தில் இல்லை என்று பார்த்தோம். அந்த வகையில் உத்தரப்பிரதேசத்தில் அயோத்தி எப்போது தொடங்கியது என்பது தொடர்பாக மத்திய அரசாங்கத்தின் தொல்பொருட்துறை சார்பில் தற்போதைய அயோத்தியில் ஆய்வு செய்து 1976, 1977 ஆகிய ஆண்டுகளில் ஒரு அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தனர். அதில் 52-53ம் ஆகிய பக்கங்களில் அயோத்தி என்ற ஊர் உருவானதும், அதில் மக்கள் வசிக்கத் தொடங்கிய தும் கி.மு 700 இல் தான் இருக்கமுடியும் எனக் குறிப்பிட்டனர். அதாவது இற்றைக்கு 2710 ஆண்டுகளின் முன் அயோத்தி என்ற ஊர் இருந்திருப்பதற்கான எந்தவித ஆதாரமும் இல்லை என்றனர்.

இதன் பின்னர் பி.பி. லால், கே.என். தீ.சித் ஆகிய இரு வரலாற்று ஆசிரியர்களும் 1979 மற்றும் 1980 ஆகிய ஆண்டுகளில் மறு ஆய்வு ஒன்றினை மேற்கொண்டனர். அவர்கள் முன்பு மத்திய அரசாங்கத் தின் தொல்பொருள் துறையினர் மேற்கொண்ட ஆய்வு சரியானதே என கூறினர். மேலும் அவர்கள் கூறும் போது அவ்வாறு இராமர் பிறந்ததாகக் கூறும் அயோத்தி இதுவல்ல இராமர் வேறொரு அயோத்தி என்ற இடத்தில் பிறந்திருக்கலாம் என்றனர்.

இதன் பின்னர் இப்பிரதேசத்தை ஆய்வு செய்த ஷேர்ஷிங் என்ற தொல்லியல் ஆய்வாளர் தனது முடிவிலும் இராமர் பிறந்த அயோத்தி என்பது இதுவல்ல என்றும், வால்மீகி தனது இராமாயணத்தில் சர்யூ நதி அயோத்தியில் இருந்து ஒன்றை யோசனை தூரத்தில் உள்ளது எனக் கூறுகின்றது. ஆனால் அந்த இடத்திற்குச் சென்று பார்த்தால்

சரடு என்ற பெயரில் எந்த நதியும் ஒடவில்லை என்றார். அத்துடன் வால்மீகி சரடு நதி, கங்கை நதியில் சங்கமமாகின்றது என்றும் இச் சரடு நதியானது கிழக்கிலிருந்து மேற்கு நோக்கிப் பாய்வதாகவும் கூறியிருக்கின்றார். ஆனால் உத்தர பிரதேசத்தில் சரடு என்ற பெயரில் அழைக்கப்படும் நதி மேற்கிலிருந்து கிழக்காகவே பாய்கிறது. இது கங்கை நதியில் சங்கமமாகவில்லை மாறாக “ராப்ளி” என்ற நதியிலேயே சங்கமமாகின்றது என்றார். மேலும் ‘வேற்சிங்’ தனது ஆய்வறிக்கையிலே கூறும் போது நேபாளத்தில் அயோத்தி என்ற இடம் உள்ளது என்றும், அதிலிருந்து 20 கி.மீ தொலைவில் ஒரு நதி ஒடுக்கின்றது என்றும், அந்நதி கிழக்கிலிருந்து மேற்காகவே பாய்கின்றது என்றும், அது கங்கை நதியிலேயே சங்கமமாகின்றது என்றும் கண்டுபிடித்தார். ஆகவே வால்மீகி கூறும் அயோத்தி இதுவெல்ல என்றும் தனது கருத்தை ஆதாரபூர்வமாக நிருபித்தார்.

மேலும் 1970களில் இந்தியத் தொல்பொருள் இலாகாவின் தலைவராக இருந்த பி.பி லால் அவர்கள் 1970 இல் சமர்ப்பித்த அறிக்கையில் கி.பி 300 முதல் 1100 வரையான காலப்பகுதி வரை அயோத்தி எனக்கூறப்படும் நகரில், மனித சஞ்சாரமே இருந்ததில்லை என்றார். மேலும் இவர் கூறும் அயோத்தியில் இராமர் கோயிலை விக்கிரமாதித்த மன்றர் கட்டினார் என சங்பரிவாரத்தினர் கூறுகின்றனர். விக்கிரமாதித்தன் என்பது சோழன், பாண்டியன் போன்று பொதுப் பெயராகும். சந்திர குப்தன், சமுத்திர குப்தன் போன்ற குப்த மன்றர்கள் தான் விக்கிரமாதித்த தன் என்ற பெயரினால் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். குப்த மன்றர்கள் உத்தர பிரதேசத்தின் சில பகுதிகளை ஆட்சி செய்த காலப்பகுதி கி.பி 300 முதல் கி.பி.1100 வரையாகும். இந்த 800 ஆண்டுகளில் ஆட்சி செய்த மன்றர்களே விக்கிரமாதித்தன் எனப்படுகின்றனர். ஆகவே இவர்கள் ஆண்ட அந்தக் காலப்பகுதியில் தற்போது அயோத்தி என்று அழைக்கப்படும் இடத்தில் அப்போது எந்த மனிதனோ, கோவிலோ இருந்ததில்லை என்று கூறியுள்ளார். இதுகுறித்து அவர் “சண்டே ரைமஸ்” (20.11.87) என்ற ஏட்டிலும், “தி வீக்” (25.02.90) என்ற ஆங்கிலப் பத்திரிகையிலும் விரிவாக பல ஆதாரங்களைக் காட்டி கட்டுரை ஒன்றினையும் வரைந்திருந்தார்.

அத்துடன் லண்டனில் உள்ள பிரபல எழுத்தாளரும், வரலாற்றாசிரியருமான கலாநிதி. எஸ்.தியாகராஜா அவர்களும் அயோத்தி என்ற இடமே வரலாற்றில் இல்லை எனவும், தசுரதன் வாரணாசி என்ற இடத்தையே ஆண்டிருந்தமைக்கான ஆதாரம் இருப்பதாகவும், புத்தரின் காலத்தினா

முன் கோசல நாட்டின் தலைநகராக சிறாவஸ்தி என்னும் இடமும், புத்தரின் காலத்தின் பின் அதே கோசல நாடு சாகேதம் எனவும், அழைக்கப் பட்டிருந்தமைக்கான ஆதாரமே உண்டு எனவும் தெரிவித்திருந்தமை இதை மேலும் ஆதாரப்படுத்துவதாக உள்ளது.

மேலும் ந.சி. கந்தையா அவர்கள் தனது “தமிழர் சரித்திரம்” (பக்கம் 116) என்னும் நூலில் தசரதனின் பாட்டனாகிய இருக்கே, கோசல நாட்டின் தலைநகரான சகேதாவில் ஆரியப் பரம்பரையை முதன்முதலில் நிலை நாட்டினான், எனக்குறிப்பிட்டதோடு சகேதாவை ஆண்ட அரசர்களில் தசரதன் புகழ்ப்படைத்தவன். கங்காநதி தீர்த்தில் ஆட்சி புரிந்த அரசர்களுள், இவன் சிறந்தவன் எனக்கூறுகின்றார். மேலும் அதில் அவர் கோசலநாட்டின் பெயர் சகேதா என்றே கூறுகின்றார். அயோத்தி என்ற பெயரைக் காணமுடியவில்லை. இது கோசல நாட்டின் தலைநகர் சாகேதம் தான் என்பதற்கு மேலும் வலுச்சேர்க்கின்றது. அத்துடன் இச்சாகேத இராசதானியானது அயோத்தி (இதன் கருத்து “வெல்லப்படாதது” என்பதாகும்.) எனப் பிற்காலத்தில் புதியபெயர் பெற்றது எனக்கூறுபவர் களும் உள்ளனர். இவை எல்லாம் இராமாயணம் ஒரு இலக்கியம் என்பதையே பிரதிபலிப்பதோடு இராமாயணக் கதையின் மூலத்தையே வேறோடு சாய்த்திருக்கின்றது அல்லவா?

04

சர்ச்சைக்குட்படும் இராமாயணம் எழுந்த காலம்

இராமாயணம் எழுந்த காலங்கள் குறித்து பல வகையான கருத்துக்கள் பல்வேறு தூப்பினராலும் கூறப்பட்டு வருகின்றன. ஆரியர்கள் இந்தியாவின் வட மேற்கேயுள்ள ஹைபர், போலன் கணவாய்களினுடாக இந்தியநாட்டிற்கு வந்த பின்னரே இராமாயணம் எழுந்தது என்பர். ஆரியர்கள் கி.மு. 2000 ஆண்டளவில் இந்தியாவுக்கு வந்தார்கள் என்றும், கி.மு. 1500இல் வந்தார்கள் என்றும் பலர் பலவாறாகக் கருத்துக் கூறியுள்ளனர். ஆனால் கி.மு.1000 ஆண்டுக்கு முன் விந்தியமலைக்குத் தெற்கே வரவில்லை என்பதும் வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்தாகும்.

அத்துடன் கி.மு.1000 இற்கு முன் இராமாயணம் எழுந்திருக்குமாக இருந்தால், அது வடநாட்டுக் கதையாக இருக்குமே அன்றி தென்னாட்டுக் கதையாக இருக்க முடியாது. மூல இராமாயணமானது கி.மு ஆற்றாம் நூற்றாண்டில் ஆக்கப்பட்டது என்பதே பல்வேறு ஆசிரியர்களதும் கருத்தாகும். இராமாயணமானது கி.மு. 3ஆம் அல்லது 4ஆம் நூற்றாண்டிலேயே எழுந்தது என கிருஷ்ணசாமி ஜயங்கார குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மேலும் இராமாயணத்தின் பெரும்பகுதி கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு ஆக்கப்பட்டது என்றும், பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் பாடிய பாடல்களும் அதில் சேர்க்கப்பட்டு அவையும் வாலம்கீயின் பெயராலேயே அழைக்கப்பட்டதெனவும், இப்பாடல்களைப் பிரித்தறியாது இவ்விடைச் செருகல்களைக் கண்டுபிடித்தல் கடினம் என்பதும், வினசன் சிமித் என்னும் வரலாற்றாசிரியரது கருத்தாகும்.

மேலும் சங்க காலத்தில் தமிழில் இராமாயணம் இருந்துள்ளது என்று “மறைந்து போன தமிழ் நூல்கள்” என்ற புத்தகத்தில் தமிழிலிருப்பிடிட்டிருந்தமையையும் இங்கு சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றேன். மேலும் ஆர்.சி. மஜூம்தாரை பொது ஆசிரியராகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட பாரதீய வித்யாபவனின் பெரும்படைப்பாகிய “இந்திய மக்களின் வரலாறும் பண்பாடும் - வேதகாலம்” எனும் நூலானது, ராமச்சந்திர காலம் கி.மு. 2350 - கி.மு.1950 வரை அதாவது சுமார் 4000 முதல் 4300 ஆண்டுகளுக்கு முந்தியது என்கின்றது.

நாம் தெற்கே முதல் முதல் காலதி எடுத்து வைத்த ஆரியன் இராமன் என்று படிக்கின்றோம். இக்கருத்து ஏற்க முடியாத ஒன்று. இராமன் சனகன் காலத்தவனாயின் அவன் நிச்சயம் கி.மு. 13ஆம் நூற்றாண்டுக் குரியவன். ஆனால் ஆரியர்கள் தெற்கே காலதி எடுத்து வைத்தது கி.மு.6 ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். அத்துடன் விதேக நாட்டரசனான சனகனின் மகளாக சீதை இராமாயணத்தில் கூறிப்பிடப்படுகின்றாள். முதலில் சனகனை நோக்கினால் அவன் உபநிதம் அருளிய யாக்ஞவல்கியருக்கு அவருடைய அறிவைப் புகழ்ந்து அவருக்கு 100 பக்கங்கள் பரிசாகக் கொடுத்தவர் என அறியக்கிடக்கின்றது.

ஆகவே யாக்ஞவல்கியரின் காலம் கி.மு.1200 என்கின்றனர். அதிலும் சில குழப்பங்கள் உள்ளன. யாக்ஞவல்கியர் சனமேசயன் காலத்திற்கு பின் வாழ்ந்தவர் என அறிகின்றோம். அவ்வாறாயின் சனமேசயன் பரிசித்தவுக்குப் பின் வந்தவன். ஆகவே சனமேசயன் கி.மு.14ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிக்குரியவன் என்பது ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து. எனவே சனகன் கி.மு.13ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்தவனாக நிச்சயமாக இருக்க வேண்டும். அப்படியானால் சனகனின் மருமகனான இராமன் (வால்மீகியின் கூற்றுப்படி) கி.மு.13ஆம் நூற்றாண்டுக்குரியவனாக காணப்படுகின்றான். அது உண்மையானால் மூல இராமாயணம் கி.மு. எட்டாம் நூற்றாண்டுக்கும், ஐந்தாம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் எழுதப்பட்டதென்பதில் சந்தேகமில்லை.

ஆக மொத்தத்தில் தசரதனையும், சனகனையும் ஒரே காலத்தவர் என வைத்துக்கொண்டு, தென்னாட்டு இராவனன் மற்றும் அகத்தியர் ஆகியோரின் காலங்களையும் கவனிக்காது நூல் ஆக்கியிருக்கின்றனர். வரலாறுகளில் கூறப்படும் அகத்தியர் என்னும் பெயருடையவர். ஒரு ஆரியர் சிந்து நதியின் மேற்குக் கரையில் வந்து குடியேறுவதற்கு முன்பு வாழ்ந்தவர். அத்தோடு அகத்தியர் என்னும் பரம்பரை ஒன்று,

கிழு முதலாம் நூற்றாண்டு வரையில் வாழ்ந்திருந்ததாகவும் அறிகின்றோம். இதனால் அகத்தியர் பற்றிய தெளிவான கால வரையறையைக் கூறமுடியாதுள்ளது.

அத்தோடு அகத்தியர், புலத்தியர், இராவணன், சேந்தன், சௌகோடான், நெடுந்துறையான் ஆகியோர் இரண்டாவது தமிழ்ப் பேரவையில் ஒன்று கூடி தமிழ் ஆராய்ந்தனர் எனவும் கூறப்படுகிறது. அந்த இரண்டாவது தமிழ்ப் பேரவையில், செங்கோன் என்ற அரசனின் போர் வெற்றியைப் பாடும் “செங்கோன் தரைச் செலவு” என்ற நூல் சேந்தனால் இயற்றப்பட்டு, அகத்தியரால் பாயிரம் பாடப்பட்டு அப்பேரவையில் அரங்கேற்றியதாக வும் அறிகின்றோம். இது கி.மு. 24ஆம் நூற்றாண்டுக்கும், கி.மு.10 ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்டது எனவும், சில அறிஞர்கள் கருத்துக் கூறியுள்ளனர். வேறு சிலர் இக்காலம் கி.மு.18 ஆம் நூற்றாண்டில் இடம் பெற்றது என்கின்றனர். அது உண்மையானால் இராவணன் வாழ்ந்த காலம் முன்னோக்கியே செல்கின்றது. அப்படியானால் இக்காலக் குழப்பங்களுக்கப்பால் (இராவணன், சனகன், தசரதன்) எவ்வாறு சனகனின் வளர்ப்பு மகளான சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்றிருக்க முடியும்?

“இராவணனை கந்தருவத்தால் பினித்து அவனை ஆண்டு வராமல் விலக்கி” என நச்சினார்கினியர் கூறும் மதுரைக் காஞ்சி உரையாடலின் வாயிலாக அகத்தியர் இராவணன் காலத்தவர் எனப் புலப்படுகின்றது. அத்தோடு அகத்தியர் கி.மு.750 இற்கு முன் விளங்கினார் என பூர்வீக இந்தியா எனும் நூலுடையார் கூறுவார். பொதுவாக அகத்தியர் வடக்கே இருந்து வந்தார் எனப் பலர் கருத்துக் கூறியுள்ளனர். மேலும் அவர் வடக்கே சென்று வாரணவாசியில் சைவ மதத்தைப் பரப்பியின் தெற்கே திரும்பினார் என்பதை புராணங்களுடாகவும், ஆகமங்களுடாகவும் (கி.மு. 2000ர்கு முன்) அறிகின்றோம். ஆகவே வேங்கடத்துக்கு வடக்கே வாழ்ந்தவர்கள் எல்லோரும் ஆரியர் என்பதற்கு ஆதாரம் இல்லை. அதேபோல்தான் அகத்தியரும், ஆரியர் என்று கூறமுடியாதுள்ளது. அத்தோடு அகத்தியர் பரம்பரை ஒன்று சங்ககாலம் வரை வாழ்ந்திருக்கின்றது. இதைச் சிலர் அகத்தியர் இராவணன் காலம் முதல் சங்ககாலம் வரை வாழ்ந்தார் எனத் தப்பாக கருதியுள்ளனர் எனக் கூறலாம்.

இலங்கையில் முன்றாவதாக ஏற்பட்ட கடல் கோளினால் திருக்கோணமலைக்குத் தெற்கிலமைந்த இராவணனின் இலங்காபுரியையும்,

கோட்டைகளையும் கடல் விழுங்கி விட்டதாக தெரிகிறது. இக் கடல் கோஞும், பையிள் குறிப்பிடுகின்ற நோவாவின் காலத்தில் (கி.மு.2400) ஏற்பட்ட பெருவெள்ளமும், சமகாலத்தில் நிகழ்ந்ததாக நம்பப்படுகிறது. மேலும் 'விட்டபொத' என்ற சிங்களால், இராவணன் இறந்தபின் கி.மு.2367 இல் இடம் பெற்றதாகவும், மற்றுமோர் சிங்கள நூலான 'இராஜவலிய' புத்தரின் காலத்திற்கு 1884 ஆண்டுகளுக்கு முன் (1884+483) கி.மு.2367ல் இது நடந்தது என்கிறது. இதை கி.மு.1810ல் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என சேர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் கருத்து வெளியிட்டமையையும் இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். ஆகவே கி.மு. 20ஆம் நூற்றாண்டுக் காலப்பகுதியில் இராவணன் வாழ்ந்திருக்கலாம். அது வால்மீகியோ, கம்பரோ கூறுவது போல் இராவணன் இராட்சதனாகவோ, அசுரனாகவோ இல்லாது ராஜராஜ சோழன் போன்று ஒரு சிறந்த மாமன்னாக வாழ்ந்திருக்கலாம். அல்லது இந்தியா மீது படையெடுப்புக்களை நிகழ்த்தியிருக்கலாம். இவ்வாறு எதிரியா கவோ அல்லது ஏதோ வகையில் வெறுப்புக்குரிய ஒருவருக்கு இராமாயணத் தில் வில்லன் பாத்திரம் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பதுதான் உண்மை.

இராமாயணமானது பாரதத்திற்கு முற்பட்ட நிகழ்ச்சி என்றும், ஆனால் பாரதம் எழுதப்பட்டதன் பின்னரே இராமாயணம் எழுதப்பட்டதா கவும் பல ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றார்கள். இராவணன் வேதங்களில் பயிற்சி யுடையவனென்றும், அவன் சாம வேதத்திற்கு இசை அமைத்தான் என்றும் மழங்கதைகள் கூறும். இராவணன் வேதங்களைப் பயின்று, சாம வேதத்திற்கு இசை வகுத்திருப்பானாயின் அது நிச்சயமாக பாரதத் திற்குப் பிற்பட்டதாகவே இருக்கும். ஏனெனில் வேதகாலம் கி.மு.1200 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது எனப்படுகின்றது.

மேலும் இராமாயண காலத்தில் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே மக்கள் குடியேறாத பெருங்காடுகள் இருந்தன. அவை பாரத காலத்தில் பெரு நகரங்களாக மாறியிருந்தன. உதாரணமாக மலையத்துவச பாண்டிய னது மகளான சித்திராங்கதையை அர்ச்சனன் மணந்ததாகவும், திரெளபதி யின் கூயம்வரத்திற்கு பாண்டிய அரசன் சென்றிருந்ததாகவும், சேர அரசன் பாரதப் போரில் கலந்து கொண்ட பாண்டவர்களுக்கு, பெருஞ்சோறு வழங்கி யதாகவும், புறநானுாறு கூறுகின்றது. ஆகவே இதிலிருந்து பாரத காலத்திற்கு முன் இராமாயணகாலம் எழுந்திருக்க வேண்டும். பின் அது வால்மீகியின் பெயரால் காலங்காலமாக இடைச்செருகப்பட்டு, கி.மு.8 ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் கம்பரின் காலம் வரைக்கும் இவ்விடைச் செருகல் நிகழ்ந்தது எனலாம்.

அத்துடன் இந்துக்களின் கால அளவை முறையில் யுகம் என்பது காலத்தை அளக்கும் பெரிய அலகுகளில் ஒன்றாகக் கூறப்படுகின்றது. இதை இவர்கள் நான்காக வகுத்தும் உள்ளனர். அவை கிருதயுகம் (17,28,000 ஆண்டுகளைக் கொண்டது), திரோதா யுகம் (12,96,000 ஆண்டுகளைக் கொண்டது). துவாபா யுகம் (8,64,000 ஆண்டுகளைக் கொண்டது). கலியுகம் (4,32,000 ஆண்டுகளைக் கொண்டது). அதில் கலியுகமானது கிறிஸ்தவுக்கு 3102 ஆண்டுகள் முன் தோன்றிவிட்டது என்றும், இக்கலியுகமானது தற்போது 5112 ஆண்டில் காலமிடத்து நகர்கின்றது என்றும் கூறுவார்கள்.

ஆகவே நாம் இந்துக்களின் கால அளவைகளை வைத்துக் கொண்டு இராமாயணத்தை நோக்கினால், வால்மீகி தெளிவாகக் கூறுகின் றார் திரோதா யுகத்தில்தான் இராமர் பிறந்ததாக. ஆகவே இத்திரோதா யுகத்தின் கடைசி வருடத்தில் இராமர் பிறந்ததாக எடுத்துக்கொண்டால் அது, இந்துக்களின் அளவை முறைப்படி 8,63,999 ஆம் ஆண்டில் இராமர் பிறந்தார் என வரும். ஏனெனில் திரோதாயுகம் 12,96,000 ஆண்டுகளைக் கொண்டது. 8,63,999 ஆம் ஆண்டே திரோதா யுகத்தின் இறுதி வருடம் ஆகும். எனவே அந்த திரோதா யுகத்தின் இறுதி வருடத்திலிருந்து தற்போது கலியுகம் நடைபெறும் 2010ஆம் ஆண்டைக் கூட்டினால், அதாவது கலியுகம் கிறிஸ்து பிறப்பதற்கு 3102 வருடங்கள் முன் தோன்றியதாக இந்துக்களின் கால அளவை சொல்லுகின்றது.

அதன்படி பார்த்தால் $8,63,999 + 5112 = 8,69,111$. ஆகவே எட்டு இலட்சத்து அறுபத்து ஒன்பதாயிரத்து நாற்றிப் பதினொரு ஆண்டுகளுக்கு முன் இராமர் பிறந்திருக்க வேண்டும்.

தென்னிந்தியத் தீபகற்பத்திற்கு புதிய மனிதன் முதலில் ஆபிரிக் காக் கண்டத்திலிந்தே வந்து சேர்ந்தான். இவன் ஆபிரிக்காவை விட்டுப் புறப்பட்ட காலம் இற்றைக்கு 85,000 ஆண்டுகள் முன்பு எனக் கணிக்கப்படுகிறது. இம் மனிதர்களின் இன்றைய வம்சாவழியினர் தென்னிந்தியாவின் நீலகிரி மலைச்சாரலிலும், கிழக்கிந்தியப் பகுதிகளிலிலும் வாழும் மலைச்சாதி மக்களாவர். இலங்கையில் வாழும் வேடர்களும் இவர்களின் வம்சாவழியினரே. இவர்களைக் குறிக்கும் மரபணுக் குறியீடு M 2 ஆகும். இதற்குப் பின்னர் இரு பெரிய மனிதப் புலம்பெயர்வுகள் மத்திய கிழக்கு நாடுகளிலிருந்து இன்றைய சரான் வழியாக இந்தியாவுக்கு நிகழ்ந்திருக்கின்றது. இது இற்றைக்கு 30,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்பும், 10,000

ஆண்டுகள் முன்பும் நிகழ்ந்திருக்கின்றது என்பது தொல்மரபியல் மூலம் இன்று நிருபணமாகின்றது. இவர்களே இன்றைய திராவிட இனத்தவர்களாவர். இவர்களை அடையாளப்படுத்தும் மரபுக் குறியீடு M 20 ஆகும். (Spencer Walls : The Journey of Man (New York) 2002) இதன் பின்னர் கி.மு 4000 – 3500 ஆண்டுக் காலத்தில் இந்தோ – ஆரியர்கள் இந்தியாவை வந்தடைந்தனர். இவர்களைக் குறிக்கும் மரபணுக் குறியீடு M 17 ஆகும்.

ஆகவே இதன் பின்னரே இராமாயணம், மகாபாரதம் ஆகியன் இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும். ஆகவே வால்மீகி கூறும் திரோதா யுகத்திலே இராமர் பிறந்திருக்க சந்தர்ப்பம் இல்லை. மனிதன் முதலில் இந்தியாவில் காலத் துறித்ததே 80,000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர்தான். அப்படியிருக்கும் போது இந்துக்களின் கால அளவில் உள்ள திரோதா யுகத்தில் இராமர் பிறந்திருக்கவோ, இராமாயணம் நடந்திருக்கவோ வாய்ப்பு இல்லை என்பதனை உணரலாம். எனவே இது ஒரு பாத்திரப் படைப்புக்காகப் புனையப்பட்ட ஒரு கற்பனைப் பாத்திரமே ஆகும்.

அத்துடன் வான சாஸ்திரங்கள் மூலமாகவும் இராமர் பிறந்த ஆண்டைக் கணித்துள்ளனர். வால்மீகி எழுதிய இராமாயணத்தின் பாடி, இராமர் பிறந்த ஆண்டை அவர் குறிப்பிடவில்லை. ஆனால் அவர் அவ்வருத்தில் வரும் வசந்த ருதுக் காலத்தில், அமாவாசை கழித்து ஏன்பதாம் நாள் அனைத்து கிரகங்களும் மேன்மையுற்றிருந்த உத்தம காலத்தில் பிறந்தார் என்றும், இராமர் புனர்பூச நடசத்திரத்தினை உடையவர் என்றும், சூரியன் மேட ராசியிலும், செவ்வாய் மகர ராசியிலும், சுக்கிரன் மீன ராசியிலும், வியாழன் கடக ராசியிலும், சனி துலாம் ராசியிலும் இருந்த நாளில் இராமர் பிறந்தார் என கூறப்பட்டுள்ளது. அதே போல் N.P ராமதுறை என்பவர் இன்றைய கிரகங்களின் நிலைகளை வைத்து வால்மீகி குறிப்பிட்ட கிரகநிலைகளைக் கொண்டு இராமர் அவதரித்த ஆண்டைக் கணித்துள்ளார். அதன்படி அவர் கி.மு.10205 ஜனவரி 17ம் திகதி திங்கட்கிழமை பிறந்தார், என அவர் எழுதிய (ஸ்பதரிஷி ஏரா அண்ட் அன்சன் கில்ஸ்ரிக்கல் டேற்) Saptha Rishi Era And Ancient Historical Date எனும் நூலில் இத்தகவலைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது வால்மீகியின் குறிப்புக்களை வைத்தே கணிக்கப்பட்டது எனத் தெரிவித்தார்.

அத்துடன் இராமர் கிருஷ்ணனை விட காலத்தால் முற்பட்டவர் எனவும், அவர் கி.மு.7323ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் நான்காம் திகதி பிறந்தார் எனவும் பொதுமாக கொடுக்கப்பட்டு வருகிறது. பி.வி. வார்ட்டகர் என்பவர் தெரிவித்துள்ளார்.

இக்காலக் கணிப்புக்கள் அனைத்தும் வால்மீகி கூறிய நடசத் திரத்தை வைத்தும், வேறுகாரணங்களை வைத்தும் கணிக்கப்பட்டதாகும். ஒரு நடசத்திரத்தினை தகுந்த வரலாற்று ஆதாரமாகக் கொள்ள முடியாது. ஏனெனில், அவை காலத்திற்குக் காலம் மாற்றுவதையை. அந்துடன் வால்மீகி கூட முன்பு மக்கள் மத்தியில் பிரபல்யம் அடைந்திருந்திருந்த கதையையே இராமாயணமாக தந்திருந்தார் என முன் கண்டோம். அப்படிப் பிரபல்யம் அடைந்திருந்த சாதகக் கதையிலிருந்து அவர் இராமாயணம் சமைத்தது உண்மையானால், எப்படி அவரால் இராமர் பிறந்த சரியான நடசத்தி ரங்களை அறிய முடியும் என்கும் சந்தேகமே. மேலும் இராமரின் காலத்தின் பின் வால்மீகியால் இக்காவியம் படைக்கப்பட்டதால் வால்மீகி கூறிய நடசத்திரங்கள் சரியானதல்ல என்ற முடிவுக்கே நாம் வரலாம்.

இராமாயணம் பற்றிய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ள பலரில் சென்னை தாம்பரத்தைச் சேர்ந்த டி.கே. ஹரி என்பவரும் ஒருவர். இவர் பாரத்கியான் என்ற அமைப்பின் உதவியுடன் இந்தியாவின் கலாசார பாரம்பரியத்தைப் பற்றியும், தமிழர் நாகரிகம், சூமரிக்கண்டத்தின் பிரிவுகள் ஆகியவற்றையும் கண்ணியின் உதவியுடன் ஆய்வு செய்துள்ளார். அந்த வகையில் வால்மீகி கூறிய இராமன் பிறந்த நடசத்திரங்களை வைத்து கண்ணியின் உதவியுடன் சில ஆண்டுகளைக் குறிப்பிட்டதோடு மட்டுமல்ல அதற்கான காரணத்தையும் கூறி தனது வாதத்தை நிருபிக்க முயல்கின்றார்.

டி.கே.ஹரி கூறும் இராமாயண முக்கிய நிகழ்வுகளின் தேதிகளாக இராமர் கி.மு.5114 ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் பத்தாம் திகதி பிறந்தார் எனவும், பரதன் கி.மு.5114 ஜனவரி 11ஆம் திகதி பிறந்தான் எனவும், பரதனுக்கு முடிகுட்டு விழா (இராமன் காடு செல்லமுன்) நடந்தது கி.மு.5089 ஜனவரி நான்காம் திகதி எனவும், கூறியதோடு மட்டுமல்லாது கி.மு.5076 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 3ஆம் திகதி இராமர் வாலியை வதம் செய்தார் எனவும் கூறினார். அத்துடன் அனுமான் கி.மு.5076 செப்டெம்பர் 12ஆம் திகதி சீதையைத்தேடி இலங்கை சென்று கி.மு.5076 செப்டெம்பர் 14ஆம் திகதி இந்தியா திரும்பினான் எனக்கூறிய டி.கே.ஹரி இராவணன் பற்றிய தகவல்களைக் கூறாது தவிர்த்திருந்தமை வியக்கத்தக்கது. {விதரன்: இராமர் பாலம் உண்மையே -11 (விஞ்ஞான பூர்வமான ஆதாரங்கள்) தேவி இதழ், பக்-45 05.12.2007}

தான் எவ்வாறு இக்காலங்களை கணித்தார் என்பதற்கான காரணத்தை அவர் கூறும் போது, இராமாயண காலம் ஒரு ஸட்சத்து

75 ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தது எனக் கூறுகின்றனர். ஆனால் விஞ்ஞான ரத்யாக புஷ்பகர் பட்நாகர் என்பவர் இராமாயணகாலத்தை கண்டுபிடித்துத் தெரிவித்துள்ளார் எனவும் தெரிவித்து அதன்படி பட்நாகர் இராமர் கி.மு 5114-ஆம் திகதி ஜெனவரி 10 இல் பிறந்தார் எனவும், அத்துடன் கி.பி. 2007 வரையிலான ஆண்டுகளையும் சேர்த்துக்கொண்டால். அது 7121 ஆண்டுகளுக்கு முன் இராமர் பிறந்தார் எனவும் கூறியதை தான் ஏற்றுக் கொள்வதாகக் கூறுகிறார். ஏனெனில் அடுத்த வருடம் சூரிய கிரகணம், சந்திர கிரகணம் எந்த இடத்தில், எத்தனை மணிக்கு, எந்த நேர்கோட்டில், நடைபெறும் என்பதை நாம் பஞ்சாங்கம் மூலம் அறிகின்றபோது, இராமர் பிறந்தகாலத்தை கண்ணி மூலம் அறிவது இலகு என்று தன்வாதத்தை முன்வைத்தார்.

மேலும் டி.கே.ஹரி கூறுகையில் வால்மீகி இராமாயணத்தில் இராமர் பிறந்த வருடத்தை கூறாவிட்டாலும், அவர் பிறந்த நாளை சித்திரை மாதம் சுக்ல பட்சம் நவமித்தி எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது சித்திரை மாதம் வளர்பிறை ஒன்பதாம் நாளாகும். அன்று புனர்பூச் நட்சத்திரம் என்றும், சூரியன், செவ்வாய், புதன், வியாழன், சனி, ஆகியவை எந்தெந்த நட்சத்திரத்தில் இருந்தன எனவும் வால்மீகி விரிவாகக் கூறுகின்றார் எனக் கூறிய ஹரி, இவற்றை கண்ணி மென்பொருளில் போட்டுப் பார்க்கும்போது அதற்கான விடை கி.மு.5114 ஜெனவரி 10 என வந்தது. அத்துடன் யுகம், யுகா என்பதன் பொருளைப் பார்த்தால் நேர்கோடு என்று வருகிறது. அதாவது கிரகங்கள் நேர் கோட்டில் வருவதை யுகம் எனகிறார்கள் எனவும், இவை ஒவ்வொரு புராணத்திலும், ஒவ்வொரு காலகட்டங்களிலும், வெவ் வேறு எண்ணிக்கை கொண்ட வருடங்களை உடையது எனவும் ஹரி கூறுகின்றார். இவை ஆயிரம் அல்லது பத்தாயிரம் வருடங்களை உள்ளடக் கியதாகவும் இருக்கலாம் என்றார்.

அத்துடன் தெலுங்கு வருடம் பிறக்கும்போது யுகாதி என்று கொண்டாடுகின்றார்கள். அங்கு ஒர் ஆண்டு ஒரு யுகமாகக் கணிக்கப்படுகிறது. சன்ஸ்காராயுகம், மனோபாயுகம், ஜயானாயுகம், சத்துருயுகம் எனப் பல்வேறு யுகங்கள் வெவ்வேறு வருடங்களைக் கொண்டனவாக உள்ளன என்றார். மேலும் ஹரியின் பார்வையில் வாயு புராணத்தின் படி இராமாயணம் நடந்த காலம் 7200 ஆண்டுகள் முன்பு எனக்கணிக்க முடிகிறது. ஏனெனில் பட்நாகர் சூற்றுப்படி ஜெனவரி 10 இராமநவமி வருகிறது. நாம் இப்போது ஏப்ரல் மாதக் கடைசிப்பகுதியில் இராம நவமியைக் கொண்டாடுகின்றோம். இவற்றுக்கிடையே 100 நாட்கள் இடைவெளி உள்ளது. வராகமிகிரர்

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் எழுதிய பிரிஹாத் சம்ஹிதா என்ற நூலில் 72 ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை கிரகங்கள் அனைத்தும் தாங்கள் இருந்த இடத்திலிருந்து ஒரு பாகை (திகிரி) மாற்றமடைகின்றது எனக் குறிப்பிட இன்னார். எனவே இதை வைத்துப் பார்க்கும்போது 72 ஆண்டுகளுக்கு ஒருநாள் கிரகமாற்றம் அடைவது என்று வைத்தால் 7200 வருடங்களுக்கு 100 நாட்கள் வித்தியாசப்படுகின்றன.

எனவே பட்நாகர் கணக்குப்படி, இராமர் பிறந்த வருடம் கி.மு.7120 ஆண்டுகளாகும். இது கிட்டத்தட்ட 7200 வருடங்கள் என்ற தமது கணக்குடன் ஒட்டி வருகின்றது எனக்கூறி ஹரி தனது வாதத்தை நியாயப்படுத்த முனைவதோடு இராமாயணத்தை ஒரு வரலாறாகவும் காட்ட முனைகின் றார். இதற்காக இவர் கணவியின் உதவியை நாடி, எந்த வகையிலாவது இக்காவலியான இராமாயணத்தை வரலாறாக்க முனைந்திருக்கின்றார என்பது தெரிகின்றது.

கணவி மூலம் அந்தக்கால நிகழ்வை எவ்வாறு துல்லியமாகக் காட்டமுடியும் என்பது பலரது மனங்களில் தற்போதுள்ள கேள்விகளாகும். ஒரு வேளை இங்கு கூறப்பட்ட நட்சத்திரங்கள் யாவும் வால்மீகியால் பிற்காலத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருந்தால், அதை வைத்து ஹரி கணித்திருந்தால் இது வரலாறு அல்ல. அத்துடன் ஹரியே யுகம் என்பது வித்தியாசமான காலகட்டங்களில் வெவ்வேறு எண்ணிக்கை கொண்ட வருடங்களை உடையது எனக்கூறிவிட்டு, தான் கூறியது ஆதார மூலம் பெற்ற சரியான தகவல் எனக்கறுவது எந்தவகையிலும் ஏற்க முடியாத தாகும். ஆகவே இராமாயணம் என்பது ஒரு இலக்கியம் என்ற முடிவுக்கே எம்மால் வரமுடிகின்றது.

மேலும் பெல்ஜியம் நாட்டு அறிஞரான கிறிஸ்தவப் பாதிரியார் காமில் புல்கே வால்மீகி இராமாயணம், கம்பராமாயணம், துளசிதாச இராமாயணம் உட்பட இந்தியாவில் உள்ள இராமாயணங்களையும் திபெத், இலங்கை, இந்தோனேசியா, ஜாவா, பர்மா, பாலித்தீவு உட்பட பல்வேறு கிழக்காசிய நாடுகளில் உள்ள இராமாயணங்களையும், இராமாயணத்தில் கூறப்பட்ட இடங்களையும், இருபது வருடங்களாக ஆராய்ச்சி செய்திருக்கிறார். அவர் “புவியில் காணப்படும் இயற்கையுடன் ஒன்றிப் பிளைந்துவிட்ட சரித்தீர சம்பவங்களின் தொகுப்பே இராமாயணம் என்னும் மகாகாவியம் என்று உறுதிப்பத் தெரிவித்தார்.” (விதூரன். பழங்கால நாணயங்களில் இராமர்பால முத்திரை. தேவி இதழ் 31.10.2007) இதற்காக 1924

ஆம் ஆண்டு இந்திய மத்திய அரசு இவருக்கு 'பத்மபுதின்' பட்டம் கொடுத்துக் கொள்வித்தமையும் குறிப்பிட்டக்கது. காமில் புல்கே இராமாயணத்தை வரலாறு என்று தனது கருத்துக்களில் எதிலுமே குறிப்பிடவில்லை.

எனவே மேற்குறிப்பிட்ட ஆதாரங்களை வைத்துக் கொண்டு எவ்வாறு இவற்றை ஒரு வரலாறு எனக் கூறமுடியும்? காலங்களை பலர் பல்வேறு விதமாக நிறுவியதிலிருந்து, இவை தெளிவற்ற ஆண்டு களைக் கொண்டு காணப்படுவதோடு மட்டுமல்ல, இடத்திலும் குழப்பம் ஏற்பட்டிருப்பதை மேலே கண்ணர்கள். எனவே இராமாயணம் ஒரு இலக்கியம் ஆகும். இதை வரலாறு எனக் கூறினால் அனைத்து ஆராய்ச்சியாளர்களாது கருத்துக்களும், காலங்களும் ஒற்றுமைப்பட வேண்டும். மாறாக இங்கே இவை வேறுபட்டு இராமாயணத்தின் ஆணிவேர்களையே ஆட்டம் காண வைக்கின்றன.

05

சங்ககாலப் பாடல்களில் இராமாயணம் பற்றிய குறிப்புக்கள்

இற்றைக்கு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னைய சங்கத் தமிழ் இலக்கியங்களில் இராமாயணம் பற்றிய குருத்துக்களைக் காணலாம். அந்த வகையில் 13ஆம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்ட கம்பராமாயணத்தை விட வேறு இராமாயணங்கள் தமிழில் இருந்துள்ளன என்பதனை “மறைந்து போன தமிழ் நால்கள்” என்ற புத்தகத்தில் தமிழறிஞர் மயிலை சீனி வெங்கடசாமி கூறியுள்ளார்.

“சங்ககாலத்திலே புறநானுாற்றில் 378 வது பாடலிலும், அக நானுாற்றில் 70 வது பாடலிலும் இராமாயணம் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. இதில் குறிப்பிடப்பட்ட தகவல், வால்மீகியால் எழுதப்பட்ட இராமாயணத் திலேயே இல்லை” என்று பெர்க்கலி பல்கலைக்கழக தமிழ் - வடமொழி பேராசிரியர் ஜோர்ஜ் ஹார்ட் என்பவர் தெரிவித்துள்ளார்.

புறநானுாற்றின் 378 வது பாடலில், அரசனிடமிருந்து அணி கலன்களை பரிசிலாகப் பெற்ற பாணர்கள் அவற்றை அணிந்து கொள்ளும் செய்தியை, நகைச்சுவையாகச் கீழ்க்கண்டவாறு புலவர் ஊன்பொதி பகுங்குடையார் கூறுகிறார்.

“இலம்பா(ஞ) இழந்த என் இரும்போர் ஒக்கல
விரல்செறி மரபின செவித்தொடக் குருநம்
செவித்தொடர் மரபின விரற்செறிக் குருநம்

அரைக்கு) அமை மரபின மிடற்றுயாக் குருநம் மிடற்று(ய) அமை மரபின அரைக்குயாக் குருநம் கடுந்தெறல் இராமன் உடன்புனர் சீதையை வலித்தகை அரக்கன் வெளவிய ஞான்றை நிலங்கேர் மதரணி கண்ட குரங்கின் செம்முகப் பெருங்கிளை இழைப்பொலிந் தாங்கு(கு) அறாஅ அருநகை இனிதிபெற்று) இகுமே”

சோழன் இளங்கேட் சென்னியிடம் பரிசு பெற்றவர்கள், அவன் கொடுத்த அணிகலன்களை அணியத்தெரியாமல் விரலிலும், இடுபிலிலும், கழுத்திலும் காலிலும் காதிலும் அணிந்து கொண்டதை இராவணன் சீதையை தூக்கிச் சென்றபோது, நிலத்தில் வீசி ஏற்றந்த நகைகளைக் கண்ட குரங்குகள், அந்த அணிகலன்களை எப்படி, எந்த உறுப்பில் அணிவது எனத்தெரியாமல் மாறி மாறி அணிந்து கொண்டதைப் போல, வேழக்கையாக இருந்தது எனப் புலவர் ஊன்பொதி பசுங்குடையார் பாடியுள்ளார். ஆனால் வால்மீகி இராமாயணத்தில் இராவணன் சீதையை தூக்கிச் சென்றபோது அவன் வீசி ஏற்றந்த நகைகளை சுக்கிரவெனும், மற்றைய குரங்குகளும் கண்டெடுத்து இராமனிடம் கொடுத்ததாகவே கூறப்பட்டுள்ளது. இதைப் புலவர் தனது சூழ்நிலைக்கேற்ப மாற்றி உவமைகளுடன் கூறியுள்ளதைக் காணலாம்.

அகநாநாற்றில், தமிழ்க் கூத்தனார் கடுவன் மள்ளனார் பாடிய, நெய்தல் திணைப்பாடலில், 70வது பாவில், தலைவியிடம் காதல் தொடர் பாக ஊர்மக்கள் பேசுவது பற்றி, தலைவியிடம் தோழி சொல்லும் போது, புலவர் கீழ்கண்டவாறு பாடுகின்றார்.

“ நம்மொடு புணர்ந்த கேண்மை முன்னே
அலர்வாய்ப் பெண்டிர் அம்பல் தூற்றப்
பலரும் ஆங்கு(கு) அறிந்தனர் மன்னே:
இனியே வதுவை கூடிய பின்றை...
வென்வேற் கவுரியர் தொல்முது கோடி
முழங்குகிறும் பெளவும் இரங்கும் முன்துறை
வெல்போர் இராமர் அருமறைக்கு(கு)
அவித்த பல்வீழ் ஆலம் போல
ஒலிஅவிந் தன்று) இவ் அழுங்கல் ஊரே... ”

அதாவது, உன்னைத் திருமணம் செய்து கொள்ளும் முன் அவருக்கும் உனக்கும் இருந்த காதலைப்பற்றி ஊர்ப்பெண்கள், ஊரார் பலரும் அறியுமாறு பேசிச் செய்தியைப் பரப்பினர். ஆனால் திருமணமான பின்னரோ நிலமை வேறு. வெற்றி தரும் வேல் ஏந்திய பாண்டியருக்குரிய மிகப் பழமையான தனுஷ் கோடியில், முழங்கும் பெருங்கடல் அலைவீசும் துறையில், வெற்றியன்றி வேறேதும் அறியாத இராமன், தன் இலங்கைக்குப் படையெடுப்பதற்கு முன்பாக, ஒர் ஆலமரத்தடியின் கீழிருந்து திரு முறைகளை ஆராய்ந்த சமயத்தில், ஆலமரத்தில் ஒலி எழுப்பிய பறவை களை ஒலி எழுப்பாமல் இருக்கச்செய்தது போல் அமைதியாகிவிட்டது என்றார்.

இராமர்

வட மொழி இராமாயணத்தில், இராமன் இலங்கை மீது படையெடுக்க முன் கடலுக்கு வணக்கம் செலுத்தி விட்டு, கரையில் தருப் பைப்புல் படுக்கையில் மூன்று பகலும், மூன்று இரவும் படுத்துறங்கிய பின் மீண்டும் கடலை வணங்குகின்றான். அப்போதும் கடல் அடங்கி இணங்காதிருக்கவும், தன் வில்லில் நான்முகன் கொடுத்த அம்பைத் தொடுத்து அதை வறண்டு போகுமாறு அச்சுறுத்தவும், கடலானது இராமனின் விருப்பத்திற்கு இணங்குகின்றது. இதைக்கவிஞர்

“ இருசுடர் வழங்காப் பெருமு(து) இலங்கை
நெடுந்தோள் இராமன் கடந்த ஞான்மை
எண்கு(கு) இடை மிடைந்த பைங்கண் சேனையிற்
பச்சை போர்த்த பலபுறத் தண்ணைட

எச்சர் மருங்கினும் எயிற்புறத்து) இறுத்தலின் கடல் கூழ் அரணம் போன்ம உடல்சின வேந்தன் முற்றிய ஊரே..”

எனப் பாடுகின்றார். இது போன்ற பல பாடல்கள் பழந்தமிழ் இலக்கிய நூலான தொல்காப்பியத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியராலும் மேற்கோள் காட்டப்பட்டமை நினைவுகூரத்தக்கது.

ஆகவே கம்பரே முதன்முதலில் இராமாயணத்தைத் தமிழில் ஆக்கினார் என்று கூறுவது இங்கு வலுவற்றுப் போகின்றது. எனவே வாஸ்மீகி, முதன்முதலில் இராமாயணம் பாடியதற்கும், தமிழிலே இராமாயணக் கதையை கம்பர் பாடியதற்கும், இடைப்பட்ட பல நூற்றாண்டு கால இடைவெளியில் ஒருவரோ அல்லது பலரோ இராமகதையைப் பாடியிருக்கலாம். அல்லது வழிவழியாக, செவிவழியாக இராமகதை தமிழகமெங்கும் பரவியிருந்திருக்கலாம். ஆனால் பலவாறாக சீர்றுக்கிடந்த இராமகதையை, தமிழிலே கவிச்சிவை நனி சொட்டச் சொட்ட, பேரிலக்கியங்களை ஒத்த வடிவில் வைவத்னவக் கருத்துக்களை முதன்மைப் படுத்தி, கம்பர் மிகச்சிறப்பாகக் தொகுத்துக் கவிப்படைத்தார் என்பதுதான் உண்மை.

எனவே இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பான சங்ககாலத்தில், தமிழகத்தில் இராமாயணக்கதை மக்கள் மத்தியில் உலா வந்திருக்கிறது. ஆனால் சங்ககால மக்கள் இராமனைக் கடவுளாகவோ அல்லது அவதார புருஷராகவோ கருதவில்லை. அத்தோடு சங்ககாலத்தில் வைவத்னவ மதும் தமிழகத்தில் செல்வாக்கடையவுமில்லை என்பது தெளிவாகின்றது.

06

இராமர் மற்றும் சீதை பற்றி கூறப்படும் கருத்துக்கள்

மகாபாரதம் போன்றே இராமாயணமும் வரலாற்று முறைமையான ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்றதாகும். இராமாயணத்தில் சீதையின் கணவனாகக் கூறப்படும் இராமனை புராணங்கள் விவ்தனுவின் அவதாரம் எனக் கூறுகின்றன. உண்மையில் இராமாயண காலத்தில் விவ்தனு வணக்கம் முதன்மை அடையவில்லை. இதிகாசகாலத்தில் இந்திரனே முக்கிய கடவுள். முக்கில்களோடு போராடும் இந்திரனே இராமன் என அழைக்கப்பட்டதற்கும் சான்றுகள் உண்டு. இந்திரனுடைய வரலாறே இராமன் தெற்கே உள்ள நாடுகளை வெற்றி கொண்ட வரலாறாக வடிவெடுத்தது என வரலாற்றாய்வாளர் ஆர்.சி.தத்தர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இராமாயணத்தில், இராமன் விவ்தனுவின் அரை அவதாரமாகவே கூறப்படுகிறது. ஆனால் புராணங்கள் இராமன், விவ்தனுவின் அரை அம்சமாக இருப்பதை விரும்பாமையால் அவரை முழு அவதாரமாகவே காட்டுகின்றன. உதாரணமாகப் பத்ம புராணம் விவ்தனுவின் அவதாரமாகவே இராமரைக் காட்டுகின்றது. நாரதர் இராமரை அவதாரமாகக் கொள்ள வில்லை. உயர்ந்த வாழ்க்கை நடாத்தி, மரணத்தின் பின் பிரம உலகை அடைந்தவராக கூறியிருக்கின்றார். வாஸ்தவ இராமரை அவதாரமாக எதிலும் கூறவில்லை. அத்துடன் பத்து அவதாரங்கள் பற்றிய படைப்புக்கள் புராணங்களாலேயே முதன் முதல் கொண்டு வரப்பட்டதாகும். மகாபாரதம், இது பற்றி எதுவுமே கூறவில்லை. எனவே மேற்கூறிய பத்து அவதாரங்க

எளப் பற்றி மூல இராமாயணத்தில் இல்லை. அது புராணங்கள் எழுந்த பின்னரே இடைச்செருகப்பட்டது என்பது தெளிவாகின்றது. பல வகையிலும் ஆராய்ச்சி செய்யுமிடத்தில் இராமனை சாதாரண வாழ்க்கை வாழ்ந்த ஒரு மனிதனாகவே குறிப்பிட்டுள்ளது. இராமர் விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்ற கொள்கை மகாபாரதத்திலிருந்தும் புராணங்களிலிருந்தும் எடுக்கப் பட்டதென்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

ஒரு பொழுது இராவணன் சிவபெருமானிடம் ஆத்மலிங்கம் கிடைக்க வேண்டி கடுஞ்சுவம் செய்த வேளையில், தேவர்கள் பயந்து விஷ்ணுவிடம் சென்று முறையிட்டனர். விஷ்ணுவும் தான் அதைத் தடுப்பதாக உறுதியளித்தார். சிவன், இராவணனின் தவத்தினைக்கண்டு மகிழ்ந்து என்ன வரம் வேண்டும் என்று கேட்டார். அப்போது விஷ்ணு மாயையால் அவனுக்குள் புகுந்து அவன் புத்தியை மாற்றி “சிவபெருமானே! உமைய வள் என் பின்னால் வரவேண்டும்” என்று கேட்க வைக்க, சிவனும் “அழைத்துப்போ” என வரம் கொடுத்தார். அன்னையாக என்னைத் துதித்த இராவணனுக்கு புத்தி பேதலித்து விட்டதா? என நினைத்துக் கொண்டு உமையம்மையும் பின்தொடர, நாரதர் தடுத்து விஷ்ணுவின் லீலையை அவரிடம் கூறினார். உமையும் விஷ்ணுவின் மாயையால் தனக்கு இச் சோதனை நடந்தது என அறிந்து, என்னை அழைத்துப்போகக் காரணமான விஷ்ணு, இராம அவதாரத்தில், அவர் மனைவியைப் பிரிந்து தவிக்க வேண்டும், இராவணன் விஷ்ணு மனைவியைக் கவர்ந்து செல்ல வேண்டும் எனச் சாபமிட்டார். ஆகவே பார்வதியிட் சாபத்தின் காரணமாகவே விஷ்ணு, இராம அவதாரம் எடுத்து மனைவி சீதையைப் பிரிந்து தவித்தார் என நாரதர் புராணம் கூறுகின்றது. இவ்வாறு இராமர் சீதை பிறப்புக்கள் பற்றி பல கதைகளைப் புராணங்கள் ஒப்பித்திருந்தமைக்கு இதுவும் ஒரு உதாரணமாகும். இவை அனைத்தும் ஒரு தாக்கத்திற்கு சமமானதும், எதிரானதுமான மறுதாக்கம் உண்டு என்ற, நியூட்டனின் இயங்கு விசையினை, அக்கால பாமர மக்களுக்கு கூறுவதற்காக கடவுளர்களை உவமான உலோயங்களாகக் கொண்டு வெளிப்படுத்தினர் என்றே தெரிகின்றது.

இராமனை ஆரியன் என்றே பலர் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். எனினும் இராமாயணம் இடம் பெற்ற காலத்தில் ஆரியர்கள் விந்திய மலைக்குத் தெற்கே வரவில்லை என்பது ஆதாரங்கள் மூலம் சான்றாகின்ற தாகவும் அவை தொகுக்கப்பட்ட காலத்தில் அவர்கள் தெற்கே வந்து விட்டதாகவும் பல அறிஞர்கள் தெரிவித்துள்ளனர். இராமன் ஆரியனால்ல ஏனையில் அவன் கறுப்பினத்தைச் சேர்ந்தவன், எனவே அவன் நிராவிடன

எனக் கிருபானந்த வாரியாரும், கவிஞர் காசி ஆனந்தனும், முதறிஞர் ந.சி.கந்தையா பிள்ளையும் தெரிவித்ததையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அத்துடன் தென் இந்தியா முழுவதும் இராமனை “கருநீல நிறத்தோன்” எனக் குறிப்பிட்டு இராமன் அல்லது விட்டனுவின் உருவங் களை கருமை நிறத்தினால் சித்திரிக்கின்றனர். ஆனால் ஆரியர்களின் யாதவ குலத்தில், பிறந்த வெள்ளை நிறக் கிருஷ்ணனை வழிபடும் குஜராத் மக்கள், நீல நிறக் கிருஷ்ணனைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிக்கின்றனர். உண்மையில் குஜராத்தில் கிருஷ்ண பிறந்திருந்தால், கிருஷ்ணர் வெள்ளை நிறமாகவே இருக்கவேண்டும், என்பதில் மாற்றுக்கருத்துக் கிடையாது. இவ்வாறே வட இந்தியாவில் பிறந்த இராமனும், வெண்நிறமாகவே இருந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் தென்னகத்திலுள்ளவர்கள் தமது மனக்கண்ணில் வெண்நிற இராமனைக் காணமுடியவில்லை. கற்பனை என்பது தன்னைச் சூழவுள்ள சமூகத்தையும், சூழலையும் ஒத்ததாக அல்லது இயைபான தாகவே விரிந்திருக்கின்றது.

இராமனை ஏக பத்தினி விரதனாக கம்பர் காட்டுகின்றார். “இந்த இப்பிறவியில் இரு மாதரை சிந்தையாலும் தொடேன்” என்று இராமன் தனக்கு வாக்குக் கொடுத்திருப்பதாக சீதையின் மொழியாக கம்பர் கூறுகிறார். ஆனால் வால்மீகி படைப்பில் அப்படி எதுவுமில்லை. மாறாக சுந்தர காண்டத்தில் சீதை இராமரைப் பார்த்து “நீர் பித்ரு வாக்ய பரிபாலனம் செய்து வணவாசத்தை முடித்து அயோத்தி சென்று யாதொரு கவலையுமில்லாமல் விசாலமான நேத்திரங்களை உடைய ஸ்திரிகளுடன் ஆனந்தமாயிருப்பீர்” என்கிறாள். அதேபோல் யுத்தகாண்டத்தில் இராமன் தர்பப சயனத்தில் படுத்திருப்பதை வர்ணிக்கும் பொழுது “உத்தம ஸ்திரீகளின் புஜங்களால் அநேக விதமாய்ப் பூசப்பட்ட புஜங்கள்” என்று வால்மீகி குறிப்பிடுவதிலிருந்து இக்கருத்து தகர்ந்துள்ளது. (வால்மீகி இராமாயணம், தமிழில், பிள்ளை. ஆஸ்சரியா) இதன்மூலம் ஓரேயொரு தர்மபத் தினிதான். அவள் சீதை, ஆனால் நிறைய உத்தம ஸ்திரீக்கள் அதாவது, போக ஸ்திரிக்கள் இராமனுக்கு உண்டு என்றே வால்மீகி வர்ணித்திருக்கின்றார்.

இதை ஸ்ரீநிவாசயங்கார் தனது “ஸ்ரீராமாயண தத்வார்த்த தீபிகை” என்னும் நூலில் அலசியிருக்கின்றார். அவர் கூறுகையில், சுகபோகத் திற்காக சேர்க்கப்பட்டவர்கள் தர்மபத்தினிகளாக மாட்டார்கள். இங்கே ராமனுடைய ஸ்திரீக்கள், வேலைக்காரிகள் என்றும் சுந்தர காண்டத்தில் காணப்படும் வாக்கியத்திற்கு இதர போக ஸ்திரீக்கள் என்றும் யுத்த

காண்டத்தில் காணப்படும் வாக்கியத்திற்கு, ஸ்ரீதேவி, புதேவி முதலியவர்கள் என்றும் தார்ப்பரியம் என்றும் விளக்கம் தருகிறார். இதிலிருந்து இராமன் ஏகபத்தினி விரதனா என்ற வினா எம் முன் எழுகின்றதல்லவா? எனவே கம்பர், இராமாயணம் பாடிய காலத்தில் சமூக ஒழுக்கம் குன்றி அளவு கடந்து மதுவருந்தினார்கள், கட்டுப்பாடற்ற எல்லைகடந்த பெண்ணின் பங்களை அனுபவித்தார்கள். இச் சீர்கேட்டை பொறுக்க முடியாத கம்பன், மக்களை ஒழுங்கு படுத்துவதற்காகவே, ஒரு தன்னிகரில்லாத ஏகபத்தினி விரதனாக ராமனைப் படைத்தான். இங்கு மக்கள் மாத்திரமன்றி, மன்னர்களையும் சீர் திருத்துவதற்கான ஏகபத்தினி கொள்கைதான் அந்நாளில் கம்பராமாயணம் அரங்கேற்றத்திற்கு அரசு ஆதரவு இல்லாமலிருந்தமைக் கான காரணமாகக் கூட இருந்திருக்கலாம்.

அத்துடன் குப்தர்கள் உத்திரப் பிரதேசத்தை ஆட்சி செய்த காலத்தில் இராமர் கடவுளர்களில் ஒருவராகக் கருதப்படவில்லை என பிரபல தொல்லியல் ஆய்வாளர் பி.பி.லால் என்பவர் குறிப்பிட்டதை முன்பு தந்திருந்தேன். மேலும் கி.பி. ஜூம் நூற்றாண்டில் அமர சிம்ஹா என்பவர் “அமர கோவா” என்ற பெயரில் சமஸ்கிருத கலைக்களஞ்சி யத்தை வெளியிட்டார். அதில் இந்தியாவில் கடவுளாகக் கருதப்பட்டவர்கள் என்ற பட்டியல் உள்ளது. அந்தப் பட்டியலில் இராமர் இல்லை. எனவே ஆராம் நூற்றாண்டுகளில் இராமரைக் கடவுளாக எவரும் கருதவில்லை என்பது தெளிவாகத் தெரிகின்றது.

அடுத்து லட்சமிதர் என்பவர் புனித யாத்திரைத் தலங்கள் என்ற பெயரில் 11 ஆம் நூற்றாண்டு வரை, அதாவது குப்தர்களின் கடைசி காலம்வரை இந்தியாவில் இருந்த புனித தலங்களைப் பட்டியல் போட்டுள்ளார். இதில் இராமரது தலங்கள் பற்றியோ அயோத்தியில் இராமர் கோயில் இருந்தது பற்றியோ எந்தத் தகவலையும் அவர் குறிப்பிடவில்லை. குப்தர்கள் காலத்தில் அயோத்தியில் இராமர் கோயில் கட்டப்பட்டது உண்மை என்றால் ஏன் லட்சமிதர் தனது நூலில் இதைப் பதிவாக்க வில்லை? அதேபோல் எல்.எல்.ஐயர் என்ற ஆய்வாளர் இந்தியக் கோயில் கள், கட்டடக்கலை, சரித்திரக் குறிப்புக்கள் என்ற பெயரில் ஆய்வு நூல் ஒன்றை வெளியிட்டார். அதில் அயோத்தியின் இராமர் கோயில் பற்றியோ அல்லது இராமர் கோயில் இருந்தது பற்றியோ அவர் எதையும் குறிப்பிடவில்லை. மேலும் அவர் விக்கிரமாதித்தன் கட்டிய கோவில்கள் என்ற தலைப்பில் ஜுந்து கோயில்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அதிலும்

இராமர் கோயில்கள் எதுவுமே இல்லை. மேலும் ஐ.ஏ.எஸ். அதிகாரியான ராமச்சந்திர கத்ரி என்பவர் 1989 நவம்பர் 12 ஆம் திங்கள் வெளியான “ரேடியன்ஸ்” பத்திரிகையில் கட்டுரை ஒன்றை வெளியிட்டார். அதில் அவர் பல ஆதாரங்களை எடுத்துக்காட்டி கி.பி.1100களின் பின்னர் தான் இராமரைக் கடவுளாகக் கருதி வழிபடும் நிலை உருவானது எனக் குறிப்பிட்டார்.

ஆகவே இன்னும் தெளிவாகச் சொல்லப் போனால் வால்மீகி எழுதிய இராமாயணம் சமஸ்கிருத மொழியில் தான் இருந்துள்ளது. சமஸ்கிருதம் மக்களின் பேச்சு மொழியாக இருந்ததில்லை. இது பிராமணர்கள் மட்டுமே அறிந்த மொழியாக இருந்தது. எனவே கி.பி.11ம் நூற்றாண்டுகளின் பின்னர்தான் இராமனைக் கடவுளாக வழிபடச் சந்தர்ப்பம் இருக்கின்றது. இராமாயணத்தை சமஸ்கிருத மொழியில் இருந்து ஹிந்தி மொழிக்கு முதன்முதலில் மொழி பெயர்த்தவீர் துளசிதாசர் ஆவார். இவரின் பின்னரே மக்கள் இராமரை கடவுளாக வழிபடச் சந்தர்ப்பம் உண்டு. துளசிதாசர் வாழ்ந்த காலம் 16ஆம் நூற்றாண்டு ஆகும். அதாவது 1500களில் பாபர் மன்னனின் ஆட்சிக் காலத்தில் தான் துளசிதாசர் வாழ்ந்தார்.

அத்துடன் இராமர் கோயில்கள் அனைத்தும் 18 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவை என்பது டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணனானது வாதம். இந்தியாவில் முதல் ஜனாதிபதியாக பெறுப்பேற்றவர் டாக்டர் ராதாகிருஷ்ணன். இவர் இராமர் ஆலயம் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளில் “கி.பி.1750க்கு முன்பு வரை இந்தியாவில் இராமருக்காக எந்தக் கோவிலும் எந்தப் பகுதியிலும் இருந்ததில்லை. இராமர் கோயில்கள் அனைத்தும் 18 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவைகளோ. எனத் திட்டவட்டமாகக் கூறினார். ஆகவே இராமர் பிற்காலத்திலேயே கடவுளாக வழிபடப்பட்டார்.

இனி சீதை பற்றி நோக்குமிடத்து, வேதகாலம் முதல் சீதையினுடைய பெயர் அழைக்கப்பட்டு வந்தது. வேதகாலத்தில் சீதை என்னும் பெயர் உழவு சாலைக் குரிச்க வழங்கப்பட்டது என முதறிஞர் ந.சி.கந்தையா பிள்ளை அவர்கள் ஆதாரபூர்வமாக நிருபித்துள்ளார். இதனால்தான் சனகன் சீதையை உழவுச்சாலில் இருந்து கண்டெடுத்து வளர்த்தான் என்ற கதை வலுப்பெற்றமையை உணரலாம். ஆகவே பழங்கால மக்கள் உழவர்களாக விளங்கியமையால், அவர்கள் உழவுசாலைக் குறிக்க, சீதை என்னும் பெயர் வழங்கப்பட்டு, பின்னாளில் அவர் பெண் தெய்வமாக

வும் வழிபட்டிருக்க வாய்ப்புள்ளது என்றும், பயிர்ச்செய்கை தென்பகுதி நோக்கி பரவியபோது, தென்பகுதியிலும் சீதை என்னும் பெயர் வழங்கப்படலாயிற்று. இதை சீதை தெற்கே உள்ளவர்களால் கவர்ந்து செல்லப்பட்டாள் என்னும், கற்பனைக் கதையாக எழுதுவது புதுமையன்று என பிரபல ஆராய்ச்சியாளர் ஆர்.சி. தத்தர் தெரிவித்ததையும், நான் இங்கு ஞாபகப்படுத்த விரும்புகின்றேன்.

மேலும் தத்தர் கூறும் போது அவ்வாறு சீதை தெய்வமாக்கப்பட்ட போது, அவள் கல்வியில் சிறந்த சனகன் எனும் விதேக நாட்டரசனின் புதல்வியாக்கப்பட்டாள். சீதையின் கணவனாகச் சொல்லப்படும் இராமன் யார்? புராணங்கள், இராமனை விவ்தனுவின் அவதாரம் எனக் கூறுகின்றன. இப்பொழுது பேசுகின்ற காலத்தில் (இராமாயணம் நடந்தகாலம்) விவ்தனு வணக்கம் முதன்மை அடையவில்லை. பிரஸ்கார கிரியா சூத்திரம், சீதை இந்திரனின் மனைவி எனகின்றது. ஆகவே முக்கிக்கோடு போராடும் இந்திரனே, இராமன் எனப்பட்டான். இந்திரனுடைய வரலாறே, இராமன் தெற்கே உள்ள நாடுகளை வெற்றி கொண்ட வரலாறாக வடிவெடுத்தது என்றார்.

அத்துடன் “பிரஷ்கார கிரியை சூத்திரம்” (சூத்திரம் 11.17.97.) சீதையை இந்திரனின் மனைவி எனக் கூறுகின்றது. மேலும் சீதை முற்பிறப் பில் பதுமை, இலக்குமி, அல்லது வேதவதி என்னும் பிராமணப்பெண் எனக்கருதப்பட்டு வந்ததால், பத்ம புராணம் அச்சீதைதான் இலக்குமி என்ற திருத்தத்தைக் கொண்டு வந்தது. விவ்தனுவின் மனைவி இலக்குமி என்னும் கொள்கை அக்காலத்தில் உண்டாகவில்லை. பொதுவாக புராணங்கள் காளிதாசனுக்குப்பின் பின் 7வது அல்லது 8வது நூற்றாண்டுகளில் எழுதப்பட்டவையாகும். அத்துடன் சீதையை தசரத சாதகம் இராமனின் தங்கை எனக் கூறுகின்றதை, நான் முதல் அத்தியாயத்திலே குறிப்பிட்டிருந்தேன். இதை தசரதனுக்கு பின்னைகள் இல்லை, ஆகவே அவனுடைய மூன்று பட்டத்தரசிக்கனுக்கும் பின்னை உண்டாக முடியாதபோது, அறுபதி னாயிரம் போர்களில் ஒருத்திக்குக் கூட எவ்வாறு அது சாத்தியப்படும்? இராமாயணத்தில் மூன்று பட்டத்தரசிக்கனும் புத்திர காமேஷ்டி யாகத்தின் அவிப்பாகத்தினை உண்டே அவர்கள் தாய்மை அடைந்தனர். எனவே சீதை தசரதனது மகளாக எவ்வாறு இருக்க முடியும் என்றும் கருதுபவர்கள் உள்ளனர். அப்படியானால் இராமனும் எவ்வாறு தசரதனின் மகனாக முடியும்? தசரதன் பின்னைகளற்றவன் என கம்பராமாயணமும், வால்மீகி இராமாயணமும் கூறுகின்றதே.

தசரதனால் பிள்ளைகள் உருவாக்க முடியாது என்னும் நிலை இருக்கும் என்றால், இராமன் மாற்றான் மகன் என்பதுதானே அர்த்தம். அதாவது தற்கால விஞ்ஞான முறைகள் அந்தக்காலத்தில் இருக்க வில்லை. அவர்களுக்கு ஒன்று மட்டும் தெரிந்திருந்தது. அதாவது ஆண், பெண் சேர்க்கையால்தான் பிள்ளை பெறமுடியும் என்பது. தசரதனுக்கு பிள்ளைகள் உருவாக்க முடியாது எனும் நிலை உள்ளபோது, தனது மனைவிகள் மூலம் குழந்தை பெறுவதற்கு, ஒரே ஒரு வழிதான் இருந்திருக்க வேண்டும். அதாவது, யாகம் எனும் பெயரில் (அசுவமேதயாகம், புத்திர காமோஷ்டி யாகம்) அந்தக்கால ஏத்திரியர்கள், தங்களிலும் உயர்ந்த வருணத்தவரான புரோகிதர்கள் (பிராமணர்கள்) மூலமாக பிள்ளை பெற்றுக்கொண்டார்கள் என்றே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. இத்தகைய முறையை வருணமுறை என்றும் சிலர் கூறுவர்.

இதைப்பற்றி இந்தியாவில், இராமாயணம் பற்றி ஆய்வு செய்து எழுதிய அமிர்தலிங்க ஜையர் “இராமாயண விமர்சா” என்னும் நூலில் கூறும்போது “அசுவ மேத சடங்குகளின் படி பிள்ளைகள் பெறமுடியாமல், மலடாகிப்போன, அல்லது தங்களுடைய மனைவிமார்களிடம் சம்போகம் செய்ய முடியாத அரசன், பலி கொடுக்கின்ற குதிரையின் இடத்தில் இருக்கின்ற, புரோகிதர்கள் (உயர் வருணத்தவர்) மூலமாகத் தனது மனைவி மார்களிடம் பிள்ளைகளை உற்பத்தி செய்து கொள்ளுகின்றான். இதை வருணமுறை என்பார்கள்” என்றார். இதையே வால்மீகியும், தசரதன் அசுவமேத யாகம் (பலி) மூலம் இராமனும், அவனது சகோதரர் கனும் பிறந்தனர் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் ஒழுக்கவிதிகள் மாறிப் போன காலத்தில், தங்கள் நாயகன் இப்படியாகப் பிறந்தவன் என்பதை சகிக்க முடியாதவர்கள், பின்னாளில் அவிப்பாகக் கதையை (பாயாசம்) புதுத்தி, இந் நெறி பிறும்வை முறைக்க முற்பட்டிருக்கின்றனர் என்றே கருத இடமுண்டு. இருக்கு வேதத்தில் உயர்ந்த குதிரை பலியிடப்படுதல் இருந்து வந்துள்ளதை இருக்கு வேதகால சுலோகங்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

“இந்தியாவிற் கற்காலம்” எனும் நூலிலும் கிரியை முறைகள், யசர்வேத சங்கிலைகள், யசர்வேத பிராமணங்கள் என்பன விரிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன. அதில் சாங்காயன் வைதா குத்திரங்களில் யாகம் செய்வனின் மனைவி, பலிபிட்டப்படவனை (பிணத்தை) சேர்தல (அணைத்தல்) ஆகிய இடக்கரான கிரியையும் நடாத்தப்பட்டது. என்றும் அப்போது இவ் இடக்கரான கிரியைகளை அனுமதிப்பதா என்பதைப்பற்றி அரசனின் மனைவியர்களுக்கிடையே போட்டியிருந்ததென்றும், மக்கள் அறிவு வளர்ச்சி

பெற்ற காலத்தில் மனிதனைப் பலியிடுவதற்குப் பதில் அவன் யூபத்தோடு கட்டி வைத்துப் பின் அவிழ்த்து விடப்பட்டான். பின் மனிதனுக்குப் பதிலாகக்குதிரை பலியிடப்பட்டது. இது அசுவமேத யாகம் எனப்பட்டது. நரமேத யாகத்தில் செய்யப்பட்டது போன்ற இடக்கரான கிரியை, குதிரை யாகத்திலும் செய்யப்பட்டது எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இதை முதறிஞர் ந.சி.கந்தையா அவர்கள், தனது ஆரியர் தமிழர் கலப்பு (பக்-114) எனும் நூலிலும், இவ் இடக்கரான கிரியை பற்றிக் குறிப்பிட்டதோடு, விதவா விவாகத்தில் சொல்லப்படும் “உதிர்ஷ்வ ஆரி (Udershava Ari)” எனும் மந்திரம் பிண்சடங்குகளில் சொல்லப்படுகிறது. அது இடக்கரான கிரியையின் பின், குதிரையோடு படுத்திருக்கும் அரசியை, அவளுக்காக காத்து நிற்கும் அரசனை அடையும்படி சொல்லப்படும் மந்திரமாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது என அவர் கட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

புதல்வன் இல்லாத அரசனுக்கு வழக்கமான (இயற்கை) முறையில் பிறந்தவனே இராமன். இதில் ஏந்தக் குழப்பமும் வால்மீகி வைக்கவில்லை. யாக புருஷன் கொடுத்த பாயாசத்தை அநுந்தியதால் கோசலை, சுமித் திரை, கைகேயை கருவற்றனர் என்பது கம்பன் உட்பட்ட பிற்காலத்தவர் களால் புனையப்பட்ட கதையாகும். இதை இன்னும் சிலர், அந்தக்கால அரசர்களது மனைவிகள், அசுவமேத யாகத்தில் பலியிடப்படும் குதிரைக ஞடன் புனர்வதன் மூலமும் பின்னைப் பாக்கியத்தைப் பெற்றனர் என்று, மகாவம்சம் கூறும் விஜ்வனின் பிறப்புப் பற்றிய பாணியில் தவறான கருத்துக்களை வெளியிட்டமையையும் கட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

இராமர், சீதை

மேலும் சீதை இராவணனின் மகள் என்னும் கருத்தும் நிலவி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதை பத்மாட்சன் என்ற மன்னன் தன் மகளான பதுமையின் சுயம்வர ஒலையை இராவணன் உட்பட எல்லா மன்னர்களுக்கும் அனுப்ப, இராவணனும் சுயம்வரத்திற்குச் சென்றான். சுயம்வரத்திற்கு வந்த யாருக்கும் பதுமை மாலை குடவில்லை. இதனால் ஒருவருக்கும் தன் மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுப்பதற்கு பத்மாட்சன் முன்வரவில்லை. அங்கு வந்தவர்களை அவமானப்படுத்திப் பேசினான். இதனால் ஆத்திரம் அடைந்த மன்னர்கள் பத்மாட்சனை அழித்துக் கொன்ற தோடு அரண்மனையும் அழித்தார்கள். பதுமை பயந்து ஒளிந்து கொண்டாள். அவளைக் காப்பாற்ற இராவணன் பதுமையின் கையைப் பிடித்து அழைத்த போது பதுமை மறுத்து அக்கினியில் வீழ்ந்திறந்தாள். அப்போது இராவணன் அக்கினியில் அவளைத் தேடினான். சாம்பரில் ஐந்து நட்சத்திரங்கள் இருந்தன. அதை இராவணன் இலங்காபுரிக்கு எடுத்துவந்து, வ(ம)ண்டோதரி யிடம் உனக்காக அழர்வமான பரிசு கொண்டுவந்ததாகக் கூறி இரத்தினங்களை மனைவியிடம் கொடுக்க, அது மறைந்து விட்டது.

அதன்பின் வ(ம)ண்டோதரி கர்ப்பமாகி பெண் குழந்தையை பெற்றே டுத்தாள். பிரகாசமான அக்குழந்தை பெரிதாக நகைத்து “உன்னை யும், உன்னைச் சார்ந்தவர்களையும் அழிக்கவே நான் பிறந்தேன்” எனக் கூறியது. இதனால் தன்நாட்டிற்கு பங்கம் வருமென என்னிய இராவணன் அக்குழந்தையை எல்லைக்கப்பால் விட்டான் என, ஒரு கதை வழக்கமாக இருந்ததை அழியாதும் இராமாயணம் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. அத்துடன் இராவணேஸ்வரன் இந்திர உலா, (சீதையின் தோற்றம், பக் 124,) எனும் நூலிலும் கந்தசாமி பாலகப்பிரமணியம் அவர்கள், வடமொழி இராமாயணம் ஒன்றில் இராவணன் சீதையைத் தன் மகள் எனக்கூற முற்படுகையில், அவனது ஆவி பிரிந்துவிட்டது என்றும், சீதை பிறக்க இலங்கை அழிந்து விடும் என்ற பேச்சை மெய்யாக்கிவிட்டாயே இலங்கை மன்னா என்று வ(ம)ண்டோதரி அழுதாள் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

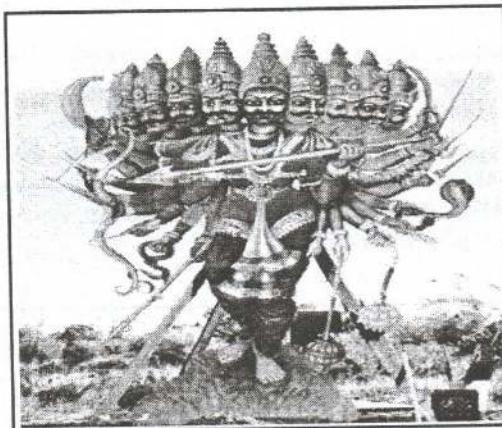
அத்துடன் சீதையை வேத காலத்தில் பதுமை என அழைக்கப் பட்டிருந்தமையைக் காணலாம். முதறிஞர் ந.சி.கந்தையா அவர்களும் (ஆரியர் தமிழர் கல்பு, பக்-8) என்னும் நூலிலும், ஆதார பூர்வமாக சீதை என்னும் பெயரானது, வேதகாலத்தில் பதுமை, இலக்குமி, வேதவதி, என்னும் பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டிருந்தமையைச் சுட்டிக்காட்டினார். இதையே சனகன் மிதிலையில் அக்குழந்தையைக் கண்டெடுத்து, சீதை எனப் பெயரிட்டான் எனக்கூறும் ஆராச்சியாளர்களும் உள்ளனர். இதை

வாஸ்மீகியும், கம்பரும் சனகன் சீதையை உழவுசாலையிலிருந்தே கண்டெடுத்ததாக கூறுகின்றார். வேதகாலத்திலே சீதை என்னும் பெயர் உழவுசாலைக் குறிப்பதாக, இருக்கு வேதத்தில் கிரியா சூத்திரத்திலும் காணப்படுகிறது. எதுவாக இருந்தாலும் சீதையின் தாய், தந்தை யார் என்பதும் அவள் பூர்வீகம் என்ன என்பதும் அறியப்படாத ஒன்றாகும்.

எனவே சீதை மற்றும் இராமர் பற்றி பல குழப்ப நிலைகளுக்கு இன்றுவரை தீர்க்கமான விடை காணப்படமுடியாத போது, இதை ஒரு போதும் வரலாறு என வாதிட்டு, இதற்கான ஆதாரத்தைத் திரட்ட முயல்வது அறிவு பூர்வமாகாது. எனவே இராமாயணமானது ஒரு இலக்கியமாகும்.

07

இராவணனின் பத்துத் தலைகள் பற்றிய குழப்பநிலை

இராவணன்

இராவணன் பத்துத் தலையை உடைய அரக்கன், சீதையைக் கவர்ந்த காமாந்தகாரன் என்று பலர் பலவாறாக கூறி வருகின்றமையைக் காணலாம். ஏன் பாடசாலைகளில் இராமாயணம் கற்பிக்கப்படும் போது கூட, இராவணன் ஒரு அரக்கன், சீதையைச் சிறையெடுத்தவன் என அறிமுகம் செய்துவிட்டே கற்பிக்கத் தொடங்குவார்கள். முதலில் இராவணனின் பத்துத் தலைகள் பற்றிய குழப்ப நிலைகளை நோக்குதல் பொருத் தமாக அமையும் என நினைக்கின்றேன்.

பத்துத்தலை இராவணனுக்கு பத்தாவது தலையில் தலைவலி வந்தால், எந்தக் கையால் மருந்து தடவுவார் எனக் கிண்டலடிப்பவர்களும் உள்ளனர். பொதுவாக கடவுளர்களாக வழிபடும் ஆறுமுகன் (மருகன்) நான்முகன் (பிரம்மா) ஆகியவர்களுக்கே ஆறு மற்றும் நான்கு தலைகள் இருப்பதாக சூறப்படும் போது எவ்வாறு ஒரு சாதாரண மனிதனுக்கு (அசுரன்) பத்துத் தலைகள் இருக்க முடியும் என்பதே நம்முன் எழுந்திருக்கும் வினாவாகும். வேதங்களே கடவுளர்களுக்கு உருவத்தைக் கொடுத்தன. உதாரணமாக “முழிக் வாகனம், மோதக கஷ்டம், கஜானனம் புதகணாதி சேவிதம் உமாகதம், சோகவிநாச காரணம், கவித்த ஜம்புவதசாரபட்சிதம், கஜமுகாய நமக....” ஆகிய மந்திரங்களில் குறிப்பிடப்படும் பாடல்களை ஓலிய வடிவங்களாககித் தந்த பெருமை ரவிவர்மன் போன்றோரையே சாரும். இவரே இராவணனுக்கு பத்துத் தலை உருவங்கொடுத்து ஓலியம் வரைந்தவராவார். ஆரியர்களே இராவணனுக்கு பத்துத் தலைகளைக் கொடுத்த பெருமைக்குரியவர்கள். இதனால் இவனுக்கு தசமுகன் என்ற பெயரும் வழக்கில் வந்தது.

சைவ சமயத்தை காப்பதற்காக, தேவாரப்பதிகம் பாடிய நால்வரும் இராவணனை தமது பாடலில் சுட்டிக்காட்டியமையைக் காணலாம். அந்த வகையில் சம்பந்தர் கூட இராவணனை சாமவேதம் பாடிய தசமுகன் என பின்வருமாறு கூறுகின்றார். “சாமவேதமோர் கீதம் ஒதி அந்தசமுகன் பரவும் நாம தேயமது உடையார்” எனவே ஏழாம் நூற்றாண்டிலும் இராமன், இராவணன் பற்றிய கதைகள் மக்கள் மத்தியில் உலாவந்திருக்கின்றன என்பது இங்கும் நிருபணமாகிறது.

இராவணன்

மேலும், இராவணன் ஒருபொழுது கைலை மலையைப் பெயர்த் தெடுத்துச் சென்று, தனது தாயின் பூசைக்கு ஏதுவாக இலங்காபுரியில் பிரதிவெட்டை செய்யும் நோக்கில் அதைப் பெயர்க்க முற்பட்டபோது மலை அதிர்ந்தது எனவும், பாதுகாப்பிற்காக இறைவன் தனது பெருவிரலால் அம்மலையை அழுத்திய போது இராவணன் அம்மலையில் சிக்கித் தவிக்க அதனிலிருந்து மீட்பதற்காக, அவன் தன் கைவிரல்களில் ஒன்றையும், பத்துத் தலைகளில் ஒன்றையும் முறித்து சாம கானம் பாடினான் என்று, வரலாறுகள் கூறுவது அனைவருக்கும் தெரிந்ததே. இதைச் சம்பந்தரின் மேலே உள்ள பாடலும் மொழிகின்றது.

குறிப்பாக இராவணனுக்கு பத்துக் குணங்கள் இருப்பதாகவும் இதையே இராவணனுக்குப் பத்துத் தலைகள் உள்ளன என தவறான கூற்று நிலவுவதாக கூறுபவர்களும் உள்ளனர். அதாவது, கடவுளுக்கு சாத்விகம், சசானம், தர்ப்புருஷம், தாமதம், அகோரம், சாமசத்தியம், அதோழுகம் ஆகிய குணங்கள் இருப்பது போல் மனிதனுக்கும் பத்துக் குணங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் அன்பு, பரிவு, இரக்கம், கருணை, காமம், குரோதம், சாந்தம், கோபம் என்பன அடங்கும். இதையே “தடி குணாதி வாய் நமக” என்னும் மந்திரம் உரைக்கின்றது. ஆகவே, ஒரு மனிதனுக்கு இருக்க வேண்டிய அத்தனை குணங்களையும் உடைய, ஒரு மனிதன் இராவணன் என்றே கருதலாம். இதைப் புராணங்களே, தவறாக பத்துத் தலைகள் என்ற மயக்கத்தை கொண்டு வந்திருந்தன. அத்துடன் ஈஸ்வரன் என்னும் பட்டமும் இராவணனுக்குக் கொடுத்து இராவணேஸ்வரன் என்று அழைத்ததும் இதே புராணங்கள் தான்.

பல மில்லியன் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த டைனோசரின் எச்சங்கள் கூட இப்போது கண்டெடுக்கப்பட்டிருக்கும் போது, சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்ததாக ஆரியர்களால் கூறப்படும் அரக்கர்களின் எச்சங்கள் இன்னும் கண்டெடுக்கப்படாதது ஏன்? இதற்கான விடை இராக்ஷதர்கள் என்ற இனமே இலங்கை மற்றும் தெண்ணாட்டில் வாழ்ந்த தில்லை என்பதேயாகும். இராக்ஷதர்கள் என்பதற்கு நாட்டைக் காப்பவர்கள் என்பது பதமாகும். ஆகவே தேசம் காத்து, தெண்ணாட்டில் வாழ்ந்தவர்கள், வட நாட்டில் இருந்து வெறுப்பர், போலன் கணவாய்களினுடாக வந்து, விந்திய மலைத்தொடர்களில் குடியேறிய, ஆரியர்களினால் எதிரி களாக்கப்பட்டு அரக்கர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர் என்பதே உண்மை.

இராவணனின் பத்துத் தலைகளைப் பற்றி பலர் பல்வேறு கருத்துக்களை முன் வைத்தமையை காணலாம். குறிப்பாக, இராவணன், இலங்கா முதல் ஐனஸ்தானம், திருச்சிராப்பள்ளி, தண்டகாருண்யம் சுறாக பத்து இடங்களை ஆண்டிருந்தான், பத்துத் தேசாதிபதிகளாகிய பத்து நாட்டு முடிகளை அவன் குடிக்கொண்டதால், பத்துத்தலை இராவணன் என்றே எல்லோரும் அழைத்தனர் எனப்பலர் கருத இடமுண்டு.

இவ்வாறு புராணங்களும், ஆரியர்களின் பெருமை கூறும் இராமாயணமும், இராவணனுக்கு பத்துத் தலைகளை கொடுத்திருப்பினும், சமன இராமாயணம் சற்று வித்தியாசமாக இராவணனது கழுத்தில் அவனது அன்னை கைகசியால் அணிவிக்கப்பட்ட ஒரு முத்துமாலை இருந்ததென்றும், அதில் பொருத்தப்பட்ட அழகிய பதக்கத்தில் அவனது முகம் ஒன்பது முறை பிரதிபலித்ததால், அவனுடைய அவ் ஒன்பது பிரதிபலிப்பு உருவங்களுடன், அவனுடைய சொந்தத் தலையையும் சேர்த்து, இவனை தசமுகன் என அழைத்ததாக சமன இராமாயணம் கூறுகின்றது, என்று பண்டைய சமுத்தமிழர்கள் (பக்-37) எனும் நூலில் நா.நவநாயகமுர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதற்காக அவர் கம்பன் காவியம் (பேராசிரியர் .எஸ்.வையாபுரிப்பின்ஸா, பக்-34) மற்றும் இராவணன் யார்? (பேராசிரியர். ராவ்யகதூர் ஏ.சக்கரவர்த்தி நயினார். பதிப்பு 1947) ஆகிய நூல்களை ஆதாரமாகத் தந்துள்ளார்.

மேலும் கிலர் இராம - இராவண யுத்தம் நடந்து கொண்டிருக்கும் போது, இராவணன் பத்து முறை தனது தலைகளை மாற்றினான் எனவும், இதனாலேயே இவனுக்கு பத்துத் தலை இராவணன் என்று பெயர் வந்தது எனவும், கருத்துக் கூறியுள்ளனர். (இராவணேஸ்வரன் இந்தீர உலா, பக்-174, பேரரினுர் கந்தசாமி பாலசுப்பிரமணியம்).

அத்துடன் இராவணன் ஒரு சிறந்த மன்னன் மட்டுமல்ல, கலைகளிலும் சிறந்து விளங்கினான். தலைசிறந்த பத்துக்கலைகளில் சிறந்து விளங்கியமையால், இவனை பத்துக்கலை இராவணன் என்று அழைத்தனர். பின்நாளில் அது ‘கலை’, ‘தலை’யாக மருவி, பத்துத்தலை இராவணன் என வழங்கலாயிற்று எனக்கருத்துக் கூறுபவர்களும் உளர். அந்தக் கலைகளாக அவர்கள் பின்வருவனவற்றைக் கூறியுள்ளனர். அவற்றையும் இங்கு நோக்குதல் சிறந்தது என என்னுகின்றேன். இவ்வாறு பல அறிஞர்கள் இராவணனது பத்துத் தலைகள் பற்றிய மர்மத்தின் முடிச்சினை அவிழ்ப்பதற்கு முயன்றிருக்கின்றனர். அவற்றையும் இங்கு பார்ப்போம்.

- 1) ஒரு சிறந்த இசையாளன் (சாமகானம் இசைப்பது, வீணை இசைப்பது)
- 2) ஒரு சிறந்த எழுத்தாளன்.
- 3) அக்குப்பஞ்சர் வைத்தியத்தில் சிறந்து விளங்கினான். (பறவைகள், விலங்குகள்)
- 4) சிறந்த கட்டாக் கலைஞர். (திருச்சிராப்பள்ளி மண்டபம், இலங்காபுரி நகரம்)
- 5) சிறந்த விமானி புத்தக விமானத்தை ஓட்டிச்சென்றான். (கம்பர், வால்மீகி)
- 6) சிறந்த மூலிகை மருத்துவர், (சஞ்சீவி மூலிகை, சித்த அவிழ்த்தம், வெட்டறா)
- 7) தலை சிறந்த ஆளுமை மிக்க அரசன். {இலங்கை முதல் தண்ட காருண்யம், (ஜனஸ்தானம் வரை) சிறப்பாக ஆட்சி புரிந்தான்}
- 8) ஒரு சிவபக்தன், இறை உணர்வு மிக்கவன், சைவத்தை வளர்த்தவன்.
- 9) புவியியலாளன்
- 10) சிறந்த போர் வீரன் {இந்திரனையும், அட்டதிக்குப் பாலகர்களையும் பணிய வைத்தவன், (கம்பரின் கூற்று)}

ஆகவே, பல்வேறு பட்டவர்கள், பல்வேறு விதமாக தமது கருத்துக் களை முன்வைத்துள்ளனர். இதிலிருந்து, வால்மீகியோ, கம்பரோ கூறுவது போல் இராவணன் இராட்சனாகவோ, அசுரனாகவோ இல்லாது ராஜராஜ சோழன் போன்று ஒரு சிறந்த மாமன்னாக வாழ்ந்திருக்கின்றான். அவன் ஆரியர்களுக்கு எதிரியாக இருந்ததனால், அவனை அசுரன் என அழைத்தனர் என்ற முடிவுக்கே நாம் வரலாம். இராமாயணத்தில் வில்லனாக கூறப்படும், ஒரு மன்னன் பற்றிய குழப்பநிலைகளையே தீர்க்க முடியாத, இந்த இராமாயணத்தை எவ்வாறு வரலாறு என்று கூறி ஆதாரப்படுத்த முடியும்? ஆகவே இது ஒரு சிறந்த இலக்கியமாகும்.

08

இலங்கை பற்றிய குழப்பம்

இராமாயண காலத்திலிருந்து, ஒரு நெறி வழுவாத தமிழ் பாரம்பரியம் ஒன்று இலங்கை முழுவதும் வாழ்ந்திருக்கின்றது என்பதனை வரலாறுகள் மூலம் அறிகின்றோம். அந்தவகையில் இராவணன் இலங்கா புரியில் இருந்து நீதி வழுவாது ஆட்சிபுரிந்தான் என்பதே பலரின் வாதமும் கூட.

பொதுவாக ஆரியனான இராமனைக் கடவுளாகக் காட்டி, அவனுக்கு கோயில் கட்டி விழா எடுக்கும் நாம், ஒரு சிவபக்தனாக, நீதி வழுவாது வாழ்ந்து, வீரசவர்க்கம் அடைந்த தமிழ் மாமன்னனை இன்று அரக்கன் என்று தூற்றுகின்றோம். இதுவா நமது பண்டு. ஒரு வரலாறு அல்லாத (நடக்காத) இலக்கியமான இராமாயணத்திற்காக, ஒரு பெரும் வரலாற்றுடன் வாழ்ந்து மதிந்தவனை அரக்கன், காமாந்த காரன் என்றெல்லாம் வர்ணிக்கின்றோம். இனியாவது, இராவணன் என்னும் அரசன் ஒரு புத்தக விமானம் முதல் சகல படைகளையும் வைத்திருந்து, நீதி வழுவாது ஆட்சிபுரிந்த சிவபக்தனாக கவனத்தில் எடுத்து கொரவப் படுத்த வேண்டும். உண்மையில் ஆரியப் புகழ் பாடி, மத வெறியை விதைக்கும், இந்த இராமாயணம் தற்போது நமக்குத் தேவைதானா? இதை ஒரு சிறந்த காவியமாக கவிச்சக்கரவர்த்தி கம்பனின் கவித்துவத் திற்காக, அவற்றைப் படிக்கலாமே தவிர, தமிழர் களைத் (திராவிடர்) தூற்றி மதவெறியை உண்டு பண்ணும், இவ் இராமாயணம் எமக்குத் தேவையில்லை. இந்த 21 ஆம் நூற்றாண்டிலும் இதற்கோர் கழகம் தேவைதானா நமக்கு?

இராவணன் இலங்கையில் வாழ்ந்தமைக்கு பல ஆதாரங்கள் சான்றாகின்றன. காலிக்குத் தெற்கே காணப்படும் சிறிய இராவணன் கோட்டை, மயில் இராவணன் கோட்டை என்னவும், திருகோணமலையில் காணப்படும் கோணேஸ்வரர் கோயில் அதனுடன் காணப்படும் மலைகள், இராவணன் கல்வெட்டு, சீதை மஞ்சள் குளித்த இடம் (சீதாளியவில் ஹக்கல் பூங்காவிற்கு அண்மையில் உள்ளது இந்நேரோட்டம்), திருகோணமலை கன்னியா வெந்நீர் ஊற்று, திருகோணமலைக்குத் தெற்கில் கடலில் மூங்கிலிட்டென கூறப்படும் இலங்கைப்பியும் கோட்டையும், சீதையைச் சிறைவைத்தாகக் கூறப்படும் சீதாளிய என்ற இடம், அசோகவனம், கும்பகர்ணனின் தம்பியான நிகும்பன் ஆண்டதாகக்கூறும் நீர்கொழும்பு (சைமன் காசிச்செட்டியின் கூற்று) ஆகியனவும் சான்றாகின்றன.

மேலும் அடங்காப்பற்று வன்னியிலே, குருந்தனுார் மலைக்குத் தெற்கேயும், பதவியாவுக்கு வடக்கேயும், காட்டுத்தட்டா மலையிலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ள கும்பகர்ணன் மலையும் சான்றாகின்றது. அங்கு அழிவடைந்த பூராதன கோயில் ஒன்றும், அக்கோயிலுக்குச் செல்ல கற்களால் அடுக்கப்பட்டு அமைக்கப்பட்ட படிகளும் காணப்படுகின்றன. அந்தப்படிக்கற்களில் தமிழ் எழுத்துக்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. இந்த இடத்திற்கு 1847இல் திரு போல் என்ற வெள்ளையர் விஜயம் செய்ததாக வும், அங்கு பலவித அடையாளங்களுடன் நான்கு செப்பு நாணயங்கள் காணப்பட்டதாகவும் குறிப்பிடப்பட்டது. (மனுவல் ஒவ்வனி, ஜெமிலூயிஸ் பக்க12) இவையும் இராவணனது வரலாற்றுடன் சம்பந்தப்பட்டதாகவும், அவனது தம்பியாகிய கும்பகர்ணனின் இருப்பிடமாகவும் கருதப்படுகிறது.

அத்துடன் இராவணனின் மனைவி வ(ம)ண்டோதரி வழிபட்ட தலமாக திருக்கேத்ச்சரமும், அவள் வாழ்ந்த இடமாக மாதோட்டமும், இராவணன் இலங்கையை ஆண்டதற்கு ஆதாரங்களாக அமைகின்றன. இதில் பல பிரதேசங்கள் இயற்கையுடன் ஒன்றிக் காணப்படுகின்றது. அதாவது இராவணன் கல்வெட்டு, நுவரெலியா-பதுளை வீதியில் நுவரெலியாவிலிருந்து ஆறு கி.மீ. தொலைவில் அசோக மரக்காடுகளிடையே சீதாளியை என்ற இடத்தில் உள்ள சீதையம்மன் ஆலயமும், சீதை குளித்த மஞ்சள் ஆறான உமா ஓயாவும், சீதை மலர்தாவி வணக்கியதாக கூறப்படும் கரங்கம், கன்னியா வெந்நீர் ஊற்று ஆகிய இயற்கையாக காணப்படும் விடயங்கள், ஒரு வரலாற்றுடன் இணைக்கப்பட்டிருப்பது வேறுவிடயம். ஆனால் இராவணன் ஆண்டது இந்த இலங்கை அல்ல அது வேறு, வால்மீகிக்கூறும் இலங்கை வேறு எனக்கூறி வாதிட்டு அதற்கான ஆதாரத்தை முன்வைப்பவர்களும் உள்ளனர்.

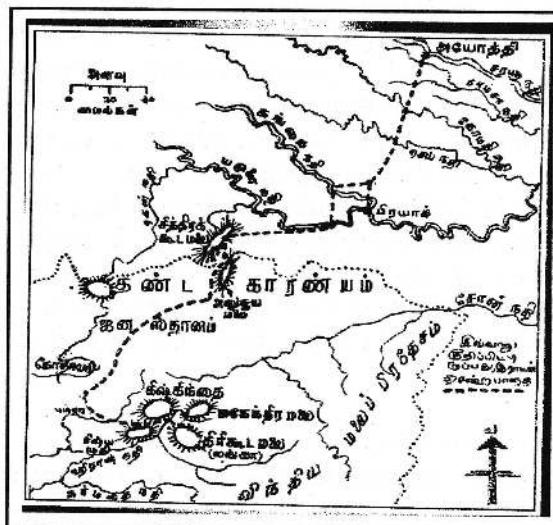
இதற்காக, இவர்கள் வாஸ்மீகியினது சோகங்களை முன்வைக் கின்றனர். இவர்கள் கூறுவது உண்மையாக இருந்தால் வாஸ்மீகிக்கு தென்நாடு, அதாவது விந்திய மலைக்கு தெற்கே உள்ள பிரதேசம் பற்றி எந்தவித புவியியல் அறிவும் இருந்திருக்கவில்லை என்பதனை நாம் புரிந்து கொள்ள முடியும். அவ்வாறாயின் அவர் எவ்வாறு கபாடபுரம், மகேந்திர மலை, இலங்கையின் அசோகவனம், இராமேஸ்வரம், ஆகிய வர்ஷை அறிந்திருக்க முடியும். எனவே இது இடைச்செருகலாக பின் வந்த புவியியல் அனுபவமுள்ளவர்களால் புணையப்பட்டது என்பது வெள்ளிட மலை.

வாஸ்மீகி இராமாயணத்தை பயின்று, ஆராய்ச்சி செய்த, இந்தியாவின் பிரபல ஆராய்ச்சியாளரான ஹம்முக் சாங்கவியா என்கின்ற பேராசிரியர் கருத்துக் கூறும் போது, வாஸ்மீகி குறிப்பிடும் இலங்கையும், இன்றைய ஸ்ரீலங்காவும் மாறுபட்ட இடங்கள் என அவர் கூறினார். குஜராத்திலிருந்து வெளியாகும் சித்ரலேகா வார இதழுக்கு அவர் எழுதிய, “இராமாயணம் உண்மையா? கற்பனையா?” என்ற ஆய்வுக்கட்டுரையில் எழுதியவற்றை, தேவை காரணமாக இங்கு தருகின்றேன். பின்நாளில் இதை இவர் நூலாகவும் தந்திருந்தார்.

இராவணன் ஆண்ட இலங்கை, இந்தியாவின் தெற்குக் கோடியில் இருந்திருக்கவில்லை. அது மத்திய இந்தியாவில் தானிருக்கின்றது என்றார் அவர். மேலும், அக்கட்டுரையில் வாஸ்மீகியின் புகோள் ஞானம் வியக்கத் தக்கது என்றும், அவர் காட்டிய வழியே நாழும் செல்வோமானால், இது நமக்குத் தெளிவாகத் தெரியும் என்றும் கூறிய அவர், சீதையைத் தேடப்போகும் வானர சேனைகளுக்கு சுக்ரீவன் சொல்வதாவது “ஆயிரம் சிகரங்களைக் கொண்ட விந்தியாச்சலத்தையும், (விந்தியமலையையும், சஹஸ்ரசீர்ஷம் விந்தியம் என்பது சமஸ்கிருத வாக்கியம்) அதற்குத் தெற்கே இருக்கும் அழகான பெரிய ஸர்ப்பவக்கள் (பாம்புகள்) நிறைந்த, நர்மதை நதி தீரத்திலும் தேடிப்பாருங்கள்” (நர்மதாஞ்ச நதிமிரம்யாம், - காண்டம் -4, அந்தியாயம் -41, சோகம் -8)

அஞ்சுடான், வாஸ்மீகி இராமாயணத்தின் கிழ்கிந்தா காண்டத்திலே, 48 வது ஸர்க்கத்தில், வானரர்கள் விந்திய மலைப்பிரதேசத்தின் ஒரு மூலைவிடாமல் சீதையைத் தேடிப்பார்த்தார்கள் என்று தெளிவாக எழுதப் பட்டிருக்கின்றது. அவர்களுக்கு வழிகாட்டிய “ஸ்வயம் பிரபா” என்ற பாதத்திரமும் “இது விந்தியாச்சலப் பிரதேசம் அதோ எதிரில் தெரிகிறதே. அதுதான் கடல்” என்று கூறி வழிகாட்டுகின்றது. (ரஷ்விந்தியோகிரி ஸ்ரீமான்

சாகரே அயம் மஹூததி, காண்டம் -04, அத்தியாயம் -52, சலோகம் 31/32). மேலும் பகவான் இராமர் நர்மதை நதியைக் கடந்து செல்லவேயில்லை. அவர் தென்னிந்தியாவில் காலடி எடுத்து வைக்கவில்லை. வால்மீகி எந்தவித சந்தேகத்திற்கும் இடமின்றி ஜயம் திரிபுறக் கூருகின்றார் என அக்கட்டுரையில் சாங்கவியா தெரிவித்ததோடு மட்டுமல்ல அபோத்தியிலிருந்து சித்ர கூடம், அங்கிருந்து பஞ்சவட்டி, அங்கிருந்து கிள்கிந்தை, கிள்கிந்தையிலிருந்து மகேந்திரமலை, அங்கிருந்து வங்கா(திரிகூடம்) ஆகியவை ஜபல்பூர் மாவட்டத்தில் இருப்பதை வரைபடமாகத் தந்திருந்தார்.

பேராசிரியர் சாங்கவியா தந்திருந்த வால்மீகி குறிப்பிட்ட இலங்கையினதும், கிள்கிந்தை, மகேந்திர மலை, ஆகியவற்றினதும் இராமர் அபோத்தியிலிருந்து வந்த பாதையினது வரைபடம் இங்கே காணப்படுகிறது.

மேலும் அவர் தெரிவிக்கும் போது, நாசிக் என்ற இடத்திலிருக்கும் பஞ்சவட்டி, கர்நாடகத்திலிருக்கும் பம்பர் என்ற பெருங்குளம். மற்றும் தமிழ்நாட்டின் தென் கோடியிலிருக்கும் இராமேஸ்வரம் ஆகிய தலங்கள், பண்டாக்கள் (பிராமணப் புரோகித்தர்கள்) பிற்காலத்தில் தங்களின் வருமானத்திற்காக ஏற்படுத்திக் கொண்ட தல தீர்த்தங்களாகும். இந்த தலங்களுக்கான ஆதாரம் எதுவும் வால்மீகி இராமாயணத்தில் இல்லை என்றும் சாங்கவியாவின் அக்கட்டுரை தொடர்கின்றது.

அத்துடன் வால்மீகி இராமாயணத்தின் பூகோளத்தை வைத்துக் கொண்டு, தாம் இந்திய தொல்லியல் ஆய்வுந் திணைக்களத்தின் உதவி யுடன், அந்தப் பிரதேசத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் ஆராய்ந்ததாகவும், அதன் முடிவாக பஞ்ச வட்டிப் பிரதேசத்தின் பழங்குடி மக்களின் ஒரு ஜாதியினரால் “இராவணன்” இன்றும் தெய்வமாகப் போற்றப்படுகிறான், மத்திய பிரதேசத்தின் ‘கட்டாவ்’ என்ற பகுதியில், கைர் என்ற ஆறு பிரவ கித்து ஒடும் மலைப்பகுதி மஹேந்திரி பர்வதம் என்றமைக்கப்படுகின்றது, ஜப்பல்பூருக்கு வடக்கிலிருக்கும் இந்திரானா என்ற ஊருக்கருகில் “சிங்கள தீப்” என்ற பெயர் கொண்ட ஊர் இன்றும் உள்ளது, அங்கே “திரிகூட்” (திரிகூடம்) என்ற ஒரு குன்றும் உள்ளது, என்ற விடயங்களைத் தாம் கண்டுபிடித்ததாகவும் இந்த இடங்கள் எல்லாமே வால்மீகி குறிப்பிடும் இடங்கள், எனவே இராமர் - சேது பாலம் பற்றிய கருத்துக்கள் எவையும் மூல இராமாயணத்தில் இல்லை என்றும், இதனை அவருக்கு வெகுகாலத் திற்குப் பிறகு, தங்கள் சுயநலத்திற்காக அவர் பெயரைப் பாவித்து துஷ்டிப் பிரயோகம் செய்துள்ளனர் என்றும், அது பின்னர் கர்ண துஷ்டிப் பிரயோகம் வழிவந்து மக்களின் நம்பிக்கையிலும் மனதிலும் வேறான்றி மத வெறியாக்கிவிட்டது என்றும் அக்கட்டுரை முடிகின்றது. இக்கட்டுரையை இந்தியாவிலிருந்து வரும் ‘பாக்யா’ வார இதழ் (இராமர் பாலம் என்பது கற்பணையே. 8.11.2007, பக்.12-15) மீள் பதிப்புச் செய்திருந்ததும் குறிப்பிடத் தக்கது.

அத்தோடு சாங்கியா மட்டுமல்ல, இன்னும் பலரும் இலங்காபுரி, இந்தியாவின் மத்திய பகுதியிலேயே இருந்தது என்றனர். ஸ்ரீநிவாசஸ்யங்கார் தனது தத்துவார்த்த தீபிகை எனும் நூலில், பஞ்சவட்டி எனப்பட்ட இடம் கோதாவாரி நதிக்கரையில் இருந்தது என்று கூறியிருக்கின்றார். இதை ஆதாரப்படுத்துவது போல், இன்றைய மகாராஷ்ட்ரா மாநிலத்தில் உள்ள நாசிக் பட்டணத்திலிருந்து இலட்சம்மனன் சூர்ப்பனகையை அங்கவழீன் செய்த இடம் அரை மைல் தூரத்தில் கோதாவாரியின் கிழக்குக் கரையில் பஞ்சவட்டி என்ற ஸ்தலத்தில் இருக்கிறது. ஜங்கு ஆலமாங்கள் நடுவிலிருப் பதால் பஞ்சவட்டி எனும் பெயர் உருவானதென்பர். இங்கு முக்கறுபட்ட சூர்ப்பனகையில் சிலையும் வைக்கப்பட்டுள்ளது. (நாசிகா- முக்கு)

அத்துடன், பரமசிவ ஜயர் என்பவரும் இராமாயணம் பற்றி எழுதிய “இராமாயணமும் இலங்கையும்” என்னும் நூலிலும், இந்தியாவின் மத்திய பிரதேசத்தில் தான் இலங்கை இருக்கின்றது என்று கூறியுள்ளார். இப்போதும் ஜப்பல்பூர் மாவட்டத்தில், கோவேலா என்ற சிறு குன்றும், அதனருகே இலங்கா என்ற மற்றொரு குன்றும் உள்ளன. இவை ஒரு காலத்தில் தண்ணீரால்

குழப்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கு, அடையாளமாய் இப்போதும் அங்கே சிறு சிறு ஊற்றுக்களும் ஒடைகளும் உள்ளன. எனவே இலங்கை, இந்தியாவின் வட பகுதியிலே காணப்படுகின்றது என்று தனது வாதத்தை முன்வைத்தார். இதைத் தொல்பொருள் ஆய்வாளரான எச்.டி. சங்காவியா என்பவரும் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் சுக்ரீவன் தனது கூட்டத்தாரர், சீதையைத் தேடச் சொல்லி நான்கு திசைகளுக்கும் அனுப்புகிறான். கிழ்கிந்தா காண்டத்தில் இது வருகின்றது. “ஆந்தர்ம், புண்ட்ரம், சோழநாடு, பாண்டயம், கேரளம், முதலிய தேசங்களையும் வெகு ஜாக்கிரதையாகத் தேடுங்கள். அதற்கு நூறு யோசனைகளுக்கப்பால், மனுஷ்யர்கள் போகமுடியாத இலங்கைத் தீவு காணப்படும். அங்கே சீதையை வெகு ஜாக்கிரதையாக தேட வேண்டும். தூராத்மாவான் இராவணன் என்ற நமது சத்ருவின் ராஜதானி அதுதான்” என்று கூறப்பட்ட கருத்தானது மற்று முழுவதும் இடைச்செரு கல்களுடன் காணப்படுவதனை உணரலாம். இராமாயணம் நடந்த காலத்தில் சோழநாடு, பாண்டியநாடு, கேரளம் ஆகியவை உதித்து விட்டனவா? என்று கேட்டால், இல்லை இது ஒரு பெரும் இடைச்செருகலே என்பதும் மேலே குறிப்பிடப் பட குறிப்பிட, இராவணன் தான் தங்களின் எதிரி எனக் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதால், ஏன் சுக்ரீவன் வடக்கு, மற்றும் மேற்கு பகுதிகளைத் தேடச்சொன்னான் என்பதும் இடைச்செருகலே என்பது புலனாகும்.

ஆகவே இந்தியாவின் ஆய்வாளர்கள் கூறுவது போல், இராமாயணம் நடந்த காலத்தில் இராவணன் ஆண்ட இலங்கையானது, தற்போதுள் எதல்ல எனும் கூற்றினை ஏற்க முடியாது. ஏனெனில் இராவணேஸ்வரன் தற்போதைய இலங்கையை ஆண்டிருந்தமைக்கான போதிய சான்றாதாரங்கள் தற்போதுமின்னன. எனவே வால்மீகி புவியியல் ரீதியிலான அறிவேது மின்றி இராவணன் இலங்கை முதல் தண்டகாருண்யம் வரை ஆண்டிருந்தான் என்பதை அறிந்து விந்தியமலைக்குக் கீழ் தான், தண்டகாருண்யம் இருக்கின்றது, ஆகவே அவனது இலங்கையும் அங்கு தான் இருக்கும் என்று நினைத்து கதை புனைந்திருக்கலாம். (முன்பு கூறியது போல வால்மீகி தசரத சாதகத்திலிருந்து கதை சமைத்திருந்தால் இது சாத்தியம் ஏனெனில் இராவணன் வால்மீகியின் காலத்திற்கு முற்பட்டவன் என்று வரலாற்றாசிரியர் கூறும் போது எவ்வாறு வால்மீகியால் சரியாக கணிக்க முடியும்.)

சுக்ரீவன், கிழ்கிந்தையிலிருந்து 100 யோசனைகள் தூராத்திற் கப்பால் இலங்கை உள்ளது, அங்கே இராவணன் என்னும் நமது எதிரி

இருக்கின்றான், என்று கூறுகின்றான். இதை வால்மீகியின் பாடல் தெளிவாக உணர்த்துகின்றது. “இதோத் வீசீபி ஸுமுத்ரஸ்ய ஸம்பர்ணே சதயோஜானே... தஸ்யாம் வஸ்தி வைதேஹு”. இங்கு ஒரு யோசனை என்பது தமிழ் கணக்கில் தூர் அளவைக் குறிக்கும். ஒரு யோசனை என்றால், ஐந்து மைல்களைக் குறிக்கும் என, மாத்தளை சோழ அவர்கள் தமது “வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல்” எனும் நூலில் (பக்-11) தெரிவித்துள்ளார். எனவே சுக்ரீவனின் கூற்றிலிருந்து இலங்கையானது, கிட்கிந்தையிலிருந்து 100 யோசனை தூரம் என்றால், (ஐந்து தடவைகள் நூறு என்றால் ஐந்நூறு என்றுவரும்) 500 மைல்களாகும். ஆகவே இது ஜபல்பூர் மாவட்டத் தில் இல்லை என்று தெளிவாக உணரலாம். அப்படியானால் அது தற்போதைய இலங்கையாகவே இருக்கமுடியும். அத்துடன் சுக்ரீவனுக்கு வணங்களால் குழப்பமிருந்து, இடங்களுக்கப்பால் எவ்வாறு இலங்கையின் தூர் அளவுகள் தெரிந்திருக்க முடியும். அனுமனே, முதலில் தெற்கே சென்று கீதை இருந்து இடத்தைக் கண்டுபிடித்தவன் என்றும், வானர சேனை களுக்கு வழிகாட்டியவன் என்றும், நாம் அறிகின்ற போது, எவ்வாறு சுக்ரீவன் இலங்காபுரி 100 யோசனை தூரங்களுக்கப்பால் (500 மைல்) உள்ளது எனக் கூறுமுடியும்? இதனால் அண்ணலாக இதைத் தெரிவித்திருக்கலாம்.

யோசனை என்பதற்கு தமிழ் நெடுங்கணக்கில் மற்றுமொரு தூரக் கணிப்பும் உண்டு. அதாவது தமிழ் நெடுங்கணக்கில் கூப்பிடு தூரம் என்பது - ஒரு குரோசம் எனப்படுகின்றது. ஒரு குரோசமானது $2\frac{1}{4}$ (இரண்டோகால்) மைல் எனப்படுகிறது. எனவே நான்கு குரோசமானது ஒரு யோசனை ஆகும். ஆகவே ($2\frac{1}{4} \times 4 = 9$) ஒரு குரோசத்தை நான்கு தரம் பெருக்கினால் ஒன்பது என வரும். எனவே, ஒரு யோசனை என்பது 9 மைல்களைக் குறிக்கும். சுக்கிரீவன் 100 யோசனைகளுக்கப்பால் தான் இலங்கை உள்ளது என்றால், அது கிட்டத்தட்ட 900 மைல்களுக்கப்பால் இலங்கை இருக்கின்றது என்று பொருள். எனவே இப்போதுள்ள தூரமும், அப்போதுள்ள தூரமும் (கடல் கோள்களின் முன்) சரியாக அமைகின்றது. முதலில் யோசனை தூரம் என்பதற்கு மாறுபட்ட விளக்கங்கள் பல நூல்களில் காணப்படுகின்றன என்பதனை நாம் முதலில் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்.

அத்துடன் இருக்கு வேதமானது, யோசனை என்பதற்கு பூரண விளக்கம் ஒன்றையும் தந்துள்ளது. அது ஒரு யோசனை தூரம் என்பது 9.09 மைல் தூரம் எனப்படுகின்றது. இருக்கு வேதம் தன் 1:50 சுலேகத்தில் விரிவாக கூறுகிறது. அத்துடன் விட்கின்ற புராணத்திலும் கூட யோசனை

என்பதன் தூர அளவு குறிப்பிட்டிருப்பதனை அறிய முடிகின்றது. இருக்கு வேதத்தை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்து, அதன் தூர அளவுகளை ஆய்வு செய்து தொகுத்தவர்களான எஸ்.எஸ்.மீ மற்றும் பி.வி. வார்டெக் ஆகியோர், இந்த இருக்கு வேத சுலோகங்களை கணித மூலம் நிருபித்தும் உள்ளனர்.

அவர்கள் சமஸ்கிருத மூலம் ஆங்கிலத்தில் தரப்பட்டுள்ள தகவல் கள் இவை:

6 finger	= 1 pada (the breadth of it),
2 pada	= 1 vitasti (span, 0.75, அதாவது முக்கால் அடி),
2 vitasti	= 1 hasta (cubit, 1.5 அடி இது ஒரு முழும் எண்பகுதிரது.),
4 hastas	= a dhanu (ஒரு மனிதனின் சராசரி உயரம் 4 தரம் 1.5 அடி)
2000 dhanus	= 1 gavyuti (கூப்பிடு தூரம், $6 \times 2000 = 12000$ அடி)
4 gavyuti	= 1 jojana = 9.09 miles ($4 \times 12000 = 48000$ அடி = 9.09 மைல்)

ஆகவே ஒரு யோசனை 9.09 மைலாக உள்ளது. ஒரு மீற்றரில் 3.3 அடிகள் உண்டு. அதே போல் கி.மீ.இல் 3280 அடிகள் காணப்படுகின்றது, எனவே 48000 அடிகளில் 14.63 கி.மீற்றர்கள் உண்டு. ஒரு மைலில் 1.6 கிலோ மீற்றர்கள் இருக்கின்றன. ஆகவே 14.63 கி.மீற்றர்களில் 9.09 மைல்கள் அளவுகளாக உள்ளன. எனவே ஒரு யோசனை தூரம் என்பது 9.09 மைல்கள் என ஆதாரபூர்வமாக நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது. இதை தமிழகராதியானது, 9 மைல்கள் ஒரு யோசனை என்கின்றது. ஆகவே, சுக்ரீவன் சொல்லும் (வால்மீகியின் கூற்றுப்படி) 100 யோசனைகளுக்கப்பால் இலங்கை உள்ளது என்றால் அது நிச்சயமாக நமது இலங்கையே ஆகும். ஏனெனில், விந்திய மலைத்தொடருக்கும் தற்போதைய இலங்கைக்கும் உள்ள தூரம் கிட்டத்தட்ட 1000 மைல்களுக்கும் மேல் அது வால் மீகி குறிப்பிடும் போது 900 மைல்களில் இருந்திருக்கலாம். ($100 \times 9.09 = 909$ மைல்கள்)

மேலும் இராமாயணம் நடந்த காலத்திற்குப் பின்னரும் கூட, கண்டங்கள் நகர்ந்திருப்பதற்கான வாய்ப்புக்கள் உள். அப்போது கிட்டத்தட்ட 900 மைல்களாக இருந்த தூரம், இந்திய உபகண்டம் நகர்ந்து, கடலில் மூழ்கிய போதும், இத்தூரம் அதிகரித்து இன்று ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தூரத்தைத் தாண்டியிருக்கலாம் என்றே கருத

லாம். மணிமேகலையும் தன்பாடலில் 400 யோசனை தூரம் அதாவது 3636 மைல்கள் கடலில் மூழ்கின் என்கிறது. இதை

“...பூமி நடுக்குறு உம்போழ்த்து இந்நகர்
நாகநல் நாட்டு நானூறு யோசனை
வியன்பா தலத்து வீழ்ந்து கேடெய்தும்”

(மணிமேகலை -9:17 -22)

என்று கூறுகின்றது. இது போல் சங்க இலக்கியங்களும் கூட காவிரிப் பூம்பட்டினம், மகேந்திரமலை, பூம்புகார் நகரம் ஆகியின கடலில் மூழ்கின் என்று கூறுகின்றன. இந்தக் காலத்திலும் அன்றிருந்த 100 யோசனைகளின் (900மைல்கள்) தூரமானது நீண்டிருக்கலாம். அவை இன்று 1000 மைல் களையும் கடந்து காணப்படுகின்றது. எனவே தற்போதுள்ள இலங்கை யையே இராவணன் ஆண்டிருக்கின்றான் என்றே கூறமுடியும்.

அந்துடன் டி.கே.ஹரி அவர்கள் ஒரு யோசனை தூரம் என்பதற்கு யுகம் போல மாறுபட்ட அளவுகள் இருந்துள்ளன என்றும் ஒரு யோசனை என்பது 3.5 கிலோ மீற்றரையே குறிக்கும் என்றும் கூறினார். இதற்காக அவர் கூறிய காரணம் வாஸ்மீகி தனது இராமாயணத்தில் இராமர் பாலம் 10 க்கு 1 என்ற அளவில்தான் அமைக்கப்பட்டதாக கூறியிருக்கின்றார் என்றும், இதை இன்றுள்ள இராமர் பாலக் கணக்குடன் வைத்துப் பார்த்தால் சரியாக வருகின்றது என்றும் கூறினார். அதாவது இராமர் பாலத்தின் நீளம் 35 கி.மீ. என்றும், அகலத்தை எடுத்துக் கொண்டால் தலை மன்னார்ப் பகுதியில் 3.5 கி.மீ. உள்ளது. ஆகவே இதன் மூலம் ஒரு யோசனை என்பது 3.5 கி.மீ.ஜீக் குறிக்கும் என்றார். இக்கருத்தானது முற்றிலும் தவறான தொன்றாகும். காரணம் வாஸ்மீகியின் காலத்திற்குப் பின்னரே பல இயற்கை அழிவுகள் நடந்து தூர அளவுகளும் அதிகரித்தன. எனவே இன்றுள்ள அளவுகளிலும் குறைவான அளவுகளும் தூரங்களுமே அன்றிருந்தன. அப்படியிருக்கும் போது இவரது கருத்து இன்று பொய்யாகிப் போடுள்ளதை உணரவாம்.

பிற்காலத்தில் வந்தவர்கள் “அடா வால்மீகியின் கருத்துப் பொய்யாகப் போகின்றனவே என நினைத்து, இப்பெயர்களைச் சூட்டவும் தூர அளவுகளை நிர்ணயிக்கவும் சந்தர்ப்பம் இருக்கின்றது அல்லவா? ஏனெனில் இராமாயணத்தில் இவ்வாறு தான் பல பெயர்கள் பின்நாட்களில் இடைச்செருகப்பட்டது” என ந.சி.கந்தையா, தத்தர் ஆகியோரும் மற்றும் பலரும் கூறியிருப்பதை நினைவுபடுத்துகின்றேன். ஆகவே இப்பெயர்களும் இடைச் செருகப்பட்டிருக்கலாம் என்ற முடிவுக்கே நாம் வரலாம்.

இராமாயணம் பற்றி ஆய்வு செய்து எழுதிய அமிர்தலிங்க ஜயர் ‘இராமாயண விமர்சன’ நூலில் இலங்காபுரி விந்திய மலைச்சாரலிலேயே உள்ளது என்று கூறியுள்ளார். மேலும் அவர் கூறும் போது விந்திய மலைச்சாரலில் கோதாவரி தீர்த்திலே இராம, இலட்சுமணர்கள் இருந்தபோது அதுவும் குளிர் காலத்தில் ‘மேற்குக் காற்று வீச்சிற்று’ என இலட்சுமணன் இராமனிடம் கூறுகின்றான். விந்தியத்திற்குத் தெற்கே அதாவது தென்னிந்தியாவில் அல்லது, அதற்குக் கீழ் உள்ள இலங்கையில் குளிர் காலத்தில் மேற்குக் காற்று வீசுவதில்லை. எனவே வாலமீகியின் வர்ணனை அனைத்தும் விந்தியம் - நர்மதைக்கு வடக்கே உள்ள பகுதியைப் பற்றியதே! தென் பகுதியைப் பற்றியதல்ல என்று கூறினார்.

மேலும் அமிர்தலிங்க ஜயர் கூறும் போது வாலமீகி இராமாயணத்தில் வருகின்ற அனைத்துப் பிரதேசங்களிலும் ‘சால விருட்சம்’ அதாவது சால்மரம் தென்படுகின்றது. அயோத்தியே சால மேகலம் என்ற பெயர் கொண்டும் அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இராமருடன் கானகம் சென்றபிருகு இலட்சுமணன் ஒரு சால் மரத்தில் ஏறியே பரதனின் பட்டாளத்தை நோக்குகின்றான். இராமனுடன் கர, தூஷணர்கள் போரிடும் போது அவர்கள் சால்மரத்தை வேறோடு பிடுங்கப் பார்க்கிறார்கள். இராமன் அமர்ந்து இருப்பதற்கு ஏதுவாக சுக்ரீவன் சரிசெய்தது சால் மரம். இலங்கையில் அசோக வனத்திலே அனுமன் ஒளிந்திருந்து பார்த்தது ஒரு சால்மரத்தின் பின்னால் தான். ஆக மொத்தத்தில் வாலமீகியின் இராமாயணத்தில் அயோத்தியிலிருந்து இலங்கை வரை இந்தவகை சால்மரங்கள் காணப்படுகின்றது. எனவே இந்த வகை மரங்கள் வளரும் பிராந்தியத்தில் தான் இராமாயணம் முழுக்க முழுக்க நடந்திருக்கின்றது. சால் மரமோ வட இந்தியாவுக்கே உரியது. இலங்கையில் இவ்வகை மரங்கள் வளருவதில்லை. எனவே வாலமீகி குறிப்பிடும் இலங்கை தற்போதுள்ள இலங்கை அல்ல என்று தனது கருத்தை நியாயப்படுத்த முற்பட்டிருக்கின்றார் அமிர்தலிங்க ஜயர் அவர்கள். இதுவும் வாலமீகி தெற்கு நோக்கிய புவியியல் அறிவின்றி முன்பிருந்த ஒரு சாதகக் கதையையும், ஒரு அரசனின் வரலாற்றையும் கொண்டு புனையப்பட்ட கதை என்பதை ஆழமாக நோக்கில் நாம் புரந்து கொள்ளலாம்.

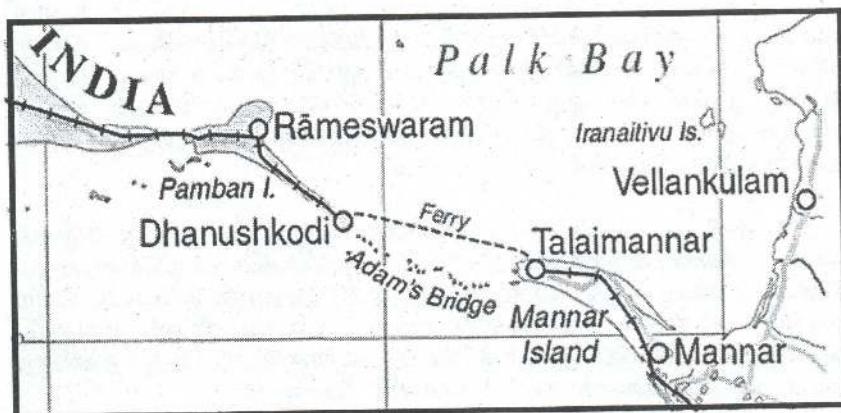
புகழ்பெற்ற சரித்திர ஞானியான ரோமிலா தாப்பர் என்பவர் 29.09.07 அன்று இந்து பத்திரிகையில் எழுதிய கட்டுரையில் குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களை இங்கே தருகின்றேன். ‘இலங்கை குறித்து கடந்த நூற்றாண் கூடாக வரலாற்றாய்வாளர்களுக்குள் கருத்து வேறுபாடு எழுந்துள்ளது.

சிலர் அது விந்திய மலைப்பகுதியில் உள்ளது என்றும் சிலர் மகாநதிச் சமவெளிப் பகுதியில் இருக்கின்றது என்றும் கூறுகின்றார்கள். அதை தற்போதைய இலங்கை (சிலோன்) என்று கூறுவது பிரச்சினைக்குரியது. தற்போதைய இலங்கையை வால்மீகி குறிப்பிடுகிறார் என்றால் அப்போது வழக்கில் இருந்த தாமிரபரணி அல்லது சிங்களா போன்றவற்றை பயன்படுத் தியிருக்க வேண்டும். எனவே அவர் குறிப்பிடும் இலங்கை வேறு இடத்தில் இருந்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால் இராமர் பாலம் இருக்குமிடம் பற்றியும் மறுபரிசீலனை செய்ய வேண்டியுள்ளது. பாக்ஜூல் சந்தியில் இந்த பாலம் அமையாமல் அது மத்திய இந்தியாவில் எங்காவது இருக்க வேண்டும் என்று ஆய்வாளர்கள் கூறுகின்றனர் என்று அக்கட்டுரை நீண்டு செல்கிறது.

பாருங்கள்! இராமாயணத்தின் வில்லனாக கம்பர், வால்மீகி மற்றும் பலராலும் வர்ணிக்கப்படும் இராவணன் ஆண்ட இடத்தில் கூட இவ்வளவு சர்ச்சைகள் என்றால் இதை எவ்வாறு ஒரு வரலாறு எனக்கூறி ஆதாரப் படுத்த முடியும் என்பதே நான் உங்களிடம் விடுக்கும் வினா? எனவே இதை ஒரு இலக்கியம் என்றே கூறலாம்.

09

சர்ச்சைக்குட்படும் இராமர் பாலம்

இராமர் பாலம்

இந்தியாவில் சாதாரண மக்கள் முதல் பாராளுமன்றம் வரை இராமர் பாலப் பிரச்சினை தொடர்ந்து கொண்டே செல்கின்றது. அரசியல் வாதிகள் தங்கள் அரசியல் நலனுக்காக இப்பிரச்சினையை ஊதி பெருப்பித்த வண்ணமே உள்ளனர். உண்மையில் இலக்கியமான இராமாய ணத்திற்கு வரலாற்று வடிவம் கொடுத்து அதற்கான ஆதாரத்தையும் தேடமுற்பட்டிருப்பது முட்டாள்தனமாகும்.

இராமர் பாலம் என்று இவர்களால் இன்று அழைக்கப்படும் நிலத் திட்டானது ஒரு 'இஸ்மஸ்' ஆகும். அதாவது இரண்டு கண்டங்களை அல்லது நிலப்பகுதிகளை இணைக்கும் மெல்லியதான் நிலப்பகுதியை இஸ்மஸ் ishtisus என்பார்கள். இந்நிலப்பகுதிகள் உலகில் ஏராளமாக உள்ளன. அவை கடலில் மூழ்கியோ அல்லது கடலுக்குச் சற்று மேலே நிலத்திட்டுக்களாகவோ அல்லது ஒன்றிணைந்து கோர்வையான தீவுகளாகவோ காணப்படுகின்றன.

இதற்கு உதாரணங்களாக வடதென் அமெரிக்காக்களைப் பிரித்தி ருந்த நிலத்திட்டானது வெட்டப்பட்டு பனாமாக்கால்வாய் உருவாக்கப் பட்டது. இதன்மூலம் கப்பல்களின் பயணத்தூரமும் நேரமும் குறைக்கப் பட்டன. மேலும் மத்திய தரைக்கடலையும் செங்கடலையும் இணைத்த மெல்லிய நிலத்திட்டு வெட்டப்பட்டன மூலம் செயல் கால்வாய் உருவானது.

அத்தோடு மட்டுமல்ல நியூஸிலாந்தின் வட பகுதியில் உள்ள ஆகல்லாண்ட் தீவின் மேல் பகுதியை அதன் கீழ்ப்பகுதியில் உள்ள கிரேட்டர் ஆகல்லாண்டுடன் இணைக்கும் பகுதியும் இராமர் பாலம் போன்று கடலில் மூழ்கியுள்ள ஒரு சின்ன நிலத்திட்டேயாகும். மேலும் கண்டா நாட்டிற்கருகில் உள்ள நியூஸிலாண்ட் எனப்படும் தீவுப்பகுதியை இணைப்பதும் இது போன்ற நிலத்திட்டே.

அடுத்து ஆர்ஜென்டீனாவின் கடல் பகுதியில் உள்ள போல்க் லாண்ட் தீவின் கிழக்குப்பகுதியை மேற்குப்பகுதியிடன் இணைப்பதும் இவ்வகையான நிலத்திட்டேயாகும். அத்தோடு அவுஸ்திரேலியாவில் டாஸ் மானியா பகுதியை அண்டியுள்ள புருனித் தீவுகள் நீரால் மூடப்பட்ட ஒரு சிறு நிலத்திட்டுப்பகுதியாலேயே இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பல உதாரணங்களைக் கூறிக்கொண்டே போகலாம்.

இதேபோல்தான் இராமேஸ்வரம் தனுஷ்கோடிக்கு அருகில் உள்ள திருப்புல்லானி கடற்கரையிலிருந்து (மதுரையிலிருந்து தென்கிழக்கு திசையில் 110 மைல் தொலைவிலும், இராமநாதபுரத்திலிருந்து அதே திக்கில் 43 மைல் தொலைவிலும் உள்ளது) ஆரம்பித்து தலைமன்னார் சுறாக 32 கி.மீ.வரை நீண்டிருக்கும் பாலம் போன்ற நிலப்பகுதியும் ஒரு இஸ்மஸ்ஸே. இதை இராமர் பாலம் எனப்பலர் அழைக்கின்றனர். இவ் இராமர் பாலம் குறித்து நான் வீரகேசரியில் 09.09.07 மற்றும் 23.09.07, ஆகிய திகதிகளில் “இராமர் பாலம் பற்றிய குழப்ப நிலையும் சேது சமுத்திரத் திட்டமும்.” என்ற தலைப்பில் விரிவாக தந்தருந்தேன். அதை பின்னிணைப்பாகவும் இந்நாலில் இணைத்துள்ளேன்.

வால்மீகி இராமாயணம் யுத்த காண்டத்திலே 22வது அத்தியா யத்திலே இராமர் பாலம் (சேது பந்தனம்) அதாவது அணை கட்டுகின்ற காட்சி வருகின்றது. அதிலே வானரங்கள் ஆயிரக்கணக்கில் காடுகளிலும் மலைகளிலும் சென்று மலைபோன்ற விருட்சங்களைப் பெயர்த்து சமுத்திரக் கரைக்கு இழுத்துவந்து போட்டனர். ஆச்சா, அச்வகர்ணமரங்கள், திலகம ரங்கள், குஜிகாமரங்கள், அசோகமரங்கள், திமிசமரங்கள், வில்லவ், தவமரங்கள், எழிலைப்பாலை சால்மரம் முதலிய மரங்களை வேரோடும் வேரில்லா மலும் கொண்டு வந்து சமுத்திரத்தில் போட்டு அதன் ஆழத்தைக் குறைத்தனர். மகாபலவான்களான வானவீரர்கள் மகா கஜங்களைப் போன்ற பாறைகளையும், மலைகளையும் பெயர்த்தெடுத்து யந்திரங்களால் சமுத்திர கரையில் சேர்ப்பித்தனர். அதை நன்ன ஒழுங்கமைத்து பாலம் மைத்தான் என வால்மீகி இராமாயணம் கூறுகின்றது.

நான் முன்பு கூறியது போல் இலங்காபுரி போன்று இராமர் பாலமும் தற்போது உள்ளது அல்ல என்றே பல இந்திய வாதிகளின் வாதமாகும். இலங்காபுரி விந்திய மலைச்சாரவிலேயே உள்ளது என்றால் இராமர் பாலமும் அப்பகுதியிலே தானே இருக்க வேண்டும். அதை ஏன் இவர்கள் சிந்திக்க மறுக்கின்றார்கள். வட இந்தியாவில் தான் இலங்கை உண்டு எனக்கூறி புதுப்பிரச்சனையைக் கிளப்பிவிடும் இவர்களுக்கு வால்மீகி இராமாயணத்தின் மீது உண்மையான நம்பிக்கை இருக்குமானால் இவர்கள் வடஇந்தியாவில் போய்ப் பாலத்தைத் தேடவேண்டும். இராமர் பாலம் இலங்கைக்கும் இந்தியாவுக்குமிடையில் தான் கட்டினார் எனக்கூறி படித்த சமுதாயமே அரசியல் சித்து விளையாட்டு விளையாடு வதும் மத வெறியைக் உண்டுபண்ணுவதும் அரசியலுக்காக கலவரம் நடத்துவதும் இன்று சகஜமாகி விட்டது.

வால்மீகி கூட இராமரை கடவுளாகக் கொள்ளவில்லை. ஒரு நல்ல மனிதனாகவே சொல்லியிருக்கின்றார். கம்பஞ்சே இவருக்கு கடவுள் அந்தஸ்துக் கொடுத்தவர். வால்மீகியின் கருத்துக்களுக்கு முன்னுரிமை கொடுப்பவர்கள் அவர் அவசராமாகக் காட்ப்பாத ஒருவருக்கு ஏன் இவ்வளவு முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கின்றனர் என்றால் எல்லாம் அரசியல் தான் காரணம். அண்மையில் தமிழக முதல்வர் கருணாநிதி அவர்கள் இராமர் எந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் என்ஜினியரிங் படித்தார் என்றும் அவர் எப்போது பாலத்தைக் கட்டினார் என கிண்ணலடிக்க அது பெரிய பிரச்சினையை ஏற்படுத்தியதோடு மட்டுமல்ல அவரது உடம்பின் பாகங்களும் விலை பேசப்பட்டிருக்கின்றது.

விட்டவற்றிந்து பரிஷத்தைச் சேர்ந்த ராம்விலாஸ் வேதாந்தி என்ற சாது எம்.பி. கருணாநிதியின் தலையை அல்லது நாக்கை அறுத்து தருபவர்களுக்கு தங்கம் பரிசாக வழங்கப்படும் என்று மேடையில் பேச பதிலுக்கு கருணாநிதியின் திராவிட முன்னேற்றக்கழக ஆதரவாளர்கள், பி.ஜே.பி, மற்றும் விட்டவற்றிந்து பரிஷத் போன்ற அமைப்புக்களின் காரியா வங்களை அடித்து நொருக்கியும், கொடிக்கம்பங்களை அறுத்தெறிந்தும் இராமர் பாலப்பிரச்சினை மூலம் தமிழகத்தில் தமது வன்முறைகளை விரிவுபடுத்தியுள்ளனர்.

இதே போல்தான் குஜராத்திலும் தாங்கள் இராமரின் ஆதம் பக்தர்கள் எனக் கூறிக்கொண்டு ஒரு பெரிய இரத்தக் களரியையே உண்டுபண்ணிவிட்டனர். 2002 இல் நடந்த வன்முறையில் 790 மூஸ்லிம்களும், 254 இந்துக்களும் கொல்லப்பட்டனர். அத்துடன் 223 பேர் காணமல் போயினர். 919 பெண்கள் விதவைகளாக்கப்பட்டனர். 606 குழந்தைகள் அநாதைகளாக்கப்பட்டனர். எல்லாமாக 2,548 பேர் காயமடைந்தனர். அத்துடன் இருப்பிடமின்றி ஆயிரக்கணக்கானோர் இன்றும் அலைந்து திரிகின்றனர். இதை அன்று கனகச்சிதமாக நடாத்திமுடித்த குஜராத் முதல்வர் நாரேந்திர மோடி கடந்த வருட இறுதியில் மீண்டும் முதல்வராக ஆட்சிக்கட்டிலேறியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே இவர்கள் இராமரி னுடைய காதையை இவ் இரத்தக்களரி மூலம் ஒரு வரலாறாக்கியுள்ளனர் என்றே கூறலாம்.

மேலும் இராமர் மற்றும் அயோத்தி ஆகிய பெயர்களைப் பயன் படுத்தி ஒரு அரசியல் கலகத்தை பி.ஜே.பி.கட்சி 1992ஆம் ஆண்டு நடத்தி முடித்தது. 75ஆயிரம் பி.ஜே.பி.யினரை கரசேவகர்கள் என அழைத்துக் கொண்டு பாபர் மகுதியை கடப்பாரை கொண்டு இடித்தனர். அயோத்தியில் தான் இராமர் பிறந்தார் எனக்கூறி அங்குள்ள பள்ளிவாசலை இடித்தனர். இது முழுக்க முழுக்க அரசியல் நோக்கம் கொண்டதே. இதற்கு வாஜ்பாய், அத்வானி முதலிய படித்த அரசியல் பித்துப்பிடித்தவர்களும் தூபமிட்டுள்ளனர். அரசியலுக்காக கலவரம், கலவரத்துக்காக அரசியல், என்று மாறி மாறி கலகங்களை உண்டுபண்ணி மக்களை ஏமாற்றி ஆட்சிக்கட்டி வில் அமரும் இவர்கள், வடக்கேயுள்ள இராமர் பிறந்த இடமாக இவர்களால் கூறப்படும் அயோத்தி முடிந்து, இப்போது இராமர் பாலத்தைக் கையிலெலுத்துள்ளனர். அடுத்து அவர்கள் இராமர் சீதையை மீட்கவந்த தாக கூறப்படும் இலங்கையை கையிலெலுக்கப் போகின்றார்களா? அறிவியல்

இன்று எங்கோ வளர்ந்துவிட்டது. ஆனால் இவர்களின் முட்டாள்தனமான அரசியல் புத்தி இன்னும் மழுங்கவில்லை. இந்த நூற்றாண்டிலும் இப்படி கலவரத்துக்காக அரசியல் நடத்துவது தேவையா?

இச் சேது சமுத்திரத் திட்டத்தினால் எமது மன்னார் வளைகுடாப் பகுதியில் காணப்படும் இயற்கை வளங்கள் அழிக்கப்படுவதோடு, பல அரிய மீன்வகைகளும் அழிவடையும் ஆயத்து உண்டு. அத்துடன் இந்தியக் கடற்படையின் ஆதிக்கம் இப்பகுதியில் வலுக்கட்டாயமாக்கப்படுவ துமே இதன் நோக்கம். இந்திய அரசியலிலே இலங்கையின் நிலை குறித்துக் கவலைப்படுவர்கள் எவருமில்லை. இந்தியா தனது நலனுக்காக முழுக்க முழுக்க எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கையே சேது சமுத்திரத்திட்டமாகும்.

இந்த இராமர்பாலம் குறித்து அகில இந்திய மக்கள் கூட்டமையின் தலைவர் கலாநிதி எஸ். கிருஸ்ணசாமி மற்றும் இணைச்செயலாளர் பேராசரியர் ராஜமாணிக்கம், ஆகியோரின் உருவாக்கத்தில் எழுதி 24.09.07 அன்று இந்தியா ‘தீக்கதிர்’ ஏட்டில் வெளிவந்த கட்டுரையின் சிறு பகுதியை தேவை கருதி இதில் இணைத்துக் கொள்கின்றேன். அக்கட்டுரையிலே கூறப்பட்டிருப்பதாவது “...ஆதாம் பாலம் என்பது இயற்கையாக நிலத்து விசையால் ஏற்பட்ட மேடான பகுதியாகும். மன்னார் வளைகுடாவில் காணப்படும் சுமார் 21 தீவுகளும், இராமேஸ்வரம் தீவும் நிலப்பகுதியில் 40 ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்னால் உயர்ந்த பகுதி என நிலவியல் அறிவியலாளர்கள் கூறும் உண்மையாகும். அது மட்டுமல்லாது, இந்தியா வக்கும் இலங்கைக்கும் சுமார் 6,000 வருடம் வரை நிலத்தொடர்பு இருந்துள்ளது. அதன் பின் கடல் மட்டம் உயர்ந்து பாக்கு நீரிணைப்புப் பகுதி உருவானதும் மன்னார் வளைகுடா விரிந்து நிலத்தில் காணப்பட்ட அணைத்து மேட்டுப் பகுதிகளையும் தீவுகள் ஆக்கியது. எனவே இயற்கை யால் கடவில் முழுகிப் போன மேட்டுப்பகுதியை “இராமர் பாலம்” என்று நாமாகவே குட்டிக் கொண்டோமே தவிர அதன் பொறியியல் தன்மை குறித்துப் பெருமை கொள்வதும் இராமர் பெயரால் வளர்ச்சியைத் தடுப்பதும் அறிவியலுக்குப் புறம்பானதாகும்.....”(தீக்கதிர், 24.09.07)

இவ்வாறு பல சர்ச்சைகளுக்கு உட்பட்டுள்ள இலக்கியமான இராமாயணமும் இயற்கையாக உருவான இராமர் பாலமும் இவர்களது அரசியல் கலவரத்தால் மக்கள் மத்தியில் ஒரு வடிவுள்ள வரலாறாக மாற்றம் பெற்றுள்ளன என்பதே உண்மை.

10

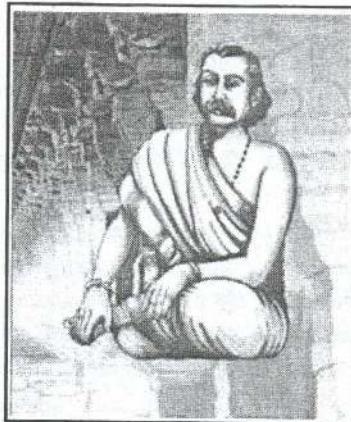
கம்பன் ஓர் அபர பிரமணாம்

சோழர் காலம் ஒரு பொற்காலமாகும். இது தமிழர் இலக்கிய வரலாற்றிலும் சரி, அரசியல் வரலாற்றிலும் சரி மகோன்னத நிலையில் இருந்தது என்பது மறுக்க முடியாததாகும். ஏக்காலத்திலும் எழுந்திராத அளவுக்கு பெருங்காப்பினக்கள், சிறு காப்பினக்கள், இதிகாசங்கள், பூராணங்கள் என வகைப்படுத்திக் கூறும் அளவுக்கு பெருந்தொகையாக இலக்கியங்கள் எழுச்சி பெற்ற காலப்பகுதி இக்காலப்பகுதி. எனவே இது ஒரு பொற்காலமாகும்.

சோழ மன்னர்கள் இமயம் தொடக்கம் குமரி வரை தன்னாதிக்கம் செலுத்தி சமுத்தையும், கங்கையையும், கடாரத்தையும் (தென்கிழுக்காசிய நாடு) வென்று “கங்கை கொண்டான், கடாரம் கொண்டான்” எனப் போற்றப் பட்டமை அங்கால மன்னர்களின் சாம்ராச்சிய வேட்கைக்கு சாந்றாக அமைந்தது. எனவே போரின் மூலம் ஈட்டப்பட்ட பொருள், குறையாடப்பட்ட செல்வம், கடல் வாணிப விருத்தி என அங்கு கொள்வாருமில்லை, கொடுப்பாரு மில்லை என்ற அளவுக்கு செல்வம் மலிந்து கிடந்தமையாலும், ஒரு பேரரசின் சொந்தக்காரர்களாக இருக்கின்றோம் என்ற பெருமித உணர்வு மேலோங்கி இருந்தமையாலும், இப்பெருமித உணர்வை வெளிப்படுத்துவ தற்காகவும் இலக்கியங்கள் பெருந்தொகையாக எழுச்சி பெற்றன. எனவே புலவனின் கற்பனை வளத்திற்கு அனிசேர்க்கக் கூடிய பாட்டுடைத் தலைவர்களுக்கு உதாரணமாக மன்னர்கள் விளங்கியமையால் அக்கால சூழலுக்கு ஏற்ப நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு கவிஞர்கள் மன்னர்களை பாட்டுடைத் தலைவர்களாக்கி இலக்கியம் புனைந்தனர்.

அந்தவகையிலே கம்பனும் தான் எடுத்துக் கொண்ட பார்ப்பனர்களின் நம்பிக்கைக்குரிய இராமவதாரத்தை தமிழில் இலக்கிய நயம் சொட்டச்

சொட்ட பாடி முடித்தான். அக்கம்பனை அபரபிரமன் என முதன்முதலாக பண்டிதமணி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார். இக்குற்று சரியானதா என்பது ஆய்வுக்குரியதே! ஏனெனில் தமிழில் உள்ள ஜம்பெரும் காப்பியங்களில் பெரும்பாலானவை முற்பட்ட சோழர்காலத்தில் தோற்றும் பெற்றவை என்கின்றனர். இப்பேரிலக்கியங்களின் பின் சிற்றிலக்கியங்கள், இதிகாசங்கள், புராணங்கள் என்றே வகைப்படுத்தியிருந்தனர். கம்பனின் கம்பராமாயணம் பேரிலக்கியங்கள் அல்லது சிற்றிலக்கியங்கள் என்ற வரையறைக்குள் அடங்கவில்லை. அப்படி அடங்கத் தகுதியறிருந்தது என்பதே உண்மை. எனவே இராமாயந்தர் இதிகாசங்களின் வகைக்குள்ளேயே அடங்கியிருந்தது. ஆகவே பெருங்காப்பியங்களையும் சிறுகாப்பியங்களையும் ஆக்கிய இலக்கியப் புலவர்களிருக்கும் போது கம்பனை அபரபிரமன் எனசொல்ல முடியாது.

கம்பர்

சோழர் காலத்தில் தமிழை உய்ப்பிக்க உதித்தவர்களான ஒளவையார், ஓட்க்கத்தர், சேக்கிழார் ஆகியோரின் வரிசையிலே ஒப்பாரும் மிக்காரும் அற்ற புலவராக விளங்கியவர் கம்பராவார். இவருடைய கவித்துவம் தனித்துவமானது, கம்பன் பிறந்த தமிழ்நாடு என்ற பாரதியாரின் கூற்றுக்கிணங்க தமிழ் நாட்டிலே மாயவரத்திற்கு அருகில் உள்ள சிற்றுராள தேரமுந்தூரில் காளிக்குப் பூசை செய்யும் எனிய குடும்பத்தில் ஆதித்தன் என்பவருக்கு மகனாக கம்பர் பிறந்தார். இளம் வயதிலிருந்தே அறிவுத்திற்றனுடன் தமிழில் புலமை பெற்று இருந்த கம்பனை வைஷ்ணவ மதத்தைச் சேர்ந்த திருவென்னை நல்லூர் சடையப்ப வள்ளல் ஆதரித்து வந்தார். இதனால் இவர் பின்னாளில் தானும் வைஷ்ணவ மதத்தைத் தழுவி அம்மதத்தை வளர்க்கப் பாடுபட்டார்.

இவ்வாறு தமிழ்ப் புலமையுடன் விளங்கிய கம்பன் தனது கவியாற்ற வினால் வால்மீகி இயற்றிய ஆதிகாவியமான இராமாயணத்தை ஒட்டி தனது பாணியில் இராமாயணத்தை எழுதினான். அவ்வாறு கம்பன் தான் எழுதிய இராமகாதைக்கு ‘இராமவதாரம்’ என்றே பெயரிட்டான். இவை காலகதியில் மங்கி மறைந்து வால்மீகி இட்ட இராமாயணம் என்ற பெயர் நிலைநின்று ‘கம்பராமாயணம்’ என்ற பெயரிலேயே இன்றுவரை அழைக்கப் படுகின்றது. கம்பர் பொதுவாக வால்மீகியைப் பின்பற்றி காவியம் புனைந்த போதிலும் அது வால்மீகி இராமாயணத்தின் மொழி பெயர்ப்போ அல்லது தழுவலோ எனக்கூற முடியாது. வால்மீகி இராமாயணத்தில் இல்லாத பல கதைகளை தான் எழுதிய இராமவதாரத்திற்குள் புகுத்தினான். அவனது கவித்துவத்தினாலேயே கம்பராமாயணம் சிறப்புப்பெற்றது. உதாரணமாக சீதை இராமனை முதன் முதலாகச் சந்திக்கும் போது

“என்னகு நலத்தினாள் இனையென் நின்றுழி
கண்ணொடு கண்ணினைக் கவ்வி ஒன்றை ஒன்று
உண்ணவும் நிலைபெறாது உணர்வும் ஒன்றிட
அண்ணலும் நோக்கினான் அவனும் நோக்கினான்”

என்று கம்பர் குறிப்பிட்டுள்ளார். வால்மீகி இராமாயணத்தில் இந்தப் பகுதி கிடையாது. இராமாயணத்தைப் படிக்காதவன் கூட தெரிந்து வைத்தி ருக்கும் வரிகள் “அண்ணலும் நோக்கினான், அவனும் நோக்கினான்” ஆகும். அந்தளவுக்கு கம்பனின் கவித்துவம் போற்றுதற்குரியது. அவனது கவித்துவத்திற்கு நான் என்றைக்குமே தலைசாய்ப்பவன். கம்பன் கம்பரா மாயணம் மட்டுமல்ல உழவர் மேம்பாட்டை மையமாக வைத்து ஏர் எழுபது என்ற கவிதை நூல், தன்னை ஆதரித்து வளர்த்த சடையப்ப வள்ளலுக்கு நன்றி கூறுமுகமாக சடகோபர் அந்தாதி, சரஸ்வதிக்கு தலைவணங்கு முகமாக சரஸ்வதி அந்தாதி, சிலை எழுபது, திருக்கை மழக்கம் ஆகியவை உட்பட ஏழு நூல்களை வெளிப்பிட்டாக அறிகின் றோம். புராணங்கள் “மகரசங்கிராந்தி” என்று போற்றும் உழவர் திருநாளை கம்பனும் போற்றிப் பாடியுள்ளான். அவ் அழுத்த தமிழ்ப் பாடல்களை நாம் இன்று மறந்திருப்பது விந்தையே, மாறாக இக்கம்பணால் பாடப்பட்டு மதப்பரப்புக் கொள்கைகளுக்கு முதன்மை கொடுக்கப்பட்ட கம்பரா மாயணம் பிரபல்யமானதேனோ? படிப்போரை வியக்க வைக்கும் வண்ணம் அற்புதமாகப் படைத்த ஏர் எழுதிலிருந்து ஒர் அழுதப்பாடலை பாருங்கள்.

“கார் நடக்கும் படி நடக்கும்
 காரானர் தம்முடைய
 ஏர் நடக்கும் மெனில் எங்கும்
 இயலிசை நாடகம் நடக்கும்!
 சீர் நடக்கும்! திரு நடக்கும்!
 திருவறத்தின் செயல் நடக்கும்
 பார் நடக்கும்! படைநடக்கும்!
 பசி நடக்கமாட்டாதே!”

என்பதே கம்பனின் கல்லெது. மழை பொழிந்தால் உழவனின் தொழில் சிறக்கும். தொழில் சிறந்தால் இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முத்தமிழும் எங்கும் முழங்கும், சிறப்பெல்லாம் நடக்கும் செல்வம் கொழிக்கும், செல்வத் தால் திருவறத்தின் செயல்கள் நடக்கும், இதனால் உலகம் சிறக்கும் அத்துடன் படைகளின் செயற்பாடும் சிறப்பாக இருக்கும், ஆனால் பசி மட்டும் இருக்காது என்பதே இதன் பொருளாகும்.

சோழராட்சிக் காலத்தில் தமிழ் வளர் ஆலயங்களும் முன்னோடி யாக இருந்தன. ஆகவே கம்பரும் கோவிலில் வைத்தே தனது இராமவதா ரத்தை அரங்கேற்ற முடிவு செய்தார். இதற்காக அவர் தேர்ந்தெடுத்தது திருவரங்கம் திருக்கோயில். திருவரங்கம் வந்த கம்பர் தனது இராமவதா ரத்தை அரங்கேற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். அங்கே வித்துவான்களின் கையொப்பம் பெறக் காத்துக்கிடந்தார். ஏனெனில் ஒரு அரங்கேற்றும் செய்வதா யின் வித்துவான்களின் கையொப்பம் முதன்மையானது. அவர்களின் ஒப்பம் கிடைத்து விட்டால் இராமவதாரம் அரங்கேற்றிவிடும். கம்பன் தனது மகனான அம்பிகாபதியிடமே முதலாவது கையொப்பத்தை ஒரு பாடலைப் பாடி தனது கவித்துவத்தை நிலைமீற்றித்தி பெறுகின்றான். ஆனால் வித்துவான் களோ இவ் இராமகாதை மதப்பரப்புரையை மேற்கொள்ளும் வைஷ்ணவ மதக்கொள்கைகளை கொண்டிருக்கின்றது என்றும், இது ஒரு காப்பிய வகைக்குள் அடங்கவில்லை என்றும் கூறி, தாம் இதில் கையொப்பமிட மாட்டோம், நீர் தில்லை வாழ் தீட்சிதர்களிடம் கையொப்பம் வாங்கிவந்து விட்டால் எங்களுக்கு ஆட்சேபணை எதுவும் இல்லை எனக்கூறி கம்பனை சிதம்பரத்துக்கு அனுப்பிவிட்டனர்.

கம்பர் சிதம்பரம் வந்து பல நாட்கள் காத்துக்கிடிந்தும் கையொப்பம் கிடைத்த பாடில்லை. ஒரு நாள் கையொப்பம் வாங்க கம்பர் தில்லை வாழ் தீட்சிதர்களைக் காணச் சென்ற வேளை பாம்பு தீண்டி சுயநினைவற்றிருந்த

ஒரு குழந்தையை அவரது பாடல் மூலம் குணமடையச் செய்தால் தாம் கையொப்பமிடுவதாக. என தீசிதர்கள் செல்ல, கம்பர் கவியாரம் தொடுத்தார்.

“மங்கையொரு பங்கர்மணி மார்பிலாரமே!
பொங்குங் கடல் கடைந்த கொற்கயிறே திங்களையும்
சீறிய தன் மேஹாருந் தெய்வத்திரு நானே,
ஏறிய பாம்பே யிறங்கு!”

எனப் பாடி குழந்தையைக் குணமடையச் செய்ததன் பின்னர் தில்லை மூவாயிரவர் “கம்பரே உமது கவித்துவத்திற்காகவே நாங்கள் கையொப்பமிடுகின்றோம்” எனக்கூறி கையொப்பமிட்டனர். (தனது இராமாயணத்தில், நாகபாச படலத்தில் சில செய்யுள்களிலும் இது பற்றிக் கூறியுள்ளார்) இவர்களோடு மட்டும் நில்லாது தஞ்சை அஞ்சனாட்சி, மாவன்டுர் கருமான், ஆகியோரின் கையெழுத்துக்களைப் பெற்றுக் கொண்டு திருவரங்கம் திரும்பி குலோத்துங்க சோழனின் கையொப்பத்தையும் பெற்று திருவரங்கம் தாயார் சந்திதி அருகே கோயில் கொண்ட நரசிம்மர் ஆஸயத்தில் அழகிய சிங்கர் பெருமான் முன்னிலையில் தனது இராமவதாரத்தை அரங்கேற்றினார். சோழமன்னன் குலோத்துங்க சோழன் தலைமையில் நடந்த இவ் அரங்கேற்றத்தை வைஷ்ணவ ஆசாரியார் நாதமுனிகள் ஆரம்பித்து வைக்க, ஜீயர் சுவாமிகள், சடையப்ப வள்ளல், சோழமன்னனின் மகள் அமராவதி, கம்பனின் மகன் அம்பிகாபதி, மற்றும் பெரும்புலவர்களும் அதில் பற்கேற்றனர்.

இவ்வாறு தான் கம்பன் தனது இராமவதாரத்தை பெரும் சிரமத்தின் மத்தியிலேயே அரங்கேற்றினான். “எழுந்த ஞாயிறு விழுவதன் முன் மறை வேதியருடன் ஆராய்ந்து விழுந்த ஞாயிறு எழுவதன் முன் பாடினது எழுநாறு” என்ற விதத்தில் கவி பாடியவன் கம்பன். இவன் கம்பராமாயணத்தை 10,569 பாக்களில் பாடியுத்தான். கம்பனின் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும் எனும் கூற்றுக்கிணங்க கம்பன் மகனான அம்பிகாபதி மட்டும் என்ன குறைந்தவனா? அவனும் ஒரு தலைசிறந்த கவிஞரே. அவனுக்கும் குலோத்துங்க சோழனின் மகள் அமராவதிக்கும் காலவு அரும்பி விட்டது. அக்காதலினால் அமராவதியின் அழகை வர்ணிக்கும் அம்பிகாபதி

“இட்ட அடி நோவ
எடுத்த அடி கொப்பளிக்க
வட்டில் சுமந்து மருங்கசை
என அவளின் நடையை வர்ணித்தவனல்லவா!

மய்வடிவக் குழவியர்தம்
 வதனாத்தை நிகர் ஒவ்வா மதியே மானே
 செவ்வடிவச் சிற்றிடையைத் திருநகையை
 வேய்த்தோளை தெய்வமாக இவ்வடிவைப்
 படைத்தவடிவ(வு) எவ்வடிவோ யா(ன்) அறியேன்
 உண்மையாக கைபடியத்
 திருமகளைப் படைத்தவளை
 படைத்தன(ன்)மற கமலத்தானே நிலவே!"

உன்னால் என்னவளின் முகத்துடன் போட்டியிடமுடியாது. மான் போல உருண்டோடும் கண்களையுடைய இலக்குமினையைப் படைத்த பிரம்மனே என்னவளையும் படைத்திருக்கின்றான். பின்னாளில் படைக்கப் போகும் என் அமராவதிக்காக பிரம்மன் இலக்குமினையைப் படைத்துப் பழகியுள்ளான். எனத் தன் காதலியைப் புகழ்ந்து பாடுகின்றான் அம்பிகாபதி. ரோமியோ-ஜூலியட், ஸலலா- மஜ்ஞா, பில்களன்- யாயினி ஆகியோரின் காதலைப் போன்று அமராவதி அம்பிகாபதி காதலும் இன்றும் தமிழ் இலக்கியங்களில் போற்றப்படுகின்றமை சுட்டிக்காட்டப்படத்தக்கது.

ஆரியப் புகழ் பாடும் வடமொழி இராமாயணத்தை மூலமாகக் கொண்டு தமிழில் இராமாயணம் பாடும் போது ஆரியக் கலாசாரத்தைப் புகுத்தியும், இளவரசன் இராமனை தெய்வீகத்தன்மை வாய்ந்தவனாகக் காட்டியும் கடவுளாக்கியதோடல்லாமல் தென்னகத்திலும், அதனை அண்டிய தீவுகளில் வாழ்ந்தவர்களை குரங்குகளாகவும், அரக்கர்கள் எனவும், காமாந்தக்காரர்கள் எனவும் கூறி கதை புனைந்த சாதுரியத்தை என்னவென்று சொல்வது. உண்மையில் இராவணன் இயக்கர் இனத்தவன் (யக்ஷ), சிறநத சிவயக்தன் என்பதற்காக அவனைத் தமிழன் என்று கூறவிட முடியாது தான். அத்துடன் வால்மீகி, இராமனின் நடத்தையிலுள்ள குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டிய போதும், அவற்றைக் கம்பன் நிறைவாகக் காட்ட பெரிதும் முயன்றுள்ளான். காடேகும் போது சீதை கூறிய சூடான வார்த்தைகள், இராமனின் முகவாட்டம், கைகேயியை இலக்குவன் இழித்துவரத்தை, பஞ்சவடியில் சீதை கூறிய அறுநெறிகள் ஆகியவற்றின் சுவடுகளே கம்பராமாயணத்தில் இல்லை. நான் கற்கும் போது, கம்பன் வால்மீகியிடமிருந்து இரு இடங்களிலேயே வேறுபடுகின்றான் எனக் கற்றிருந்தேன். ஆனால் இன்று நான் வால்மீகி இராமாயணத்தின் மொழிபெயர்ப்பைப் பார்த்தவுடன் அது பொய் என்றுணர்ந்தேன். உண்மையில் கம்பன் வால்மீகியிடமிருந்து எல்லா இடங்களிலும் மாறுபடுகின்றான்.

கம்பராமாயணமானது சமய வெறியினாலேயே பாடப்பட்டதாகும். இராமனுக்கு எவ்வளவு கடவுள் தன்மை கொடுக்க முடியுமோ அவ்வளவும் கொடுத்து, இராமனுக்குப் பகைவர் என்று கொள்ளப்பட்டவர்களை எவ்வளவு தரமிறக்க முடியுமோ அவ்வளவு இறக்கி கம்பன் பாடியுள்ளான். பேராசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை அவர்கள் கூட தமிழரை இழித்து எழுதிய நூல் இது என்றும், அக்கருத்துக்களில் தமிழ்மக்களுக்கு உடன்பாடில்லை, இராமாயணம் போன்றதோர் நூல் தமிழரால் பயிலப்படுவதை ஈழ மக்கள் விரும்பவில்லை என்றும் தெரிவித்திருந்தார். பொய்ப் புனைந்துரைகள் செய்து, முரண்பாட்டுக் கருத்துக்களைத் திணித்து, தனது மதமாகிய வைத்தினவ மதத்தை மேன்மையடையச் செய்ய ஆரியக் கருத்துக்களைப் புகுத்தி தமிழரை இழிவுபடுத்தியமையை எண்ணி தனது மனச்சாட்சி உறுத்தியமையால் கம்பனே மனம் நொந்து “நொந்த மனம் கொண்டு வையகம் இகழுமோ? மாசு வந்தெய்துமோ?” எனக்கூறினான்.

அம்பிகாஷி அமராவதி காதல் மன்னான குலோத்துங்க சோழனுக்கு தெரியவந்த நிலையிலும் தனது நம்பிக்கைக்குரிய புலவரின் மகன் என்றமையால் எச்சிக்கப்பட்டு விடுதலை செய்யப்பட்டான் இருந்தும் கம்பனின் தூண்டுதலால் தான், மீண்டும் அவர்களது காதல் தொடர்ந்ததாகவும் ஒரு செய்தியின்டு. இதனால் ஆத்திரமடைந்த மன்னன் அம்பிகாபதியைக் கழுத்தறுத்துக் கொலை செய்தான்.

அத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடாது குலோத்துங்க சோழன் தன்னுடைய அரசவையில் இருந்து கம்பனைத் தூரத்துக்கின்றான். மகனை இமந்து வேதனை ஒருபுறமும், தன்னை அரசவையில் இருந்து வெளியேற்றி விட்டார்கள் என்ற வெப்பியாரம் மறுபுறமுமாக குழுறிக் கவிதையாகின்றது. அதன் போது அவன்

‘மன்னவனும் நீயோ வளநாடும் உன்னதோ
உன்னை அறிந்தோ தமிழை ஒதினேன் - என்ன
விதந்தேற்றுக் கொள்ளா வேந்துண்டோ உண்டோ
குரங்கேற்றுக் கெள்ளாத கொப்பு’

என்று பாடிக்கொண்டு குலோத்துங்க சோழனின் அரசவையை விட்டு வெளியேறுகின்றான் இதன் பொருளைச் சொல்லத்தான் வேண்டுமா? சொல்கின் ரேன். என் மகனைக் கொன்ற நீபா மன்னவன்? வளம் பொருந்திய இந்தச் சோழநாடு உன்னுடையதா? உனக்காகவா தமிழை ஒதினேன். என்புலமை

யைப் புரிந்து கொள்ளாத நீயும் ஒரு மன்னனோ? போ, நீயும் உன் நாடும், உன் அதிகாரத்தில் எனக்கு இடமில்லை என்றால் என்ன? என்னுடைய புலமையை அறிந்து என்னைப் போற்றி புகழ்ந்து ஏற்றுக் கொள்ளாத அரசர்கள் யாரும் உண்டோ? எந்த மரக்கிளையாவது குரங்கை ஏற்றுக் கொள்ளாமல் இருக்குமா? என்று பிதற்றிக் கொண்டு அரண்மனையை விட்டு வெளியேறுகின்றான்.

இதனால் மனம் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு, புத்தி பேதலித்த கம்பன் குலோத்துங்க சோழ மன்னனைக் கொல்வதற்கு குழ்ச்சி செய்தான். இந்த விடயம் அம்பலமானபோது மன்னன் கம்பனைக் கொன்றான். மன்னனின் மகளான அமராவதியை கம்பன் தனது எழுத்தாணியால் குத்திக் கொன்றான் என்றும் ஒரு கருத்தும் நிலவுகின்றது. இதுவே கம்பனின் பின்னணி. ஒரு எழுத்தாளன் சமூகத்திற்கு எடுத்துக்காட்டாக, தான் ஒழுக் கத்தில் சிறந்தவனாக விளங்க வேண்டும். ஆனால் கம்பன் இதன்மூலம் தன்னுடைய எழுத்தியல் தர்மத்தை மீறியிருக்கின்றான் என்றே கூற வேண்டும். ஆகவே பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை கூறியது போல் கம்பன் அபர பிரமன் எனக்கூற முடியாது. அவன் அதற்கான தகுதி அற்றவன் ஆகின் றான். இதைத் தெரிந்தும் ஆரிய மாண்யயில் சிக்கிய சிலர் தமிழர் தன் மானத்தை மறந்து அவனுக்குத் தாசர்களாக உள்ளனர்.

இவ்வாறு எழுத்தியல் தர்மத்தை மீறியது மட்டுமல்ல கம்பன் பெண்கள் விடயத்திலும் மிகப் பலவீணமானவன் என்பதனை அறிகின்றோம். ஒரு முறை கம்பன் கைக்கோளனின் மனைவியின் பின்னால் அவள் ஆழகில் மயங்கி அவள் வீட்டிற்கே சென்று தன் இச்சைக்கு அவளை அடிபணிய வைக்க முயற்சிக்கின்றான். அப்போது வீடு வந்த அவள் கணவன் கோபத்தில் கம்பன் கழுத்தை நெரிக்கின்றான். அப்போது கம்பன்

“மய்க் கிணையான விழிக்கணை
கொண்டு மருட்டி இருட்டறையில்
பொய்க்கள் வாகப் புகுந்ததும் உண்டு:
புணர்ந்ததும் இல்லையடா
கய்க் கிசைவான குறுந்தடி
கொண்டு கழுத்தை நெரிக்க வரும்
கய்க் களவா, என் தங்கையடா,
நின் தாரமடா, விடடா”

மைவிழி அழகில் மயங்கி இருட்டறையில் புகுந்தது மெய், புணர் வில்லை, உன் தாரம் என் தங்கையாடா விட்டா என தான் இக்கட்டான நேரத்தில் மாட்டுப்பட்டு விட்டேன். அவள் என தங்கை எனச்செல்லிச் தப்பு கின்ற விதத்தை என்ன சொல்ல. இதுபோல மீனவனின் மனைவியின் மேல் மையல் கொண்டு அவளின் பின் சென்று அங்கும் மாட்டுப்பட அங்கும் ஒரு கலி பாடுகின்றான். (வ.தங்கரத்தினம். கற்புக்கரசி சீதை தீட்டிய காதல் ஒவியம். வீரகேசரி வாரமலர். நவம்பர், 2007)

“ இருளை இருள் விழுங்கி எவ்விடமும் தோன்றாது
இருவழியும் கோல்வழியே செல்ல வரும் எல்லை
வந்ததுண்டு சேர்ந்ததில்லை மாலே அல்லாமலே
அந்த மனை உந்தன மனையே.”

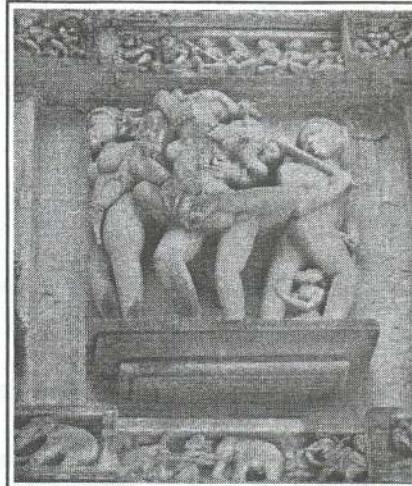
ஆனை ஆன் தெரியாத இருட்டு. தடியால் தட்டித் தடுமாறி வந்த போது உன் வளவுக்குள்ளே வந்தது உண்மை. அவனை நான் சேரவே இல்லை. இருட்டுத்தந்த மயக்கம் அல்லாது வேறொன்றுமில்லை. அவன் உன் மனைவி தான், அதில் எந்த மாற்றமுமில்லை. இதுக்குப் போய் யாராவது தப்பாக நினைப்பார்களா? என்று கூறி நழுவு முயன்றிருக்கின்றான். பாருங்கள் கம்பனின் யோக்கியத்தை. கம்பன் பெண்களின் மேல் கொண்ட மோகத்தினாலே தான் கம்பராமாயணத்தில் பல இடங்களில் இழிவான பல வார்த்தைகளை அவன் பயன்படுத்தியிருக்கின்றான். உதாரணமாக அனுமனுக்குச் சீதையின் அழகை இராமன் வர்ணிக்கும் போது சீதை ஆடையின்றி இருந்தால் எப்படியிருப்பாள் என வர்ணிப்பதாக கூறி பாடுகின்றான்.

பொதுவாக தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றுப் பரப்பிலே அந்தக்கால தமிழ் இலக்கியங்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால் அவை “இன்ப இயல்” என்ற தனிப்பிரிவை வைத்திருக்கின்றன. அதை அடைவதற்காக அவைகள் இரு வழிமுறைகளைப் பரிந்துரை செய்கின்றன. அவையாவன பேரின்பம், சிற்றின்பம் ஆகும்.

பேரின்பத்தில் கடவுள் வழிபாடு, ஆன்மீகம், மெஞ்ஞானம் ஆகியன அடங்குகின்றன. இவை ஒரு சிலரால் மட்டுமே அடையமுடியும். இரண்டாவதான சிற்றின்பத்தில் குடும்பவாழ்க்கை, தாம்பத்தியம், உடலுறவு, காமம் பற்றிப் பேசகின்றது. பேரின்பம், சிற்றின்பம் ஆகிய இரண்டுமே கடவுளைச் சென்றடையக்கூடிய மார்க்கங்களாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றன.

ஆனால், பெண்ணும் இணையும் போது ஏற்படும் ஆனந்தம், பரமாத்மா வடன் ஜீவத்மா இணையும் போது ஏற்படும் போன்றத்தின பிரதிபலிப்பாகவே கருதப்பட்டது. இதனால் தெய்வத்தை உணரும் வழிமுறைகளில் ஒன்று எனக் கருதப்பட்டு, காமம் உயர்ந்த நிலையில் வைக்கப்பட்டது. காரணம் ஆண் - பெண் உறவு இல்லாமல் ஜீவிக்கும் தொராது என உணர்ந்திருந்தார்கள்.

இப்படிப்பட்ட காமத்தில் தெய்வாம்சம் கண்டதால்தான் நேற்றைய சமுதாயம் பல காம நூல்களை உலகத்திற்குத் தந்திருந்தது. இதனாலேயே கோயில்களின் சிற்பங்கள் காமத்தை வெளிப்படையாகவும், கலைநயத்து டனும் விவரித்திருந்தன. அந்தவகையில் காமகுத்திரம், திருக்குறள், நளவெண்பா முதலியன காமத்தை கலைநயத்துடன் தந்திருந்தன.

சிற்பம்

குறிப்பாக காம நூலின் ஆதிகர்த்தா அதாவது முதல் ஆசிரியர் நந்தி என்கிறார்கள். ஸ்வேத கேது, வய்ரல்யா, வாதஸ்யாயனர், கொக்கோ கர், சங்கராச்சாரியார் போன்றோர் காமநூல்களைத் தந்துள்ளனர். அவற்றில் வாதஸ்யாயனரின் காமகுத்திரமே புகழ்பெற்றது. இவற்றையெல்லாம் விட தமிழ் இலக்கியத்தில் காமம் பற்றிய கருத்துக்கள் அதாவது உடலியல் இன்பமான சிற்றின்பத்தைக் கூறும் இலக்கியங்கள் பல எழுந்திருந்தன. அவற்றுள் திருவள்ளுவரின் திருக்குறள், இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதி காரம், கம்பனின் கம்பராமாயணம், புகழேந்தியின் நளவெண்பா, சுப்ரதீபக் கவிராயரின் கூளப்ப நாயக்கன் காதல், சரவணப் பெருமாள் கவிராயரின் சேதுபதி விறலிலிரு தூது ஆகியவற்றினைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம்.

இவ்விலக்கியங்கள் யாவும் தலைவன் தலைவி என்ற பொதுப் பெயர்களால் கட்டப்பட்டு காமம் வெளிப்படையாகக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. இதற்கு காமகுத்திரம் ஒர் சிறந்த உதாரணம். ஆனால் கம்பனோ தனது இலக்கியமான கம்பராமாயணத்தில் படைக்கப்பட்ட பாத்திரத்தினாடாக பாத்திரங்கள் பேசுவதாகவும், அதாவது காமத்தை வெளிப்படையாக மிக உயர்ந்த காவியத் தலைவனே, அதாவது இராமனே சீதையினுடைய உடலுறுப்புக்களை குறிப்பாக பாலுறுப்புக்களை மூன்றாவது நபருக்கு (அனுமன்) விலாவாரியாக விபரிப்பதாகவும் அமைகின்றது. சீதையைத் தேடி அனுமன் இலங்காபுரி நோக்கி புறப்படுவதற்கு முன் இராமன் அனுமனுக்கு சீதையின் அங்க அடையாளங்களை விபரிக்கின்றான்.

அவ்வாறு விபரிக்கின்ற அவன் சீதையின் தொடைகளின் அழகு, இடையின் அழகு, வயிற்றின் அழகு, வயிற்று மதிப்பழகு, மயிரொழுங்கின் அழகு, இதழ்களின் அழகு, முலைகளின் அழகு ஆகியவற்றை அனுமனுக்கு விபரித்துவிட்டு சீதையின் பெண்ணுறுப்பின் அழகையும் அனுமனுக்கு இராமன் விபரிக்கின்றான். தமிழிலக்கிய வரலாற்றில் ஒரு கதாநாயகன் தன்னுடைய மனைவியின் (கதாநாயகி) பெண்ணுறுப்பைப் பற்றி மூன்றாவது நபருக்கு கூறியதான் செய்திகள் இல்லை. ஆனால் கம்பன் இலக்கிய தர்மங்களையும் மீறி இதைச் செய்திருந்தான். இதுதான் தமிழிலக்கியத்தில் கம்பன் செய்த புதுமையோ? அந்தப்பாடலை இதோ தருகின்றேன்.

“வாராழிக் கலசக் கொங்கை வஞ்சிப்போன் மருங்கு ஸாடன்
தாராழிக் கலைசா ரல்கு றடங்கடற் குவமை தக்கோய்
பாராழி பிடரிற் ராங்கும் பாந்தனும் பனிவென் ரோங்கும்
ஓராழித் தேருங் கண்ட வுங்க்குநா னுரைப்பதென்ன”

(கம்பராமாயணம்)

இராமன் அனுமனை நோக்கி சிறந்தவனே! கச்சனிந்த சக்கரவா கப் பறவையையும், கலசத்தையும் போன்ற முலைகளைக் கொண்டவள் சீதை. வஞ்சிக் கொடி போன்ற இடையையும் உடையவள். இவளது பெண்ணுறுப்பானது (அல்குல்) கிண்கினி மாலையை அணிந்த வட்ட வடிவமாகிய ஆடையைச் சார்ந்துள்ள பெரிய கடலாகும். இப்படிப்பட்ட இவளது பெண்ணுறுப்பிற்கு உவமானமானமாகின்ற பொருளைக் கடலினாற் குழப்பெற்ற உலகத்தைத் தாங்குகின்ற ஆதிகேசனது படத்தையும், பனியை அடக்கி மேல் தோன்றுகின்ற ஒற்றைச் சக்கரத்தையுடைய தேர்த்தட்டையும்

(கதிரவன்) கண்கூடாகப் பார்த்த உனக்கு சீதையின் பெண்ணுறுப்பைப் பற்றி நான் சொல்லவேண்டியது யாதுள்ளது என்று அனுமதிடம் இராமன் கூறுவதாக கம்பன் பாடுகின்றான்.

இங்கு இன்னொரு விடயத்தையும் குறிப்பிடாக வேண்டும். கம்பன் இராமாயணத்தில் சீதையின் பாதத்தினைத் தவிர அவளது உடலுறுப்பில் வேறெந்தப் பகுதிகளையும் இலக்குமணன் பார்க்கவில்லை என்று அவனை ஒரு ஒழுக்கமுள்ள உயர்ந்த பாத்திரமாகக் காட்டிக் கொள்ளும் கம்பன், மனைவியின் உடலுறுப்புக்களை மாற்றானாக்கு விபரிக்கும் இராமனை எவ்வாறு ஒழுக்கமுள்ளவனாகக் கூறுமுடியும்? அத்துடன் இராமாயண சரிதம் பாடிய கம்பன், பல்வேறு இடங்களில் தனது குறிக்கோளினை மறந்து இலக்கியத்தின் பொருளிலிருந்து மாறுபட்டுக் கவிபுணர்ந்திருப்பது நோக்கத்தக்கது. சீதையின் விடயத்தில் இலக்குமணனைச் சிறந்த ஒழுக்கவாதியாகக் காட்டிய கம்பன், அதே இலக்கியத்தில் குர்ப்பன்கையின் விடயத்தில் கோட்டை விட்டுவிட்டான். அதாவது ஆரணிய காண்டத்திலே குர்ப்பன்கை படலத்திலே, இராமன் மேல் காதல் கொள்ளும் அவளுடைய மார்பையும், முக்கையும், கூந்தலை யும் தன் கையால் தொட்டு வெட்டுகின்றான். அவ்வாறு அவன் வெட்டுகின்ற அளவுக்கு மனிதப்பண்பற்ற, ஒழுக்கமற்றவனாக காட்டுகின்றான். இப்போது அவனுடைய ஒழுக்கம் எங்கே சென்றுவிட்டது?

குர்ப்பன்கையை அரக்கி என்று கம்பன் கூறினும், அவன் உண்மையில் அரக்கி அல்ல. அரக்கர் இனம் என்ற ஒன்று உலகத்திலேயே இல்லாத போது எவ்வாறு குர்ப்பன்கையை அரக்கி என அழைக்கலாம். அத்துடன் குர்ப்பன்கை கருமை நிறமுடைய ஒரு பெண். அவனுக்கும் சாரசரிப் பெண்களுக்கு இருக்கும் உடலுறுப்புக்கள் தான் இருந்தன. அப்படிப் பட்ட பெண்ணினுடைய மார்பினை அறுக்கும் அளவிற்கு இலக்குமணன் இரக்க குணமற்று இருந்திருக்கிறான். ஆகவே அரக்க குணம் இலக்கு வனிடமே இருந்திருக்கிறது. அவனுக்குத் தெய்வீக குணம் இல்லை. அவ்வாறு தெய்வீக குணம் இருந்திருந்தால் இவொறான இழிகாரியங்களில் இருங்கியிருக்க மாட்டான் அந்துன் அழியாதும் இராமாயணமானது குர்ப்பன்கையின் அழகைக்கண்டு தனது தனையனான இராமன் அவன் மீது சில வேளைகளில் காதல் கொண்டுவிடுவான். அவ்வாறு அவன் காதல் கொண்டு விட்டால் சீதை தனிமையடைந்து விடுவான் இதனால் தான் அவனின் அழகைப் படும் போட்டுக்காட்டும் அவளின் மார்பையும், கூந்தலையும், முக்கையும் அறுத்தெறிந்து அவளை அழகற்றவாக ஆக்கினான் என்று கூறுகிறது. (அதியாதம் இராமாயணம் சமஸ்கிருதம் தமிழ் மொழியைப்பு அரிஞ்சலிங்க ஜயர். (1982)-பக்கம் 128)

காமரசம் சொட்டச் சொட்ட கவிபுனைந்ததில் கம்பன் சங்கப் புலவர்களுக்கு நிகராகிவிட்டான். அதாவது சங்காலத்தில் எழுந்த கவித தொகை முதலான நூல்களைப் புரட்டிப் பார்த்தால் அதில் காமரசம் சொட்டும் பாடல்களை அதிகம் காணலாம். அதேபோல் தான் கம்பனின் பாடல்களிலும் காமரசப் பாடல்களை ஆங்காங்கே காணலாம். இதற்கு உதாரணமாக, பாலகாண்டத்திலே ‘உண்டாட்டுப் படலம்’ என்ற ஒரு பகுதி வருகின்றது. அப்பகுதியில் சீதையின் கூயம்வரத்திற்காக இராமன் அயோத்தியிலிருந்து மிதிலை நோக்கி வருகின்றான். அப்போது அவர்கள் இரவுப் பொழுதை ஒரு சோலையிலே கழிக்கின்றார்கள். அந்தச் சோலையில் பல காதல் ஜோடிகள் கூடி மகிழ்கின்றன. இதை இராமனும் பார்த்து இன்புருகின்றான் என்று கம்பன் பாடுகிறான். அதில் ஒரு பாடல் இவ்வாறு அமைந்திருக்கின்றது.

“கொலையுரு வமைத்தெனக் கொடிய நாட்டதோர்
கலையுரு வல்குலாள் கணவர் புல்குவாள்
சிலையுரு வழிதரச் செறிந்த மார்பிற்றன்
முலையுரு வினவென முதுகை நோக்கினாள்”

(பாலகாண்டம் - உண்டாட்டுப்படலம் - 62 வது பாடல்)

கொலைத் தொழில் செய்யும் பொருளை உருவம் செய்து வைத்தார் போன்ற மிகக் கொடிய கண்களை உடையவரும், சந்திரனைப் போன்ற ஒளிவிடுகின்ற அல்குலை (பெண்ணுறைப்பை) உடையவருமான ஒருத்தி, தன் கணவனை இறுக்க தமுவியவளாய் மலையும் தன் உருவம் தோற்கும் படியாக உள்ள தன் கணவனது மார்பைக் கட்டி இறுக அணைக்கிறாள். அதனால் தனது முலைகள் கணவனின் நெருங்கைத் துளைத்துக் கொண்டு முதுகுப்பக்கம் வந்தனவோ எனக்குருதி அவனது முதுகைத் தடவிப் பார்த்தாளாம் என்பது இதனுடைய பொருள்.

அந்துடன் மட்டும் நில்லாது அடுத்து வந்த பாடல்களில் அவர்கள், புனர்தலில் இருந்து பிரிவதற்கு வழி தெரியாது அவ்வாறே புனர்ந்த வண்ணமே இருந்தனர் என்று பாடுகின்றான். மேலும் கம்பன் பாடும் போது 99 பாடலில் “நெருங்கிய வனமுலை சுமக்க நேர்கலா மருங்கல் போற்றோய் ந்ததம் மாலைக் கருங்குலே” என்று பாடுகின்றான். அதாவது ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய அழகிய முலைகளைச் சுமப்பதற்கு வலிமையில்லாத மாதர்களின் இடையைப் போல மெல்ல மெல்ல இருள் குறைந்து கொண்டே இந்தச் சோலை விழிந்ததாம். என்ன உதாரணம் பாருங்கள்.

இவைகள் அனைத்தும் கம்பன் காமரசம் சொட்டச் சொட்டப் பாடிய பாடல்களிற் கில். ஒரு புலவன் இலக்கியம் படைக்கும் போது தனது காலத்திற்கு முன்பெழுந்த இலக்கியங்களை கற்றுணர்ந்த தோடல்லாமல், அவனுடைய இலக்கியத்திலும் அதன் கருத்துக்கள் பிரதிபலிப்பதையும் காணமுடியும். அதேபோல் தான் கம்பனும் இலக்கிய நயத்தில் புதிதாக எதையும் சொல்லவில்லை. முன்பெழுந்த இலக்கியங்களில் உள்ள கலையான பகுதிகளை தேர்ந்தெடுத்து அந்தக் காலத்தில் மெருகுபடுத்தி கவிநியம் படைத்திருக்கின்றான். இங்கு கம்பன் கவிநயத்தைப் புதுத்தியிருக்கின்றான். கம்பன் முன்புள்ள இலக்கியங்களைக் கற்றுணர்ந்திருக்கின்றான் என்பதற்கு மேற்கூறப்பட்ட பாடல்களும், சிலப்பதிகாரமும் சிறந்த உதாரணமாகும்.

அதாவது இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்திலே மாதவியைப் பிரிந்து கோவலன் கண்ணகியிடம் வந்தான். அவ்வாறு வந்தவன், “வஞ்சம் உள்ளவளோடு கூடிவாழ்ந்ததால் மலைபோல் உள்ள செல்வங்களை இழந்தேன். அதனால் உன்னிடம் வருவதற்கும் வெட்கமாக இருக்கிறது” என்று கூற, கண்ணகி மாதவியின் சேர்க்கையால் கோவலன் பொருளை இழந்தமைக்காக வருந்தி தன்னிடமுள்ள சிலம்புகளை அவனிடம் கொடுக்கின்றாள். இதனால் கோவலன் அந்தச் சிலம்புகளைக் கொண்டு இழந்த பொருட்களை ஈட்ட விரும்பி மதுரை நோக்கி புறப்பட எண்ணினான். இதற்கு அவன் கண்ணகியையும் அழைத்துக் கொண்டு பூம்புகாரை விட்டுச் சென்றான்.

அவ்வாறு வெளியேறியவர்கள் காவிரியின் கழிமுக வாசலைக் கடந்து மேற்குத் திசை நோக்கிச் செல்கின்றார். அதன்பின்னர் காவிரியின் வடக்குத் திசையிலுள்ள கவுத்தியாடுகளின் பங்கிலின் அருகிலுள்ள சோலையை அடைகின்றார். நெடுந்தாரவழி நடந்த களைப்பால் கண்ணகி மிகவும் வருந்தினாள். களைப்பினால் முச்செறிந்தாள். பூம்புகாரைத் தவிர வேறொரு இடத்தையும் அறியாத கண்ணகி, கோவலனைப் பார்த்து “மதுரை மதுரார் யாதென வினவ” என்கிறாள். அதாவது மதுரையென்னும் முதூர் யாது எனக்கேட்கின்றாள். இதனுடைய இந்தப் பகுதிகளை தேர்ந்தெடுத்து திரும்ப கம்பன் தனது கம்பராமாயணத்திலே புதுத்தியிருக்கின்றான். இனி அவற்றையும் பார்ப்போம்.

இராமன், கைகேயின் ஆணைப்படி நாட்டை விட்டுக் காட்டுக்குப் புறப்படான். அவனுடன் சீதையும், இலக்குமணனும் செலக்கின்றார். மூவரும் அயோத்தியை விட்டு காட்டை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். காட்டிற்குப் புறப்பட்ட போதே சீதை உள்ளமும், உடலும் தளர்வடைந்திருந்தாள். நாட்டிலிருந்து

எவ்வளவு தூரத்தில் காடு உள்ளது என்பதனை அவள் அறியாள். அரணமனை சுகங்களை அனுபவித்த அவளுக்கு, காடு எத்தகையது என்பது தெரியாது. அவள் உடல் களைத்தவளாய் இராமனை நோக்கி “கான் யான்டுடையது” என்று வினவுகின்றாள். ஆகவே இளங்கோவும், கம்பனும் கூறிய வினாக்கள் ஒரே தன்மையுடையனவே.

சிலப்பதிகாரத்தில் கண்ணகி யும்புகார் நகரத்தை மட்டும் தெரிந்தவளாகவே வாழ்ந்தாள். அந்த நகரத்திற்கு வெளியே அறியாதவளாக கண்ணகி மட்டுமல்ல, அந்நகரத்தில் வாழ்ந்த மக்கள் யாவரும் இருந்தனர். இதை இளங்கோவடிகள் பாடும் போது “பதியெழுவறியாப் பழங்குடியினர்” எனப்பாடுகின்றார். கண்ணகியைப் போலவே சீதையும் வாழ்ந்ததாகவே கம்பனும் காட்டுகின்றான். அயோத்தி நகரின் கோட்டை வாயிலை விட்டு வருவதற்கு முன்னமே காடு எங்கிட்டிலுள்ளது என்று இராமனை நோக்கிக் கேட்கின்றாள்.

ஆகவே இதிலிருந்து சிலப்பதிகாரத்தின் சில பகுதிகளை, கம்பன் தன் இராமகாதையிலும் புகுத்தினான். சிலப்பதிகாரம் கம்பராமாயணத்திற்கு முற்பட்டது. எனவே இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரத்தை படித்துச் சுவைத்த கம்பன், அதிலிருந்த சுவையான பகுதிகளை தனது இராமாயணத்திலும் ஆங்காங்கே சேர்த்துள்ளான். இதற்குப் பல உதாரணங்களைக் கூறமுடியும். கோவலன் கண்ணகியுடன் மதுரை நோக்கிச் செல்லும் போது அவன் கொல்லப்படப் போகின்றான் என்றுணர்ந்த வண்டுகள் வருந்தும் நிலை, அழகு கெடும் தாமரை மலர், கதிரவன் குடதிசையில் ஒடி மறைதல் ஆகியன கம்பன் தனது இராமகாதையிலும் புகுத்தியுள்ளான். இராமன் காடு செல்லும் போது தசரதன் குற்றுயிராகின்றான். இதன்போதும் காட்டு வண்டுகள் வருந்தும் நிலை, கதிரவன் குடதிசையில் மலையிடை ஒடி மறைதல் போன்றன சேர்க்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதைக் கம்பன் “கான்புகக் கான்கில னென்று கல்லிடைத் தான்புக முடுகின னென்னுங் தன்மையான்” எனப்பாடுகிறார். ஆகவே இவையனைத்தும் கம்பன் தமக்கு முன் எழுந்த இலக்கியங்களைக் கற்றுத் தனக்குச் சுவையான பகுதிகளை இராமாயணத்தில் புகுத்தியுள்ளான்.

மேலும் கம்பன் பாடும் போது மிதிலையில் இராமனைக் கண்ட வடன் சீதை அவன் மேல் காதல் கொள்ளுகின்றாள். அவள் இராமனை நினைத்து நினைத்து ஏங்குகின்றாள், தேகம் தேய்கின்றது, அண்கலன்கள் சுமையாகத் தெரிகின்றது, மார்பகங்கள் பருத்து அதில் இராமனின் கரங்கள்

படும் நாட்களுக்காக ஏங்குகின்றன. நினைவெல்லாம் இராமன் இருப்பதால் என்ன செய்ய இயலும் அவளால், துழித்துப் போனார்கள் தோழியர்கள். அன்னைலை நினைத்து இளைத்துப் போன சீதையை பன்றீர் படர்ந்த படுக்கையில் படுக்க வைத்தார்கள். சீதை படுத்ததுமே மலர்ப்படுக்கை தீர்ந்து போய்விட்டது. எத்தனை படுக்கைகளை புதிது புதிதாக கொண்டு வந்து போட்டாலும் அத்தனையும் சீதையின் காம நோய் தாங்காமல் சாம்பலாகின்றன. பிராட்டியின் மேனியில் காதல் வெப்பம் கனன்று அடிக்கிறதே. அவளின் காம வெப்பம் தணிய தோழியர்களால் சந்தனைக் குழம்புகள் பூசப்படுகின்றன. அதுவும் வெம்மை தாங்காது நெருப்புக் குழம்புகள் போல செதில் செதிலாக உதிர்கின்றனவாம். இதை கம்பன்

“சொரிந்தன நறுமலர் சுறுக்குண் டேறின
பொரிந்தன கலவைகள் பொறியிற் சிந்தின
எரிந்தவெங் களல்கூட விழையிற் கோத்தநால்
பரிந்தன கரிந்தன பல்ல வங்களே”

(பாலகாண்டம் - மிதிலைப்படலம் - பாடல் 50)

என்ன கொடுமை பாருங்கள். அத்துடன் சீதை உடனே இராமனைச் சேர்ந்து புணர்ந்தால் தான் அவளின் காம நோய் தீரும் என சீதை உணருவதாக பாடுகிறான். என்ன கேவலமான சிந்தனை கம்பனுக்கு எல்லாம் அவனது அனுபவம் போலும்.

தாசி வீடுகளுக்குச் செல்வதை வழக்கமாகக் கொண்ட கம்பன், ஒரு பொழுது அம்பர் என்ற ஊரில் வாழ்ந்த சிலம்பி என்ற தாசி வீட்டிற் குச் சென்றிருந்தபோது, கம்பனிடம் தாசி “குலோத்துங்க சோழனின் அவைக் களப் புலவரான உம் வாயால் பாடல் பெற்றவர்கள் சீரோடும் சிறப்போடும் வாழ்வதாக அறிகின்றேன்” என்று கூறியதுடன் தன்னைப்பற்றிப் பாடல் பாடுமாறு கேட்டு தன்னிடமிருந்த 500 பொற்காக்களைக் கொடுத்தாள். அதற்குக் கம்பன் ஒரு பாடலுக்கு ஆயிரம் பொன் தர வேண்டும் எனக் கேட்டான். அவன் அந்தொகையை கொடுக்க முடியாமல் போகவே இருக்கும் தொகையை அவளிடமிருந்து கறந்துவிட்டு 500 பொன்னுக்கு அரைப்பாடல் தான் கிடைக்கும் என்று கூறி கரிக் கட்டியால் கவரில்

“தண்ணீருங் காவிரியே தார் வேந்தன் சோழனே,
மன்னாவதுஞ் சோழமண்டலமே”

என்று பாடலின் இருவரிகளை மட்டும் பாடிவிட்டுச் சென்றான். பின் அவ்வழியால் வந்த ஒளவையார் களைப்பின் மிகுதியால் சிலம்பியின் வீட்டுத் திண்ணையில் இளைப்பாரினார். அவரின் களைப்பை உணர்ந்த தாசி சிலம்பி, ஒளவைக்கு குடிப்பதற்கு கூழ் கொடுத்து களைப்பைப் போக்கினாள். கூழை அருந்திய ஒளவையார் அந்த வீட்டின் கவரிலே கரிக்கடியால் எழுதியிருந்த இவ்விரண்டு வரிகளையும் கவனித்து தனக்கு பசியாற கூழ் தந்த சிலம்பியைப் பார்த்து இது என்ன என்று கேட்டார். சிலம்பி நடந்ததைக் கூறி கையிலிருந்த 500 பொன்னும் பறிபோனதால் நான் அன்றிலிருந்து வறுமையில் வாடுகின்றேன் என்று கூறினாள்.

அதைக்கேட்ட ஒளவையார் உடனே கரித்துண்டினை எடுத்து அவ்விரண்டு வரிகளின் கீழே கீழ்க்கண்ட வரிகளைச் சேர்த்து கவிதையைப் பூர்த்தி செய்தார்.

“பெண்ணாவாள் அம்பர்ச் சிலம்பி அரவிந்தத் தானினியும் செம்பொற் சிலம்பே சிலம்பு”

என்பதாகும் அவ்வரிகள். ஒளவையின் வாயால் பாடல் பெற்றதும் சிலம்பியின் புகழ் நாடெங்கும் பரவி அவள் காலில் பொற் சிலம்பனியும் அளவிற்கு செல்வச்சீமாட்டியானாள். பாருங்கள் கம்பனின் யோக்கியத்தை. தான் கேட்ட தொகை போதாது என்றால் கவிதை பாடாது அத்தொகை யையும் வாங்காது போயிருக்கலாம் அல்லவா? ஆகவே கம்பனுக்கு பெண்ணிலும் ஆசை, பொன்னிலும் ஆசை அப்படிப்பட்ட கவிஞரை எவ்வாறு அபர் பிரமன் எனக்கூறமுடியும்?

தான் 500 பொன் பெற்று ஏழையாக்கிய சிலம்பியை, ஒளவையார் வெறும் கூழுக்குப் பாடி செல்வச் செழிப்பு மிக்கவளாக்கி விட்டதை பொறுக்க முடியாத கம்பன் ஒளவை மீது துவேஷம் கொண்டான். ஒருநாள் ஒளவையார் அரசவைக்கு வரும் போது கம்பர் ஒளவையைப் பார்த்து ஆரைக் கீரைக்கும், ஒளவைவைக்கும் சிலேடையாக அதாவது இருபொருள் படும்படியாக ஒளவையையும் ஆரைக்கீரையையும் ஒப்பிட்டு

‘இரு காலில நாலிடைப் பந்தலை’

என்று பாடினார் இதற்கு ஒளவை கம்பரைப் பார்த்து

“எட்டேகால் லட்சணமே,
எமனேறும் பரியே,
மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே,
முட்டமேற்க் கூரையில்லா வீடே,
குலராமன் தூதுவனே,
ஆரையடா சென்னாயது” என்றார்.

தமிழில் “அ” என்பது என் கஜக் குறிக்கும். “வ” என்பது ¼ ஜக்குறிக்கும். 8, ¼ இரண்டையும் சேர்த்தால் அவ என வரும். ஆகவே எட்டேகால் லட்சணமே என்றால் அவலட்சணம் எனப் பொருள்படும். அதேது எமனேறும் பரியே என்றால் ஏற்றமேயே எனப்பொருள்படும். மட்டில் பெரியம்மை வாகனமே என்றால் முதேவியின் வாகனமே என்று பொருள். மேலும் கூரையில்லா வீடே என்றால் குட்டிச்சுவரே என்று பொருள். பலராமன் தூதுவனே என்றால் இராமாயணத்தை எழுதியவன் என்றும், இராமனுக்குத் தூது சென்ற அனுமனான குரங்கே என்றும் பொருள். ஆரையடா சொன்னாயது என்றால் நீ சொன்னதன் பொருள் ஆரைக்கீரையென்றும், ஆரையடாசொன்னாய் என்றும் பொருள்படும். இத்துடன் அடா என்ற அடைமொழி சேர்த்து தன்னை அடி என்றதற்குப் பதிலாடி கொடுத்தார். இது ஒரு அருமையான புலமை விளையாட்டு என்றாலும் கம்பனுக்கு இந்த வம்பு தேவைதானா?

ஒரு பொழுது குலோத்துங்க சோழனின் அந்தப்புர மஞ்சளையில் மன்னனின் போர்வையை போர்த்திக் கொண்டு கம்பன் படுத்திருக்க, அரசியும் மன்னன் என நினைத்து கம்பனுடனேயே படுத்து விட்டாளாம். இந்த விவகாரம் வம்பாகிவிட அந்தக் கதையை இந்தப் பாடல் மூலம் ஊரறிய வைத்துவிட்டான் கம்பன்.

“தேரையார் செவ்விளாநீர் உண்ணாப் பழி சுமப்பர்,
நாரியார் தாமறிவார் நாமவரை நத்தாமை,
கோரை வாய்ப் பொன் சொரியும் கொல்லி மலை நாடா,
ஊரை வாய்மூட உலை முடிதான் இலையே”

தேரையானது குழித்தே செவ்விளாநீரானது இல்லாது போய்விட்டது என்பார்கள். ஆனால் தேரைக்குத் தெரியும் அந்த இளநீரத் தான் குடிக்கவில்லை என்பது. அதே போல தான் மகாராணிக்குத் தெரியும் நான் அவளை அடையவில்லை என, ஹர் வாயை முடுவதற்கு உலை முடிதான் இல்லை என்று பாடுகிறான்.

ஆகவே இவ்வாறு காமப் பித்துப்பிடித்து பெண்கள் விடயத்தில் தாராளமாக நடந்து கொண்ட ஒரு கவிஞரனை எவ்வாறு அபர பிரமன் எனக்கற முடியும். ஆகவே கம்பன் ஒரு அபர பிரமன் எனும் தகுதியை இழந்து வெறும் கவிச் சக்கரவர்த்தியாகவே திகழ்கின்றான்.

இலக்குமணனின் மனைவியாகக் கூறப்படும் ஊர்மிளையின் பக்கத்தை கம்பன் அமிழ்ந்து பார்க்கவில்லை. ஊர்மிளை மட்டும் பெண்ணில்லையா? எந்த இடத்திலும் இலக்குமணன் அரக்கியை மணந்த தாக எவரும் கூறவில்லை. சீதைக்கு இருக்கும் பெண்மையுணர்வு, பயச்சி ஊர்மிளைக்கில்லையா? காட்டிலே இராமரும், சீதையும் சேர்ந்து வாழ்ந்த போது இலக்குமணன் பற்றிச் சிந்திக்காமல் அவனை ஒரு காவற்காரனாக ஆக்கிவிட்டானே கம்பன்.

சீதை சிறையிலிருந்த போது “அரிய மஞ்சினோடு அஞ்சனம் முதலியவை அதிகம் கரிய காண்டலும் கண்ணில் நீர் கடல் புகக் கலுழிவாள்...” சீதைக்கு, இராமனின் நினைப்பு வாட்டியதாகவும், இதனால் கண்களிலிருந்து நீர் ஆறாகப் பெருகியதாகவும், “அருந்து மெல்லடகு ஆர்டி அருந்தும்? என்று அழுங்கும் விருந்து கண்டபோது என்னுறுமோ...” என்று விம்மியதாகவும் எழுதினானே கம்பன். அப்போது கூட இன்னொரு பெண்ணும் கணவனைப்பிரிந்து வாழுகின்றாள் என்பதைக் கம்பன் ஏன் உணரவில்லை. இல்லறத்திலிருந்தாலும் ஊர்மிளை ஒரு துறவிபோல வாழ்ந்தாளாம் என்று ஒரு மேடைநாடகம் இயம்பியதை அவதானித்தேன். ஊர்மிளைக்கு இலக்குவன் என்ன இடம் கொடுத்தான். ஊருக்கும் பேருக் குமா திருமணம்? ஜயா கம்பரே!!!! ஊர்மிளையின் மீது உமக்கென் னையா கோபம்?

பொதுவாகப் குளிர் வலய நாடுகளில் (ஜோப்பிய நாடுகள்) வாழும் அணிலுக்கு முதுகில் கோடுகள் இருப்பதில்லை. காரணம் அவை குளிர்வலயத்தில் வாழக்கூடிய தன்மையுடைய வேறுபட்ட இனங்கள் ஆகும். ஆனால் நமது தாயகப்பகுதியான இலங்கை, இந்தியா போன்ற உலர் வலயப்பகுதியில் வாழும் அணிலின் முதுகில் கோடுகளைக் காணலாம். இது உலர் வலயத்தில் வாழும் தன்மையுள்ளவை என்பதே உண்மையாகும். இதற்கு இங்குள்ள வித்துவான்கள் கொடுக்கும் விளக்கம், அணில் இராமருக்கு உதவி செய்ததால் அன்பாக இராமர் அதன் முதுகில் தடவிக் கொடுத்தார். இதன் காரணமாகவே அணிலின் முதுகில் மூன்று

கோடுகள் உண்டு என்றும், அந்த நேரத்தில் (இராமாயணம் நடந்த காலம்) இராமர் குளிர் வஸயப்பகுதிகளுக்கு வரவில்லை அதனால் தான் ஜோரோப்பிய நாடுகளில் வாழும் அணிலுக்கு முதுகில் கோடுகள் இல்லை எனவும், அப்போது ஜோரோப்பாவுக்கு வருவதற்கு இராமருக்கு விசா வழங்கவில்லை அதனாலேயே அதன் முதுகில் கோடுகளில்லை எனவும் கிண்டலாகக் கூறுவர். இராமர் அணிலின் முதுகில் தடவிக் கொடுத்ததால் தான் அதன் முதுகில் மூன்று கோடுகள் வந்தது என்றால் சீதையின் உடம்பில் எத்தனை கோடுகள் வந்திருக்க வேண்டும். சிந்தித்துப் பாருங்கள். எவ்வளவு மட்டமான கற்பனைத்திறன்

கம்பர்தான் இராமனைக் கடவுளாக்கினார் என்பதைவிட காலங் காலமாக தமிழ்நாட்டிலும் மக்கள் இராமனைக் கடவுளாக வழிபட்டு வந்தனர் என்பதுதான் உண்மை. தற்போது தென்னிந்திய திரைப்பட நடிகைகளான குஷ்பு மற்றும் த்ரிஶா ஆகியோருக்குக் கோயில் அமைத்த சமுகமல்லவா எமது சமுகம். அப்படியிருக்கும் போது இராமன், கம்பர் முதலானோருக்கு கோயில் அமைத்து அவர்களை கடவுளாக்கினார்கள் என்றால் அது தப்பான விடயமல்ல. ஏனெனில் தென்னிந்திய நடிகைகளுக்குக் கோயிலிருக்கும் போது கம்பனுக்கோ, இராமனுக்கோ கோயில் இல்லாதிருக்க முடியுமா? அன்பானவர்களிடம் இச்சிறியவனின் அன்பு விண்ணப்பம் நம் இலங்கையை சீருடனும், சிறப்புடனும் ஆண்ட இராவண னுக்கும் உங்கள் கோயிலில் ஒரு சிலையாவது வையுங்கள் என்பதுதான்.

11

இடைச்செருகல்கள்

இராமாயணம் முதன் முதலில் வால்மீகியினால் பாடப்பட்ட காலத்திலிருந்து, அதில் வால்மீகியின் பெயராலேயே இடைச்செருகல்கள் நடைபெற்றன. இது கிட்டத்தட்ட கம்பரின் காலம் வரைக்கும் இவை இடம்பெற்றன என்றே கூறவேண்டும். இதுயற்றி பலர் தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டனர்.

அந்தவகையிலே வால்மீகியின் இராமாயணத்தை ஆய்வு செய்து கருத்துக்களை வெளியிட்டவர்களில் முக்கியமானவர்களுள் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த அமிர்தவிங்க ஜயரும் ஒருவராவார். இவர் வால்மீகியின் இராமாயணத்தை ஆராய்ந்து “இராமாயண விமர்சா” என்னும் அற்புத நாலை எமக்குத் தந்ததோடு, சமஸ்கிருதத்திலும் பாண்டித்தியம் மிக்கவராகவும் விளங்கினார். அமிர்தவிங்க ஜயர் தெரிவித்த கருத்தானது மிகவும் முக்கிய மானதாகும். அவர் கருத்துக் கூறும் போது, வால்மீகி ரிக்வேதத்தை ஆழ்ந்து பயின்றிருக்கின்றார். ஏனெனில் ரிக்வேதத்தில் தான் “அனுஷ்டாப்” வகைப் பாடல்கள் அதிகம் உள்ளன. வால்மீகியின் இராமாயணத்தினை நோக்கில் அவரது இராமாயணத்தில் அதிகம் அனுஷ்டாப் பாடல்களையே காண முடிகின்றது.

ஆகவே அதிலுள்ள 24 ஆயிரம் பாடல்களையும் ஆழ்ந்து நோக்கும் போது, சுமார் பத்தாயிரம் பாடல்களே இவ் அனுஷ்டாப் வகைகளைச் சேர்ந்தவை எனவே வால்மீகி பத்தாயிரம் பாடல்களைக் கொண்ட இராமாயணத்தையே ஆக்கினார். அப்போது அவை சர்க்கங்களாகவோ அல்லது காண்டங்களாகவோ காணப்படவில்லை. அதெல்லாம்

பிற்காலத்தவர் வேலை. இப்போது சுமார் 24,000 பாடல்கள் உள்ளன. இதில் 14 ஆயிரம் பாடல்கள் இடைச்செருகல்கள். அதிலும் உத்தரகாண்டம் முழுக்க முழுக்க பிற்சேர்க்கை. இந்த இடைச்செருகப்பட்ட 14,000 பாடல்களைக் கழித்துவிட்டுப் பார்த்தாலும், ஒரு கச்சிதமான இடையில் அறுந்து போகாத கதை கிடைக்கின்றது என்று கூறினார்.

அத்துடன் மூலப்பாடல்கள் 10,000 பாடல்களையும் ஆய்வுசெய்த அயிர்தலிங்க ஜெயர் “வால்மீகியின் கருத்துப்படி இராமன் ஒரு ராஜ குமாரனே. அவன் விவ்ஞாவின் அவதாரம் அல்ல. வால்மீகி சில கதாபாத் திரங்களுக்கு தானே கற்பனைப் பெயர்கள் குட்டியிருக்கின்றார். உதாரணமாக சுக்கிரவன், ஹனுமன், சுடாஜே, ஆகிய சமஸ்கிருதப் பெயர்களை (வடமொழி) குட்டியமை. இராவணன் என்பவன் ஒரு அரசனே, அவனை அசுரன் எனக்கூறுவதில் எனக்கு உடன்பாடில்லை. அத்துடன் இராவணன் ஆண்ட லங்கா தற்போதைய இலங்கை அல்ல” என்றும் கூறினார். இவ்வரிஞர் கூறிய கருத்துக்கள் நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியன என்பதைவிட உண்மையும் அதுவே.

மேலும் இராமாயணத்தின் முதற்பாகமும், கடைசிப்பாகமும் பிற்காலத்தில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதாக திரு எஸ். மாசிலாமணி என்பவர் ‘ஹிந்து மத சங்கிரகம்’ என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இராமாயணமானது ஒரு காவியக்கதையே, பின்னாளில் வரலாறுக்கப்பட்டதென்பதே உண்மை. இன்று அனைவரும் பான்னியின் செல்வன் போன்ற நூல்கள் வரலாற்றுக் கதைகளுடன் இணைந்த கற்பனைக் கதைகளாகும். அதில் உள்ள கதாபாத்திரங்களும் கற்பனைகளே. இப்பொன்னியின் செல்வனானது ஒரு நூறு வருடங்களின் பின் வரலாறாக தோற்றம் பெற்றாலும் அதிசயமில்லை. முதறிஞர் ந. சி கந்தையா அவர்கள் இதுபற்றி தனது “இராமாயணம் நடந்த கதையா?” எனும் நூலில் கூறும் போது, தசரத சாதகத்தில் கூறப்பட்ட அளவே வால்மீகி இராமாயணம் உள்ளது என்று நம்புவதற்கு ஏதுக்கள் உள்ளன. வால்மீகி, விந்தியத்திற்கு தெற்கே உள்ள நாடுகளை அறிந்திருந்தார் என்பது நம்பமுடியாது. கிழேக்கரின் படையெடுப்புக்குப் பின், அவர்களின் மூலம் இவியாட் என்னும் மழங்கதையை அறிந்த சிலரே, வால்மீகி இராமாயணத்தோடு, இராவணன் சம்மந்தப் பட்ட கதையையும் சேர்த்து எழுதினார்கள் எனக்கூறலாம் எனத் தெரிவித்தார்.

லாசன் (lassen) என்னும் மேல்நாட்டறிஞர் இதுபற்றிக் கூறும் போது, இராமாயணம் ஆரியர் தென்னாட்டை வெற்றிகொள்ளச் செய்த முயற்சியைப் பற்றி எழுந்த கற்பனைக்கை, இராமன் தக்கணத்தில் எங்காவது தனது ஆணையை நிலை நிறுத்தியவளைக் கொடுத்து இதிகாசங்களிலோ வேறொங்கோ சொல்லப்படவில்லை. வெபர் (weber) என்பாரும் இக்கருத்தை விளக்கி யுள்ளார். இதிகாசங்கள் கூறுகின்றபடி இராமர் தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்தார் எனக்கொள்ளினும் பொருந்தவில்லை. இராமனின் படையெடுப்பால் தெற்கே அங்குமிங்கும் பிராமணவாசங்கள் இருந்தன பற்றி அல்லாது, மூல இராமாயணம் பாடியவருக்கு வேறொன்றும் தெரியாது எனவே இது பிற்பட்டவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இடைச்செருகலாகும் என்று கூறினார்.

அத்துடன் வங்காள மொழியில், கிருத்தி வாசகர் எழுதியுள்ள இராமாயணத்தில் சிவபெருமானே சீதையாகப் பிறந்ததாகவும், பெருமாள் இராமனாக அவதுரித்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது. கிருத்திக் வாசர் பெருமாள் பக்தர், இராமனுக்கும் சீதைக்கும் வங்காள முறைப்படி திருமணம் நடந்ததாகவும், இராமனை கிருஷ்ணவதாரம் எடுக்கச் சொன்னது குகன் என்ற ரீதியில் அவர் கதை புனைந்துள்ளார்.

மகாகவி பாரதியாரை விட சிறந்த புரட்சிக்கவிஞர் இல்லை. பாரதி யார் அவர்கள் கூட இராமாயணமானது கட்டுக்கதை என்றே கூறுகின்றார். அவர் ஒரு சிறந்த ஆண்மீகவாதியும் கூட. பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணைப் போற்றுகின்றோம். ஆனால் பாரதி சொன்ன இப்படிப்பட்ட கருத்துக்களை மறந்துவிட்டோம். அப்படிப் பாரதி என்ன சொன்னார்?

“கடலினைத் தாவும் குரங்கும்
வெங்கனலிடைப் பிறந்த பெண்ணும்
கதைகள் மிக நல்ல வேனும் -அவை
கற்பனை என்று கண்டேலம், புவிதனில்
வாழ்நெறி காட்டி நன்மை போதிக்கும்
கட்டுக்கதைகள் அவைதாம்”

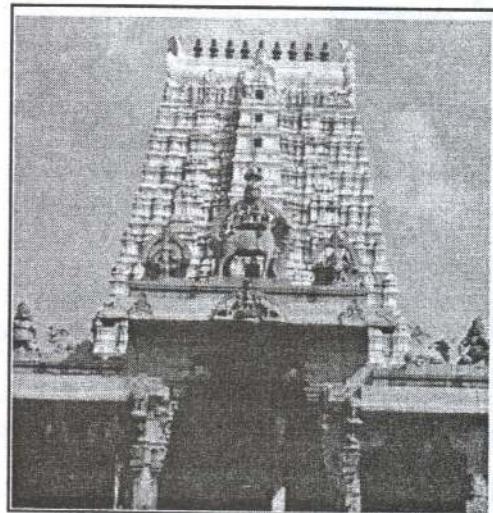
(கடலினைத் தாவும் குரங்கு - அனுமன், கனலிடைப் பிறந்த பெண் - திரெளபதி) இராமாயணம், மகாபாரதம் எல்லமே கற்பனைகளுடன் கூடிய கட்டுக்கதை என்பதை பாரதியே அன்று கண்டான். இப்படி பலர் கூறியும் சிலர் அதை ஏற்க மறுப்பதன் காரணம் தான் புரியவில்லை.

சீதையைத் தேடி சென்ற அனுமன், தாமிரபரணியாறு, பாண்டியரின் கபாடபுரம், மகேந்திர மலை ஆகியவற்றைத் தாண்டி, மகேந்திர மலையின் தெபைகுதிக் கடலைக் கடந்து, இலங்காயியை அடைய வேண்டும் என்னும் குறிப்புக்கள், மூல இராமாயணத்திலேயே இல்லையெனவும், தென்னிந்தியாவில் பேணப்பட்ட இராமாயணப் பிரதிகளில் காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட இடைச்செருகல்கள் என்பதும் பல ஆராய்ச்சியாளர்களின் கருத்து. அதனோடு இராமாயணத்தின் மூலக்கதை பொத்த மதத்திற்கு முந்தியது என்றும், பாண்டியரின் இரண்டாவது தலைப் பட்டணமாக கி.மு. 1000 - 900 அளவில் உருவாகி அமைந்ததாக கருதப்படும் கபாடபுரத்தையும், மகேந்திர மலையையும் கடல் கொள்ள முன்னரே இந்த இடைச்செருகல் இடம் பெற்றிருக்கலாம் எனவும் “இலங்கையில் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிட கலாச்சாரமும்” என்னும் நூலில் ஐ.தனபாக்கியம் அவர்கள் தந்துள்ளார்.

இந்த 21ஆம் நூற்றாண்டு வரைக்கும் குரங்கு, மனிதனுடன் பேசியதாகவோ அல்லது வானத்தில் பறந்து சென்றதாகவோ குறிப்புகள் இல்லை. அனுமான் என்கின்ற பாத்திரம் கற்பனையாக, கவிஞரால் கொடுக் கப் பட்ட பெயரே. இதை அமிர்தலிங் க ஜெயர், ந.சி.கந்தையாப்பிள்ளை, ஆர்.சி. தத்தர், ஆகியோரும் மற்றும் பல அறிஞர்களும் கூறியிருக்கின்றனர். அனுமன் என்ற பாத்திரம் வெறும் கற்பனையே. அனுமானால் வானில் பறக்க முடிந்ததாகவும், ஒரு மலையை (சஞ்சிவி) தூக்கி வந்ததாகவும் கூறுகின்றார்கள். அப்படி குரங்கால் (அனுமான்) மலையைக் கூடத் தூக்க முடியும் என்ற நிலை இருக்கும் என்றால், இராமர் ஏன் பாலம் அமைக்க வேண்டும்? இராம வஷ்மணர்களை தனது தோளில் தூக்கிச் சென்றிருக்கலாமே? அத்துடன் சடாஜோ என்பதும் கற்பனைக் கதாபாத்திரமே அப்படி குரங்கு, மற்றும் பறவையால் மனிதனுடன் பேசமுடியும் என வைத்துக் கொண்டாலும் அது இந்தியாவில் மட்டுமா பேசியிருக்க முடியும்? உலகம் பூராக வாழும் குரங்கு மற்றும் பறவை இனங்களில் எந்த இனமாவது பேசியதாக வரலாறு இல்லை.

கிளி, மைனா போன்றவை கூட, நாம் சொல்லிக் கொடுத்தவற்றைத் தான் சொல்லும். எனவே சற்றுச் சிந்தியுங்கள், இது நடந்திருக்கக் கூடிய கதையா என்பதனை. அதன்பின் உங்களுக்கே புரியும் இப்பாத்தி ரங்கள் கற்பனை என. ஏனோ இன்று அனுமனைக்கூட தெய்வமாக வழிபடுகின்றனர். பொதுவாக ஆரியர் வெள்ளைத் தோல்களை உடையவர்கள். அவர்கள் விந்திய மலையைத் தூண்டி வருகின்ற போது, அங்கு வாழ்ந்தவர்கள் கறுப்பு உருவும், கறுப்புத் தோல்களும் உடையவர்களாய் இருந்தமையால், குரங்குகள் என்றும் அரக்கர்கள் என்றும் அழைத்தனர் என்றே கருதலாம்.

அத்துடன் விஷ்ணுவினது 10 அவதாரங்களும் மனிதப் பரிணாம வளர்ச்சிக் கோட்பாட்டை உணர்த்துவதாக அமைகின்றன. இது டார்வினது பரிணாமவாதக் கோட்பாட்டையே (சூர்ப்பியல்) பலப்படுத்துகின்றது. டார்வின் உயிரிகளின் ஆரம்பத் தோற்றும் கடல்வாழ் உயிரிகளிலிருந்தே தோன்றும் பெற்றன என்றார். இதிலிருந்து எப்படி உயிரினங்கள் தோன்றின என்பதனை சாள்ஸ் டார்வின் கூறுவதற்கு முன்னாலே எம் முன்னோர் கூறியிருந்ததை வியப்பானதே. டார்வினின் மனித வரலாற்றுப் பரம்பலை நாம் விஷ்ணுவின் அவதாரங்களாக கூறுகின்றோம். அவை மச்சம் (மீன்), கூர்மம் (ஆழம்), வராகம் (பன்றி), நரசிம்மம், வாமனம் (கட்டை கொண்டு திரிதல்), பரசுராமன் (கற்கோட்டி கொண்டு திரிதல்), இராம அவதாரம் (மனிதன் வில் அம்புன் திரிந்த காலம்), பலதிராமன் (கதாயுதமும், வில்லம்பும் கொண்டு திரிந்த காலம்), கல்கி (நவீன காலம்) என்பனவாகும். இத்தச அவதாரங்களை வரிசைக்கிறமாக நோக்குமிடத்து, உயிரினங்களின் தோற்றுமும், பரிணாம வளர்ச்சியும் மனித நாகரிக வளர்ச்சியின் ஒவ்வொரு படி முறைகளாகவும் கொள்ளமுடியும். எனவே நம் முன்னோர் தாம் அறிந்திருந்த அறிவியல் உண்மைகளை சாதாரணமாகக் கூறின் யாரும் செவிமுக்க மாட்டார்கள் எனவே கடவுள், அவதாரம் எனக்கூறி மனிதர்களுக்குப் பயத்தை ஏற்படுத்தி, சமுகக் கட்டுக் கோப்பை உறுதியாக வைத்திருப்பதற் காகவே இவ் இதிகாசங்கள் தோற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன எனக் கூறுவதே பொருந்தும்.

இராமேஸ்வரம்.

கம்பன் இராமகாதையைப் பாடி முடித்துபின் அதைத்தழுவி கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில், இராமநாதபுரத்தில் சேதுபதி மன்னர்களின் மாளிகையான இராமலிங்க விலாச மாளிகையில், முதல் சேதுபதிக்கு இராமன் முடிகுட்டும் போது அமர்ந்திருந்ததாக கருதப்படும் கல் ஒன்று வைக்கப்பட்டது. இதைப்பார்த்தால் தான், இராமேஸ்வர யாத்திரை பூர்த்தி செய்யப்படுவதாகவும் பின்னர் கதையைப் பரப்பினர். மேலும் அங்குள்ள துறவி ஒருவரின் வளாகத்தில் தம் குலதெய்வமாக வழிபட்டு வந்த சிவனே, (கி.பி.12) இராமன் பிரதிஸ்தை செய்த சிவன் என்று கூறி, அச்சிவனை வைத்து கோயிலாக கட்டினர். அதன்பின் 15ஆம் நூற்றாண்டில், இராமநாதபுரம் அரசன் உடையான் சேதுபதியும், நாகூரைச் சேர்ந்த ஒருவரும் சேர்ந்து, 78 அடி உயரம் உள்ள மேற்குக் கோபுரம் ஒன்றைக்கட்டினர்.

16ஆம் நூற்றாண்டில், கோவிலின் தெற்கு இரண்டாம் பிரகாரத்தை இராமநாதபுரம் மன்னர் திருமலை சேதுபதி கட்டினார். அதே நூற்றாண்டில் சின்ன உடையான் சேதுபதி என்பவர் நந்தி மண்டபத்தை உருவாக்கினார். 17ஆம் நூற்றாண்டில், தளவாய் சேதுபதி என்பவர் கோவிலின் கிழக்குப் பகுதி ராஜகோபுரத்தைக் கட்டியுள்ளார். இதன்பின் 18ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அம்பாள் சன்னிதியில் உள்ள பள்ளி அறையும், முன் மண்டபமும் ரவி விஜயரகுநாதர் சேதுபதி கட்டியுள்ளார். அதே நூற்றாண்டில் முத்து ராமலிங்க சேதுபதி உலகப் புகழ் பெற்ற மூன்றாம் பிரகாரத்தைக் கட்டியுள்ளார். (தமிழக அரசு வெளியிட்ட இராமேஸ்வரம் பற்றிய விவரச் சுவடி 1972) நாயன்மார்கள் கூட இராமேஸ்வர நாதரைப் பற்றிப் பாடல் பாடும்போது, அத்தலம் ஒரு கொட்டிலில் இருந்ததாகவே வரலாற்றாசிரியர்களின் கருத்தாகும். ஆனால் இராமர் இலங்கைக்கு வர முன்னரே, இராமேஸ்வரத்தில் பாண்டிய அரசர்களால் அமைக்கப்பட்ட சிவன் கோயில் இருந்ததற்கான, ஆதாரங்கள் கிடைத்துவதாகவும் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுவர்.

அத்துடன் தமிழ் நாட்டிலிருந்து காசிக்குச் சென்று அங்கே சைவமட்டம் அமைத்த குமரகுருபரர், கம்பனின் இராமாயணத்தை அங்கு பிரச்சாரம் செய்ததாகவும் அறிகின்றோம். தன்னை இராமனின் தாசனாகவே மாற்றி துளசிதாச இராமாயணத்தை தந்திருந்தவர் துளசிதாசர் அவர்கள். தனது “இராமசரித்மானஸ்” என்ற புகழ் பெற்ற ஹிந்தி இராமாயண நாலில், கம்பனின் இராமவதார காதைப்பாடு சில மாற்றங்களைச் செய்ததோடு சில இடங்களையும் அமைத்திருந்ததாகவும், இராமர் பாலம் பற்றி விதுரன்

அவர்கள் தேவி இதழில் எழுதிய கட்டுரையில் தெரிவித்திருந்தார். (சேதுபதி மன்னர்கள் வரலாற்றில் காணப்படும் ஆதாரங்கள். 28.11.07, பக்-11) இது முழுக்க முழுக்க இடைச்செருகலையே காட்டுகின்றது.

கி.பி. 1068 இல் உள்ள கடாரம் என்ற பகுதியை தமிழ் மன்னன் இராஜேந்திர சோழன் தன் புலிக்கொடியின் கீழ் கொண்டுவந்தான். அதனால் தான் அவனுக்குக் “கடாரம் கொண்டான்” என்ற பட்டம் வந்தது. அன்றிலிருந்து 15ஆம் நூற்றாண்டில் அங்குள்ள மன்னர் ஒருவர் இஸ்லாம் மதத்திற்கு மாறி, அங்கு சட்டபூர்வமாக இஸ்லாம் மதம் அதிகாரப்படுத்தும் வரை, இந்துமதமும் இராமாயணமும் அங்கு பரவலாடைந்திருந்தது. இதனால் சிறந்த இலக்கியமான இராமாய ணமும் அந்த நாட்டின் கலாசாரத்தில் ஒன்றாக கருதப்பட்டு வந்தது. அது இன்றும் அவர்கள் மூஸ்லிம்களாக மாறியிருந்தாலும் “மொச்பாட்” என்ற ஒரு சடந்தைக்கைத் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு நடத்துகிறார்கள். இந்நிகழ்வில் சிறு குழந்தைகளை உட்காரவைத்து இராமாயணத்தைப் பாடிக்காணப்பித்து அதற்கு விளக்கம் சொல்கின்றார்கள்.

இது இராமனைப் போல் தங்கள் குழந்தை வீரனாகவும், சீதையைப் போல் சிறந்த கற்பொழுக்கத்துடனும் விளங்க வேண்டும் என்பதற்காகவே இச்சடந்தை நிகழ்த்துகின்றோம் என்று விளக்கமும் கூறுகின்றனர். இது மதசார்பில்லாத ஒரு பாரம்பரிய நிகழ்வாகவே நடத்தப்படுகின்றது. மேலும் ஹேமரின் இலியத் (கிரேக்கம்), வர்ஜீலின் சனியிட் ஷிஸி (இலத்தீன்), தாந்தோவின் டிவைன் காமடி (இத்தாலி), கெதேயின் :வாஸ்ட் (ஜேர்மன்), மில்டனின் இழந்த சுவர்க்கம் (ஆங்கிலம்), போன்ற உலகப்புகழ் பெற்ற இலக்கியக் கதைகளுக்கு இணையாக இராமாயணக்கதை விளங்குகின் றதே தவிர, இதை ஒரு வரலாறாக நாம் என்றுமே பார்க்க முடியாது.

இந்தோனேஷியாவில், இராமாயண சம்பவங்கள் செதுக்கப்பட்ட சிற்பங்கள் உள்ள பிரமாண்டமான கோயில்கள் உள்ளன. அங்கு பாவைக் கூத்து, தெருக்கூத்து, பாலே நடன முறைகளில் இன்றும் இராமாயணம் வழங்கப்பட்டு வருகின்றது. உதாரணமாக சமுத்திலிருந்து, நாம் இந்தோனேஷியா சென்று நாம் இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கின்றோம் என்றால் “ஓ இராவணா தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கின்றீர்களா?” என்று கேட்கும் அளவுக்கு இலக்கியமான இராமாயணம் அங்கு பிரபல்யமாகி வரலாறாகவே மாறிவிட்டது எனலாம். இங்கு எவரும் இராமனைக் கடவு

ளாக வழிபடுவது கிடையாது. அத்துடன் இந்தோனேவிய நாட்டின் விமான நிறுவனத்தின் பெயரே “ஜாடாயு” என்பது தான். இதைப் போலவே மலேசியா மற்றும் தாய்லாந்து போன்ற நாடுகளிலும், இலக்கியமான இராமா யணம் ஒரு கலாசாரமாகவே மாற்றமடைந்துள்ளது. தாய்லாந்தில் தமிழ் மாமன்னன் இராவணன் ஒரு காவல் தெய்வமாகவே, பரகேவ் என்ற இடத்தில் வழிபடப்படுகின்றான். இவர்கள் இராவணனை “ரொட்ச காந்” என்றே அழைக்கின்றனர். {totsakanth (ravana)'s sculpture as a guardian of war phra kaew, Thailand}

இந்தியாவிலே மொகலாயர் ஆட்சிக்காலத்தில், மொகலாய அரசன் பாபரின் மகனும் அக்பர் சக்கரவர்த்தியின் தந்தையுமான ஹாமாயூன் (1508 - 1586) மனைவியான பேகம் ஹமீதா பானு பாரசீக மொழியில் இராமாயணத்தை எழுதினார். அத்துடன் அவர்களின் அடுத்த வாரிசான பேரரசர் அக்பர் சக்கரவர்த்தி அவர்களும் (1542-1605) தனது ஆட்சிக் காலத்தில், இராமாயணத்தை ஒவியங்களுடன் கடையாகவும் பாரசீக மொழியில் எழுதுவித்தார். இவர் வெளியிட்ட பாந்களுடன் கூடிய இராமா யணம் கவிலில், குரிச் நகரத்தில் உள்ள அருங்காட்சியகத்தில் இன்றும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகின்றது. இவற்றை எல்லாம் அவர்கள் மத ரீதியாக நினைக்காமல், ஒரு இலக்கியச் சான்றாகவே எழுதி வைத்துள்ளனர் என்பது புலனாகும். அவர்கள் இராமாயணத்தை மதரீதியாகப் பார்த் திருந்தால் இராமாயணத்தை பாரசீக மொழியில் மாற்றியிருக்க மாட்டார்கள். இதிலிருந்து இராமாயணத்தின் இலக்கியச் செழுமையை நான் கூறித்தான் தெரிய வேண்டியதில்லை. கம்பன் இராமகாதையில் இராமனைக் கடவுளாகக் காட்டிய பின்னரும், அவர்கள் இலக்கியமாகவே இராமாய ணத்தை கருதினர். ஆனால் இன்று இராமாயணம் இந்துஸ்தானம் என்கின்ற அளவிற்கு மதவாதத்திற்கு வித்திட்டு இந்தியாவின் அமைதிக்கு பாதகமான மதச்சண்டைக்கு வித்திட்டு வளர்ந்து வருவது துரதிர்வீட்டமே.

அத்துடன் அண்மையில் வெளியான திரைப்படமான ஜோதா அக்பர், பல வரலாற்றுத் திரிபுகளுடன் வெளியானது. அது வரலாற்றுக் காலங்களில் அக்பர் சக்கரவர்த்தி அவர்களின் மருமகளாக விளங்கிய அதாவது அக்பரின் மகளான ஜஹாங்கீர் (ஸலீம்) (1569 - 1627) அவர்களின் மனைவியான ஜோதாபாலை அக்பரின் மனைவியாக சித்தரித்து ஜோதாஅக்பர் என ஒரு வரலாற்றைத் தழுவிய படமாக இயக்குனர் அசுதோஷ் கவ்ரிகர் எடுத்ததாக கூறியிருந்தார். ஆனால் இது மாபெரும் வரலாற்றுத்தவறே.

வரலாறு தெரியாத நாம் அப்பத்தைப் பார்த்து விட்டு இது சரியான தகவல் என்று நம்பி, அதை பிறிதோர் சந்தர்ப்பத்தில் பயன்படுத்த முயன்றால் வரலாறு திரிபடைந்து உண்மை வரலாறு மங்கலிலும். இவ்வாறு தான் இராமாயணக் கதைகளும் திரிபடைந்து இன்று உண்மை வரலாறாக மாற்றம் பெற்றுள்ளமைக்கும் அசுதோஷ் போன்றவர்களும் ஒரு காரணமாக அமைந்திருக்கின்றனர்.

இல் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நடந்த உண்மை வரலாற்றினையே இவ்வாறு திரித்து விட்டனர் என்றால் பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்ததாக கூறப்படும் இராமாயணத்திலே, எவ்வளவு திரிபுகள் இருக்கும் என்பதனை என்னிப்பார்க்க வேண்டியதில்லை. சமுத்தின் கடைசி வன்னி மன்னன் பண்டாரவன்னியனது வரலாறும் இது போன்றதே. கற்சிலை மடுவில், பண்டாரவன்னியன் கைது செய்யப்பட்டு, தூக்கிலிடப்பட்டதாக பிரபல சமுத்து நாட்டுக்கூத்தாளரான மூல்லைமணி வே.குப்பிரமணியம் அவர்கள் தனது பண்டார வன்னியன் நாடகத்தில் எழுத, இதுவே வரலாறாகி இன்றும் நிலைத்திருக்கின்றது. ஆனால் உண்மை அதுவல்ல கப்டன் வோன் ரிபேக் 1803 இல் பண்டார வன்னியனைத் தோற்கடித்த மையை நினைவு கூருவதற்காக, 1903 ஆம் ஆண்டு வெள்ளையின் அரசாங்க அதிபரினால் கற்சிலைமடுவில் நடுகல் நாடப்பட்டது. இந்நடுகல் பண்டார வன்னியனின் நினைவுச் சின்னமாக கூறப்படுகிறது. இதுவும் ஒரு வரலாற்றுத் தவறே. உண்மையில் பண்டாரவன்னியன் தோல்வியடைந்து தலைமறைவாக வாழ்ந்து 1814 இல் இயற்கை மரணமடைந்தார் என்பது தான் உண்மை. ஆகவே 200 ஆண்டுகளின் முன் வாழ்ந்த பண்டார வன்னியனது வரலாற்றையே சரிவரத் தெரிந்திராத தமிழ் கூறும் நல்லுலகு, பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இராம கதையை உண்மை என்றும் ஒரு வரலாறு என்றும், நாகரிகம் என்றும் கூறுவது வியப்பானதே.

1813ஆம் ஆண்டு ‘இந்திய வரலாறு’ என்ற புத்தகத்தை எழுதிய ஜேம்ஸ் மில், சார்லஸ் கிராண்ட் ஆகிய ஆங்கிலேயர்கள் இதிகாசங்களான இராமாயணம், மகாபாரதத்தினை 2000 ஆண்டுகள் வளர்ச்சி கண்டிருந்த தங்களது மதத்தோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தனர். 15,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் மனித சமுதாயம் முன்னேற்றத்துடன் வாழ்ந்த அறிகுறியே இல்லை. எனவே இவை கற்பனை கலந்த கதைகளை, அரச வரலாறுகளுடன் புனைந்திருக்கின்றனர் என 100 ஆண்டுகளுக்கு முன் தெரிவித்திருந்ததை முதற்கொண்டு ந.சி. கந்தையா அவர்கள் சுட்டிக்காட்டியதை ஞாபகப்படுத்த

விரும்புகிறேன். ஆகவே மேற்குறிப்பிட்ட விடயங்கள் அனைத்தையும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் போது இவை சிறந்த இலக்கியமாக விளங்குகின்றதே தவிர வரலாறாக விளங்கவில்லை எனப்படும்.

இராமாயணத்தில் பல இடங்களில் இடம்பெற்றிருக்கின்றன என்கின்ற உண்மையை, இன்னும் இரு பெரியவர்கள் அரண் செய்துள்ளனர். ஒருவர் சர்வப்பள்ளி ராதாகிருஷ்ணன், இன்னொருவர் ஜவஹர்லால் நேரு, சாஸ்ஸி சா மூர் என்பவருடன் இணைந்து சர்வப்பள்ளி ராதாகிருஷ்ணன் அவர் பதிப்பித்த நால் “இந்திய தக்தவுக்கின் தரவு”. இந்நாலில் அவர்கள் இதிகாச காலத்தை அறிமுகப்படுத்தும் போது “இந்தியாவின் அன்றைய பூர்வீகக் குடிகளுக்கும், ஆரியர்களுக்கும் ஏற்பட்ட மோதலையும், ஆரியப் பண்பாட்டின் ஊருநவைலையும் இராமாயணம் முழுக்க, முழுக்க வெளிப் படுத்துவதோடு இது இரு நாட்டிலும் வாழ்ந்த அரசர்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு புனையப்பட்டுள்ளது” என்று தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் ஜவஹர்லால் நேரு அவர்கள் தனது “இந்திய தரிசனம்” நாலில் “இந்தோ-ஆரியர்கள் தங்கள் பிராந்தியத்தை விரிவுபடுத்திக் கொண்டும், தங்களைத் தாங்களே ஒருங்கிணைத்துக் கொண்டும் இருந்த அந்த ஆதிகாலத்திய வெற்றிகளையும் உள்நாட்டு யுத்தங்களையும் இவை (இராமாயணம், மகாபாரதம்) சித்தரிக்கின்றன” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் “இவை பல நாறு ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே வடிவம் கொண்டன. அதற்குப் பிறகும் பிற்சேர்க்கைகள் பல இடம்பெற்றிருக்கின்றன, என்றும் தனது நாலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

அத்துடன் சோவியத் வரலாற்றாளர்கள் “இந்தியாவின் வரலாறு” என்னும் நாலில் வால்மீகி இராமாயணத்தின் முன் பகுதிகளில், இராமன் கடவுட் தன்மையில்லாத மனிதனாக வர்ணிக்கப்படுகின்றான். ஆனால் பிந்திய பகுதிகளில் அவன் விழினாவின் அவதாரமாக ஆக்ஷி விடப்பட்டிருக்கிறான். இங்கு கதையின் கருப்பொருளில் முன்னுக்குப் பின் முரணானதான கருத்துக்களும், பாத்திரப் படைப்புக்களும் இடம் பெற்றிருக்கின்றன என்பதைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார்கள். ஆகவே நீண்ட வரலாற்றுக் காலவோட்டத்தில் ஏற்பட அரசியல், சமூக, அறிவியல் மாற்றங்களுக்கும், குழலுக்கும் ஏற்ற வகையில் இராமாயணக்கதை மருவியும், திரிந்தும், இடைச்செருகல்கள் தினிக்கப்பட்டும் கதையின் அமைவு மாற்றமடைந்து வந்திருப்பதனை அவதானிக்க முடிகின்றது.

இலங்கை மாமன்னன் இராவணேஸ்வரன்

இராவணேஸ்வரன்(இராவணன்)

இலங்கையினுடைய வரலாற்றை தற்போது பெளத்த சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் பொதுவாக கி.மு. 483 இல் விஜயங்கும், அவனுடைய 700 தோழர்களின் வருகையுடனேயே தொடங்குகிறார்கள். இதற்கு முன் இங்கு அரக்கர்களும், இயக்க நாக பாம்பினங்களும், பேய்களுமே வாழ்ந்ததாக பெளத்த பாளி நூல்களான மகாவம்சம், தீபவம்சம் என்பன குறிப்பிடுகின்றன. அந்த இயக்க நாக பரம் பரைகளில் இயக்கர்களை இராவணனது வழித் தோன்றல் களாகவும், இவர்கள் அரக்க வம்சத் தைச் சேர்ந்தவர்களாகவும் கருதுவர். விஜயன் இலங்கை வரும் போது இலங்கை குவேனி என்னும் இயக்கப் பெண்ணின் ஆட்சியில் இருந்ததாகவும், அவள் அரக்க இளத்தைச் சேர்ந்தவள் நாகரிகம் தெரியாத வேடர்கள் எனவும் சிங்கள வரலாற்றாசிரியர்கள் கற்பனையானதும், நடைமுறைக்குச் சாத்தியமற்றதும், திரிபுபடுத்தப்பட்டதுமான வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தந்திருக்கிறார்கள்.

உண்மையில் விஜயனது வருகையானது வெறும் கட்டுக்கதையே. காலம் காலமாக இந்தியாவிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து குடியேறிய குடியேற்ற வாசிகளையே இவர்கள் விஜயன் என்னும் பெயருடைய மன்னனின் வருகையாகக் கூறி மகிழ்ச்சின்றனர். அவ்வாறு வட இந்திய தேசத்திலிருந்து இலங்கையில் குடியேறுவதற்கு முன் ஒரு பண்பட்ட நாகரிகத்தை உடைய மக்கள் வாழ்ந்தனர் என்பதற்கான பல தொல் பொருள் ஆதாரங்கள் உள். இற்றைக்கு 5000 ஆண்டுகள் பழமைவாய்ந்த முதுமக்கள் தாழி (ஸமத்தாழிகள்) ஒன்று 1985 இல் ஆணைக்கோட்டையில் கண்டெடுக்கப்பட்டது. அத்துடன் 2004 இல் கிளிநூச்சி ஆணைவிழுந்தானில் இதேபோன்ற மற்றொரு ஸமத்தாழி கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே மன்னாரில் உள்ள பொன்பரப்பி (பொம்பரிப்பு) எனுமிடத்திலும் ஸமத்தாழிகள் சில கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளதோடு பொன்பரப்பிப் பிரதேசத்தில் 8000 வரை யிலான சவ அடக்கங்கள் உள்ளதாகக் கணிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இவை யாவும் இலங்கையின் அரசியல் குழப்பநிலை காரணமாக ஆய்வு செய்யப் படவில்லை. பூநகரிப்பிரதேசத்தில் இவ்வாறான ஆதி இரும்புப் பண்பாட்டுக் காலத்திற்குரிய தொல்பொருட்கள் பல கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. இவை யாவும் தென்னிந்தியாவின் ஆதிச் சந்திலூரில் கண்டெடுக்கப்பட்ட ஸமத்தாழிகளுடனும், தொல் பொருட்களுடனும் ஒத்த தன்மையானதாகவே காணப்படுவதோடு அடக்கம் செய்யப்பட்ட தாழிகளுக்குள் பெரும் பாலான வற்றில் பெண்களின் உடல்களே அடக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பொதுவாக தென்னிந்திய மக்கள் யாவரும் தாய்வழிச் சமூகத்தைப் பிரதிபலிக்கின்றனர். அத்தோடு பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கடல் கோள் விழுங்குவதற்கு முன்னாக இருந்த குரிச்சன்டத்தை கற்பனை நிதியாக புதிய பெயரில் வெலமுரியாக்கண்டம் என்றே வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இக்கண்டம் இலங்கை, இந்தியா, அவுஸ்திரேலியா ஆகிய இடங்கள் யாவும் இணைந்த பெருங் கண்டமாகவே அன்று இருந்தது. அப்போது வங்காள விரிகுடாவோ, பாக்கு நீரிணையோ, மலாக்கா நீரிணையோ இருக்கவில்லை. இந்த வெலமுரியாக் கண்டத்தில் வாழுந்த மக்கள் யாவரும் தாய் வழிச் சமூகத்தினரே. பெண்ணே சமூகத் தைத் தலைமை தாங்கி நிர்வகித்தமையை அறிய முடிகிறது. எனவே வெலமுரியாக் கண்டப் பெண்கள் பலசாலிகளாகத் திகழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது தின்னனம். அதனாலே தான் ஆரியப் பண்பாட்டை ஆதரிக்கின்ற சிங்கள பெளத்த நூல்கள் குவேனியின் இலங்கை ஆட்சியை இவ்வாறு திரிபுருத்திக் கூறியிருக்கக் கூடும். மேலும் இராமாயணத்திலும் குரப்பனகை

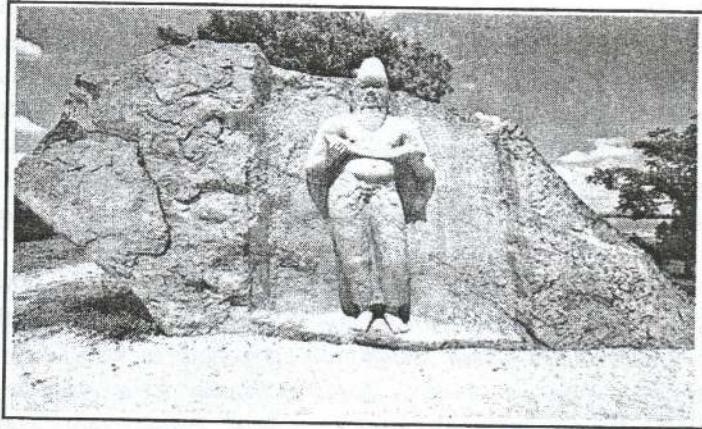
இலங்காபுரியின் ஆட்சியில் மிகச்செல்வாக்குடையதாக இருந்தாள் என்பதைக் குறிப்பிடுவதோடு இலங்மணன் குர்ப்பனகையின் முக்கையும், மார்பையும், கூந்தலையும் அறுத்ததாக குறிப்பிடுவதிலிருந்து தென்னக சமூகத்தின் தாய்வழி சமூகத்தை இழிவு படுத்தி ஆரியர்களின் தந்தை வழி சமூகத்தை முதன்மைப் படுத்துவதற்கும், பெண் அடிமைத் தனத்தை ஆதரிப்பதாகவுமே கதாபாத்திரப் படைப்புக்கள் புனையப்பட்டிருக்கின்றது என்பதனை வெவ் வேறுபட்ட இராம கதைகள் மூலமாக அறிகின்றோம்.

அந்த வகையில் 5000 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் இலங்கையில் பண்பட்ட மக்கள் வாழ்ந்திருந்தனர் என்பதற்கு, அக்காலகட்டத்திற்குரிய தொல்பொருட்கள் சான்று பகருகின்ற போது அதற்கு முந்திய காலத்திலும் சற்றுப் பண்பட்ட மக்களே வாழ்ந்தார்கள் என உணகிக்கலாம். அக்காலப் பகுதியில் இராவணன் போன்ற மன்னர்கள் சிறப்பான ஆட்சியைக் கூட ஆற்றியிருக்கலாம் என்பது மறுப்பதற்கில்லை. எனவே இராமாயணம் தோற்றும் பெற்ற காலத்தில் இலங்காபுரியில் மிகச்சிறந்த அரசாட்சி இடம்பெற்றிருக்கின்றது என்பதற்கு இராமகதைகள் தக்க சான்றாக அமைகின்றன. அவர்கள் இலங்காபுரி முதல் ஜனஸ்தானம், திருச்சிராப்பள்ளி, தண்டகாருண்யம் சுறாக பத்து இடங்களை ஆண்டிருந்தனர் எனவும் இந்த இராமகதைகள் மூலமாக அறிகின்றோம்.

இலங்கையில் இராவணன் ஆண்டிருந்தமைக்குச் சான்றாதாரங் களாக கூறப்படுகின்ற விடயங்கள் அனைத்தும் வரலாற்றுச் சமய, கலாச் சார, பண்பாட்டியல் நிகழ்வுகளுடன் பின்னிப் பினைந்துள்ளது. அவைகள் திருகோணமலை, காலிக்குத் தெற்கே காணப்படும் சிறிய இராவணன் கோட்டை, மயில் இராவணன் கோட்டை, திரிகோணமலையில் காணப்படும் கோணைஸ்வரர் கோயில் அதனுடன் காணப்படும் மலைகள், இராவணன் வெட்டு, சீதை மஞ்சள் குளித்த இடம் (சீதாளவியலில் ஹக்கல பூங்காவிற்கு அண்மையில் உள்ளது இந்நேராட்டம்), திருகோணமலை கள்ளியா வெந்நீர் ஊற்று, திருகோணமலைக்குத் தெற்கில் கடலில் மூழ்கிலிட்டதென கூறப்படும் இலங்காபுரியும் கோட்டையும், சீதையைச் சிறை வைத்ததாகக் கூறப்படும் சீதாளவிய என்ற இடம், அசோகவனம், கும்பகர்ணனின் தம்பியான நிகும்பன் ஆண்டதாகக்கூறும் நீரேகொழும்பு (சைமன் காசிச்செட்டியின் கூற்று), புலத்தியர் சிலை, புலத்தியநகர்(பொலநறுவை), முத்தூர் அகத்திய தாபனம், சல்லி வெள்ளை மலை, வீணாகாளபுரம், பாதாள மலை, விடினன் சிற்பம் (காலி), முன்னேள்வரம், இராமர்பாலம் போன்றன சான்றுகளாகின்றன.

இனி இராவணனுடைய வரலாறுகள் பற்றிக் கூறப்படும் கருத்துக் கண நோக்கில் இராவணா என்ற சொல்லிற்கு குரியக்கத்திர் என்று பொருள் கூறப்படுகிறது. (இரா- குரியன், வணா- கத்திர்) இதன் காரணமாக இவனை குரியப் புதல்வன் என்றும் பிரமாவின் வழித்தோன்றல் என்றும் அழைத்தார்கள்.

பதினெண் சித்தர்களில் அகத்தியர், புலத்தியர், சிகண்டி போன்றோர் முக்கிய இடம் வகிக்கின்றனர். அதில் புலத்தியர் அகத்தியரைப் போலவே அட்மா சித்திகளையும் கொண்டவர் எனவும், சித்தரு குழுவில் இரண்டாவது இடத்தில் இருப்பவர் எனவும் சொல்லப்படுகின்றது. இவர் இலங்கையிலே கீழ் மாகாணத்திலே வாழ்ந்தார் எனவும், இவர் வாழ்ந்த இடம் புலத்திய நகர் (பொலநறுவை) என்று அழைக்கப்பட்டது என்றும், இவரது சிலை இன்றும் காணப்படுகின்றதாகவும் இதை சிங்களவர்கள் ஆறாம் பராக்கிரம பாகுவின் சிலை என அழைப்பதாகவும் கூறுவர்.

ஆறாம் பராக்கிரம பாகு

அகத்தியரின் தவமேன்மையை உணர்ந்து அவரின் மாணாக்கராக இணைந்து புலத்தியர் அறுபத்தினான்கு கலைகளையும் கற்றதாகவும், அகத்தியர் முத்தாரில் வாழ்ந்ததாகவும் சிலர் குறிப்பிட்டிருந்தனர். அகத்தியர் குறித்து பல சர்ச்சைகள் உள்ளன. அகத்தியர் என்னும் பெயருடையவர், ஆறியர் சிந்து நதியின் மேற்குக் கரையில் வந்து குடியேறுவதற்கு முன்பு வாழ்ந்தவர். அத்தோடு அகத்தியர் என்னும் பரம்பரை ஒன்று கி.மு.முதலாம் நாற்றாண்டு வரையில் வாழ்ந்திருந்ததாகவும் அறிகின்றோம். இதனால் அகத்தியர் பற்றிய தெளிவான கால வரையறையைச் சூற

முடியாதுள்ளது. அத்தோடு அகத்தியர், புலத்தியர், இராவணன், சேந்தன், செங்கோடான், நெடுந்துறையான் ஆகியோர் இரண்டாவது தமிழ்ப்பேரவையில் ஒன்று கூடி தமிழ் ஆராய்ந்தனர் எனவும் இலக்கியங்களுடாக அறிகின்றோம்.

அத்துடன் அகத்தியர் மாதோட்டம் வந்து திருக்கேதீஸ்வர கண்டகி லிங்கத்தை தரிசித்து விட்டு புலத்திய நகர் வந்ததாகவும், அதன் போது அகத்தியருக்குப் பணிவிடை செய்த புலத்தியரின் தங்கையான உலோபா முத்திரையின் அழகில் மயங்கி புலத்தியரிடம் தனது விருப்பத்தை தெரிவிக்க, புலத்தியர் தங்கையிடம் சம்மதத்தைப் பெற்று அகத்தியருக்கு உலோபா முத்திரையை மணமுடித்த வைத்தார் எனவும் கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. (இராவணேசுவரன் இந்திர உலா பக் 37)

பிரமாவின் புத்திரனான புலத்தியர் சிவனை நோக்கித் தவம் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் எழில் மிகு கன்னியைக் கண்டு அவள் மேல் மையல் கொண்டு அவளை மணந்தார். அவர்களுக்கு வைரமான உடலுடன் ஒரு குழந்தை பிறந்ததால் அதற்கு அவர்கள் விச்சிரவச (வச்சிரவாது) என்று அழைத்தனர். விச்சிரவச முதலில் இளி என்ற பெண்ணை மணந்து குபேரன் என்ற குமாரனைப் பெற்றான். இவன் திரி கூட மலையில் இருந்து ஆட்சி செய்த மாலியவான் என்ற அரசனை வென்று இந்நாட்டின் தலைநகரான இலங்கூபுரியை ஆண்டான் என்று ஒரு கருத்தும் உண்டு.

புலத்தியர் மகனான விச்சிரவச மாலியவான் மகள் கைகசியைக் கண்டு அவள் அழகிலும் மயங்கி அவளையும் மணந்து கொண்டான். (கைகசி சுமாலியின் மகள் என்று ஒரு கருத்தும் உண்டு). இதனால் அவர்களுக்கு இராவணன் என்ற இளம் சூரியனை ஒத்த அழகிய மகன் பிறந்தான். (தட்சின கைலாய மான்மியம் டஜும் அத்தியாயம்) அதன்பின இரண்டாவதாக பிறந்த குழந்தைக்கு கும்பகர்ணன் என்றும், முன்றாவதாகப் பிறந்த குழந்தைக்கு விபிடணன் என்றும் பெயரிட்டனர். விச்சிரவச கைகசி ஆகியோரின் இல்லறுத்தின் பயனாக நான்காவதாக ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. இக்குழந்தை மிக அழகுடன் காணப்பட்டதனால் காமலல்லி எனப் பெயரிட்டனர். இக்குழந்தை பெரிதாக ஆர்ப்பரித்துச் சிரித்தமையால் அக் குழந்தையை சூர்ப்பனகை எனவும் அழைத்தனர் என்று கூறுகின்றார்கள். (தமிழ்நாடு முற்போக்கு எழுத்தாளர் கே. முத்தையா, இராமாயணம் ஓர் ஆய்வு, 1976)

மேலும் விச்சிரவசு உட்போத்கடை என்ற பெண்ணை தனது முன்றாவது மனைவியாக மனந்ததனால் மகோதரன், மகாபார்கவன் என்ற இரு மகன்கள் பிறந்தனர். விச்சிரவசு நான்காவது மனைவியாக இராகை என்பவரை மனைந்து கரன், தூடனன், திரிசிரசு ஆகியோரை புத்திரராக பெற்றார். (இராவணேஸ்வரன் இந்திர உலா. பக் 38,39) இவர்களில் இராவணன், கும்பகர்ணன், மகோதரன் ஆகியோர் பலம் பொருந்தியவர் களாகத் திகழ்ந்தனர்.

இவர்களில் இராவணன் ஒரு சிறந்த சிவபக்தன் எனவும் கதைகள் கூறுகின்றன. அந்தவகையில் இராவணன் சிறுவனாக இருந்த சமயத்தில். ஒரு பொழுது குபேரனுக்குச் சொந்தமான புஷ்பக விமானத்தில் கங்கைநதி வரை சென்றுவிட்டதாகவும், பூசை செய்யும் நேரம் வந்துவிட அவன் கங்கை நதியில் இறங்கி தியானத்தில் இருந்ததாகவும், அந்த நேரத்தில் கங்கையில் தீட்டிரென நீர் வராது நின்றதாகவும், இதனால் ஆத்திரமடைந்த இராவணன் யாரடா எனது சிவபூசையைக் குழப்புகின்றவன் என ஆத்திர மடைந்து ஆற்றின் குறுக்கே நீராடிக் கொண்டிருந்த கார்த்த வீரியாச் சனஞ்சன் மோதியதாகவும், இதன்போது இராவணன் சிறுவன் என்பதனால் அவனைப் பிடித்து கார்த்த வீரியாச்சனன் சிறையில் அடைத்து வைத்திருக்க பேரனான புலத்தியர் சென்று அவனை சிறை மீட்டு வந்ததாகவும். அதன் போது புலத்தியர் நீ படை பலமற்று வேற்று நாட்டுக்குச் சென்றதால் தான் உள்ளைச் சிறைப்பிடித்தனர், எனவே நீ உனது படைப்பலத்தைப் பளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் என அறிவுரை கூறியதாகவும் கர்ணபரம் பரைக் கதை ஒன்றுள்ளது. இக்கதையானது ஒரு அரசனானவன் தனது படைபலத்தை அதிகரித்திருந்தால் தான் தீரிகளிடமிருந்து தனது நாட்டைக் காப்பாற்ற முடியும் என்ற அரசு தர்மத்தை உணர்த்துவதாகவே உள்ளது.

இராவணனின் தனயனான குபேரன் இலங்காபுரியை ஆண்ட அரசன் என்றும், இவன் விழ்வகர்மாவின் மகன் சித்திரலேகாவை மனந்து இன்புற்று வாழ்ந்தான் என்றும், இவன் சிவனை நோக்கித் தவம் செய்து சங்கநிதி, பதுமநிதி மற்றும் வடதிசைக் காவலன் என்ற பதவியையும் பெற்று இமய மலையிலே அளகாபுரி என்ற நகரையும் அமைத்து ஆட்சி புரிந்து வந்தான் என தமிழகத்தைச் சேர்ந்த கு.வே. சக்திதானந்தக் குருக்கள் எழுதிய “இலங்காபுரியில் இருந்து அழகாபுரி வரை” என்ற நூலில் தெரிவித்துள்ளார். (பக் 112, 1962.) மேலும் அவர் தனது நூலிலே குபேரனின்

பாட்டனான மாலியவான் இராவணனிடம் வந்து நீ மன்னன் ஆவதற்குத் தகுதி பெற்றிருக்கின்றாய். வயதான என்னைத் தோற்கடித்துவிட்டு குபேரன் எனது திரிகூடமலை இராச்சியத்தையும், இலங்காபுரியையும் அபகரித்து விட்டான். எனவே நீ அதை மீளக் கைப்பற்றி அரசாள வேண்டும் என்று கூறி, அதை மீளக்கைப்பற்றுவது தொடர்பான புத்திமதிகளையும் இராவண னுக்குக் கூறுகிறார்.

இதனால் இராவணன் குபேரனிடம் சென்று ஆட்சியைத்தருமாறு கேட்டான். அவன் மறுக்கவே அவனுடன் போர்ப்புறந்து திரிகூடமலை இராச்சியத்தையும், இலங்காபுரியையும், அவனது புஷ்பக விமானத்தையும் கைப்பற்றினான் என்றும், இதனால் குபேரன் இமயமலை சென்று சிவனை நினைத்து தவம் செய்து அழகாபுரி என்ற இராச்சியத்தை அமைத்ததாகவும் குறிப்பிட்டுள்ளார். இதை கம்பராமாயணமும் உத்தர காண்டம் (04) பகுதியில் குறிப்பிடுகின்றது. உண்மையில் இராவணன் மற்றும் குபேரன், அவர்களுடைய பூர்வீகம் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்ற கருத்துக்கள் அனைத்தும் கர்ண பரம்பரைக் கதைகளும், காலங்காலமாக செவிவழியாகப் பேசப்பட்டுவரும் கதைகளுமேயாகும்.

இது குறித்து எந்த ஒரு வரலாற்று சான்றுகளோ, தொல் பொருட் சான்றுகளோ இல்லை. அப்படி வரலாற்றுச் சான்று எனக் குறிப்பிடப்படும் இடங்கள் கூட சமய, கலாசார அம்சங்களுடன் இணைக்கப்பட்டிருப்பதனால் இவை பற்றிய சரியான வரலாற்றுச் சான்றுகளைப் பெறுவது கடினமே.

அத்தோடு இராவணன், சிறந்த சிற்ப வல்லாளனும், மாதோட்ட நகர மன்னனுமான மயன் மகளை மணந்தான் என அறிகின்றோம். மாதோட்டத்தில் உள்ள கண்டகி லிங்கத்தினை கேது என்ற அரசன் வழிபட்டு வந்ததாகவும், இதனால் அந்தப் சிவாலயம் கேதீஸ்வரம் என்று பெயர் பெற்றதாகவும், கேது சிவனை வழிபட்டு ஒன்பது கிரகங்களுள் (நவக்கிரகங்களுள்) தானும் ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக்கொண்டதாகவும் புராணங்கள் கூறுகின்றன. அத்துடன் மயன் என்னும் அரசனே கேதீஸ்வரம் ஆலயத்தை அமைத்ததாகவும், இது காலத்துக்குக்காலம் ஏற்பட்ட அன்னியத் தலையீடுகளால் அழிவடைந்து விட்டது என்றும் கூறப்படுகிறது.

மேலும் வ(ம)ண்டோதரியின் தந்தையான மயன் அரசன் மட்டு மன்றி ஒரு சிறந்த சிற்பி எனவும், இவன் “மயன் மதம்” என்ற சிறபக்கட்ட நிர்மாண நூலை இயற்றியிவன் என்றும் கூறப்படுகின்றது. இராவணன் வ(ம)ண்டோதரியை மாதோட்ட நகரிலேயே வைத்ததுத் திருமணம் செய்ததா கவும் அதியாதம் இராமாயணம் விவரிக்கின்றது. இக்கதையும் கர்ணபாரம் பரையாக வழங்கப்பட்டு வந்த கதையை அதியாதம் இராமாயணம் சுட்டிக்காட்டியிருக்கலாம் என்றே தோன்றுகிறது.

இவ்வாறு வ(ம)ண்டோதரியை மணந்து இராவணன் இலங்கா புரியை சிறப்பாக ஆண்டதோடு மட்டுமல்ல, அவன் அட்டதிக்குப் பாலகர் களான இந்திரன், குபேரன், வாயு, வருணன், அக்ஷினி, நிருதி, சசானன், என் ஆகியோரை வென்று, தேவலோகம், நாகலோகம், வருணலோகம், வாயுலோகம், எமலோகம், அக்ஷினிலோகம், மேல்லோகம், பாதாளலோகம், நிருதிலோகம், சசானலோகம், ஆகிய பத்து லோகங்களையும் தனது முடியின் கீழ் கொண்டுவந்தமையால் தசமகுத்தரன் என்றும் பெயர் பெற்றான் எனவும் கு.வே.சச்சிதானந்தக் குருக்கள் தனது “இலங்காபுரியில் இருந்து அழகாபுரி வரை” (பக் 301, 1962) என்ற நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அத்துடன் இராவணன் இந்திரனை வென்று அவன் மகன் தானிய மாலினியை இரண்டாவது மனைவியாக மணந்ததாகவும், இத்திருமணத்தை வ(ம)ண்டோதரியே முன்னின்று நடாத்தி வைத்ததாகவும் ஒரு புது புனை கதையை இராவணைக்கவரன் இந்திர உலா, (பக் 110-112) என்றும் நூலில் பேராசிரியர் கந்தசாமி பாலகப்ரமணியம் அவர்கள் தெரிவித்ததையும் இங்கு சுட்டிக்காட்டுகின்றேன். இதற்கு அவர் எதுவித ஆதாரங்களையும் முன்வைக்கவில்லை. தனது மனம் போன போக்கில் கட்டமைக்கப்பட்ட வெறும் வரண்ட கற்பனையாகவே அது அமைந்திருந்தது.

மாணிக்க வாசகர் மண்ணில் அவதரிப்பதற்கு இராவணனே காரணம் என்று திருவாசகமும், உத்தரகோச மங்கை தலப்புராணமும், மாணிக்க வாசகர்களின் குயில்பத்து முதலியனவும் கூறுகின்றன. இதற்கு உதாரணமாக கீழ்க்கண்ட பாடல் சான்றாகின்றது.

“ஆர்கவி குழ் தென்னிலங்கை
அழகமர் வண்டோதரிக்கும்
பேரருள் இன்னம் அளித்த
பெருந்துறை மேய பிரானை” என குயில்பத்து பாடல் 02
இயம்புகிறது.

மாணிக்கவாசகரின் பிறப்புப் பற்றி உத்தர கோச மங்கைத்தலப் புராணம் கூறும் போது, ஒரு பொழுது வ(ம)ண்டோதரி சிவனை நோக்கித் தவமியற்றிக் கொண்டிருந்தாள். அப்போது சிவன் தமது முனிவர்களுக்கு வ(ம)ண்டோதரி என்னை நினைத்து தவம் செய்கின்றாள் நான் அங்கு செல்கின்றேன். அதுவரை இந்த சிவாகமங்களை பாதுகாப்பாக வைத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் வ(ம)ண்டோதரி முன் தோன்றும் போது என் திருமேனியை இராவணன் தீண்டினால் நான் அடுத்த கணமே இங்குள்ள அக்கினி தீர்த்தத்தில் ஒரு பேரொளியாகத் தோன்றி நான் உங்களுக்கு அருள் புரிவேன் என்று கூறி மறைந்தார்.

தவத்தில் ஆழ்ந்திருந்த வ(ம)ண்டோதரி முன் சிவபெருமான் ஒரு அழகிய குழந்தையாக தோன்றினார். அக்குழந்தையின் அழகில் மெய்மறந்திருந்த வ(ம)ண்டோதரியின் அருகில் வந்த இராவணன், அக் குழந்தையை எடுத்துக் கொஞ்சினான். மறுகணமே உத்தர கோசமங்கையில் அக்கினி தீர்த்தத்தில் ஒர் ஒளிப்பிழம்பு வெளிப்பட்டது. இதைக்கண்ட முனிவர்கள், ஒருவர் தவிர்த்து (அவர் சிவாகமங்களைக் காவல் காத்தி ருந்தார்) ஏனைய சித்தர்கள் சோதியில் பாய்ந்து நீரில் மூழ்கினர். மூழ்கிய சித்தர்களுக்கு சிவன் மங்களாம்பிகையோடு காட்சிகொடுத்தார். பின்னர் தீர்த்தக்கரையில் சிவாகமங்களைக் காவல் காத்திருந்த முனிவரை நோக்கி, சிவாகமங்களை உம் உயிரிலும் மேலாக கருதி நீர் காத்தீர். எனவே பாண்டி நாட்டிலே திருவாதவூரிலே ஒர் பழம்பதியில் மாணிக்க வாசகர் என்ற பெயருடன் அவதரிப்பார். உம்மால் சைவமும், தமிழும் தழைத் தோங்கும் என்று மங்கள நாதர் அருளி மறைந்தார் என்று மாணிக்க வாசகரின் பிறப்பை கூறுகின்றது.

இக்கூற்றின் படி பார்த்தால் இராவணன் பாண்டி நாட்டை எல்லாம் ஆட்சி செய்திருக்கின்றான் என என்னத்தோன்றுகின்றதல்லவா? உண்மையில் இது ஒர் கர்ணபரம்பரைக் கதையே. இராமாயண வரலாற்றில் இக்கர்ண பரம்பரைக்கதைகள் தான் அதிகம் உள்ளதனால் இது நம்பகத்தன்மை அற்றதாகவும், ஒரு வரலாற்று ரதியான ஆராய்ச்சிக்கு எடுத்துக்கொள்ள முடியாமலும் உள்ளது. எனவே இதை ஒரு வரலாறுக் கதையாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாதுள்ளது.

இராமாயணம் நடந்த காலத்தில் இராமாயணத்தில் கூறப்படுகின்ற அளவிற்கு சனத்தொகை இருந்திருக்குமா என்றால் சந்தேகமே. ஏனெனில் 1881ஆம் ஆண்டு வன்னிப் பிரதேசத்தில் பிரித்தானியர்களால் நடாத்தப்பட்ட குடிசன மதிப்பீட்டில் வன்னிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் தொகை வெறும் 14,000. அதேபோல் யாழ்க்குடாநாட்டில் ஒரு லட்சம் மட்டுமே. அப்படியிருக்கும் போது இராமாயணம் நடந்திருக்கக் கூடிய காலத்தில் (இற்றைக்கு 15,000 ஆண்டுகளின் முன்) இலங்கையினது சனத்தொகை எவ்வளவாக இருக்கும் இருக்கும், இந்தியாவினது சனத்தொகை எவ்வளவாக இருக்கும் என்பதனைச் சிந்தித்துப் பார்த்தால் இராமாயணத்தில் கூறப்பட தொகை களில் எவ்வளவு நம்பகத்தன்மை உடையதாக இருக்கும் என்பது உங்களுக்கு நன்கு புரியும்.

அத்துடன் இராவணன் என்பவன் ஒரு அரசனாகவே வாழ்ந்திருக்கச் சந்தர்ப்பம் உண்டு. உதாரணமாக, நிக்கோபார் தீவில் வாழும் பழங்குடிகளின் தொகை ஐம்பது பேர்தான். ஆனால் அதற்கு ஒரு அரசன் இருக்கின்றான். அவர்களுக்குள் நடைபெறும் எந்தப்பிரச்சனைகளையும் அவனே தீர்த்து விடுகின்றான். அந்த அரசனுக்கு இந்திய அரசு பழங்குடி மக்களின் அரசன் என்று இன்றும் அரசு மரியாதை வழங்குகின்றது அப்படி இராவணனும் அப்போது வாழ்ந்த மக்களின் தலைவளாக இருந்திருக்கலாம். இராவணன் வாழ்ந்த காலம் என நம்பப்படும் காலத்தில் பூம்புரா, மதுரை, தென்மதுரை, கபாடபுரம், மகேந்திர மலை ஆகியவை கடலில் மூழ்கலில்லை. அவை சங்ககாலத்திலேயே நீரில் மூழ்கியதற்கான சான்றாக மணிமேகலை நானுறை யோசனை தூரம் ($400 \times 9.09 = 3636$ கி.மீ) கடலில் தாண்டாக கூறுகின்றது. இந்த இடங்கள் அனைத்திலும் இராவணனின் ஆட்சி நிலவியிருந்ததா? அப்படி நிலவியிருந்தாலும் அதன் மக்கள் தொகை குறைவாகவே இருந்திருக்கும். இராமாயணத்தை ஆக்கியோர் ஆரிய, திராவிட யுத்தத்தினை இராம, இராவண யுத்தமாகக் காட்டி நம்பமுடியாத சனத் தொகையையும் காட்டி ஒரு மாபெரும் மிகைப்படுத்தலை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதே உண்மை.

அத்தோடு அழகிலும், கற்பிலும், பயபக்தியிலும் புராண இதிகாசங்களில் சிறப்புப்பெற்ற பெண்கள் எழுவர். அவர்கள் வ(ம)ண்டோதரி, சீதை, சாலித்திரி, தமயந்தி, தாரா, நளாயினி, அனுகுயா என்போரே இவர்களில் முதலிடத்தில் வைத்துப் பார்க்கப்படுவர் இராவணனின் மனைவியான வ(ம)ண்டோதரியாவார். இவள் அரக்கரின் வம்சமாக இருந்தால்

எப்படி ஸப்தகன்னிகளில் முதலிடத்தில் இருக்க முடியும்? அத்துடன் சீதையைத் தேடி இலங்காபுரி சென்ற அனுமன் வ(ம)ண்டோதரி தூங்கு கின்ற வேளை அவள் அழகினைக் கண்டு பிரமித்து மயங்கி அவளே சீதையாக இருக்கலாம் என்று ஜயதூகின்றான் என கம்பனே கூறுகின்றான். அவ்வளவு அழகுள்ளவள் வ(ம)ண்டோதரி. ஆகவே இராவணனுடைய மனைவி மற்றும் இராவணன் ஆகியோர் அரக்கர் இனங்கள் அல்ல எனப் புரிந்து கொள்ளலாம். மேலும் விபீடனின் மகளான தீரிசடை மிகுந்த அழகுள்ளவள் என்றும், இவள் தனது கூந்தலை மூன்று பிரிவாகப் பிரித்து பின்னியிருந்தமையால் தீரிசடை என்ற பெயரும் உண்டானதாகவும் கூறுவர். இவையெனத்தும் இராவணனது வம்சம் அரக்கர் இனங்கள் அல்ல என நிருபிக்கின்றன.

அப்படி அரக்கர் இனம் இலங்கையில் இருந்திருக்குமானால் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்பட்ட சமத்தாழிகளிலும், புதைகுழிகளிலும் அவர்கள் எது உடல்களோ அதற்கான ஆதாரங்களோ கண்டுபிடிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஏன் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஏதோ ஒரு யுகத்தில் வாழ்ந்து விட்டு, இன்று உலகில் அடியோடு வழக்கொழிந்து விட்ட உயிரினங்களின் எலும்புக்கூடுகளோ அல்லது எலும்புகளது பாறைப்படிமங்களோ கிடைத்து விட்டால் அதன் ஊனத்தை வைத்து பூர்வீக்த்தையே கண்டுபிடித்துவிடும் அளவுக்கு இன்றைய நவீன விஞ்ஞானத்தால் முடியும்.

மீசோ சோயிக் யுகம் (Mesozoic Era) எனப்படும் யுகத்தில் (இந்த மீசோ சோயிக் யுகத்தில் டிரைரயோசிக், ஜூராசிக், கிரிட்டேசியஸ், என்னும் மூன்று காலங்கள் அடங்கும்.) அதாவது இற்றைக்கு 6.5 கோடிகளுக்கு முன் வாழ்ந்ததாக கருதப்படும் டைனோசர்களின் எச்சங்கள் கூட கண்டுபிடிக்கப்பட்டு 1842 இல் டைனோசர் என்ற இனம் வாழ்ந்ததாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. இதற்கு ஆதாரமாக அமைந்தவை அவற்றின் எலும்புக்கூடுகள் அல்ல எலும்புகள் உக்கிய பாறைப் படிமங்கள் தான்.

அப்படி 6.5 கோடி ஆண்டுகளுக்கு முன்பு வாழ்ந்த டைனோசர்களின் பூர்வீக்தையே தெளிவாகக கண்டறிய முடியும் என்றால், சில ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்ததாக ஆரியர்களால் கூறப்படும் அரக்கர் இனங்களின் எலும்புகளோ அல்லது எலும்புகள் உக்கிய பாறைப் படை எச்சங்களோ இலங்கையின் எப்பாகத்திலும் கண்டுபிடிக்கப்படாதது ஏன்? ஆறுடிக்கு மேற்பட்ட உயரம் உள்ள மனிதனது எச்சங்கள் கூட இன்னும் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை. எனவே அரக்கர் என்ற இனமே

இலங்கையில் இல்லை. ஏன் ஹோமோ சேப்பியன்ஸ், சேப்பியன்ஸ் என்ற மனித இனம் உருவானது ஆபிரிக்கா, மற்றும் குமரிக்கண்டத்தில் என்றும், அங்கேயே முதலாவது மனித நாகரிகம் உருவானதாகவும் கூறப்படுகின்றது. ஆதிகாலத்தில் குமரிக்கண்டத்தில் இருந்து இந்தியா, இலங்கை வரை வாழ்ந்த மக்கள் கருமையான தோல் அமைப்பையும், திடகாத்திரமான உடலமைப்பையும் கொண்டிருந்தனர். இவர்கள் நமது முதாதையர்களான ஆதித் தமிழ்க்குடிகளே.

அந்த நேரத்தில் கைபர், போலன் கணவாய்களினுடாக இந்தியா வின் விந்திய மலைவரை வந்த ஆரியர், அதற்குத் தெற்கே வாழ்ந்த மக்களை அரக்கர்கள், அசுரர்கள், குரங்குகள் என்று அழைத்தனர். இதற்குக் காரணம் அவர்களில் அதிகமானவர்கள் வேடுவர்களாகவும், கூட்டுக் குடும்பங்களாகவும் இருந்தாரும். அத்துடன் ஆரியர்களது கலாசாரமும், குமரிக்கண்டத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் கலாசாரமும் வித்தியாசமாக இருந்தமையாலேயே அவர்களை அசுரர்கள், குரங்குகள் என்றனர். இதுவே உண்மை. இச்சொல் பின்னர் அவர்களை அரக்கர்கள் என அழைக்கக் காரணமாக அமைந்துவிட்டது. அச்சொல்லை வாஸ்மீகி, கம்பன், மட்டுமல்ல நாகரிகம் அடைந்துவிட்ட இந்திய மக்களும், ஏன் ஆரியப் புகழ்பாடி அவர்களின் கால்களை வருடிவிடும் எம் ஈழத்தமிழர்களும் பயன்படுத்தி தம் இனத்தையே இழிவுபடுத்துவது வேதனை தருகின்றது. இவர்களின் பின்னால் ஜால்ரா கூட்டங்கள் வேறு. கேட்டால் தாங்கள் படித்த மேதைகள் என்கின்றனர். தாம் படித்த வரலாறு ரீதியான ஆய்வுகளை மறந்து விட்டு மாயையில் அலைகின்றனர். எப்போது தான் இவர்கள் இம்மாயையிலிருந்து வெளியில் வந்து யாதாக்கத்தை சிந்திக்கப் போகின்றனர் எனத்தெரியவில்லை.

அத்துடன் பேராசிரியர் க.கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தனது “இலங்கைவாழ் தமிழர் வரலாறு” எனும் நூலில் இராவண வம்சத்தினை அரக்கர்கள் என்றமைப்பதற்கான விளக்கத்தைக் கூறும்போது இருக்கு வேதத்தில் அசுரர் என்ற இனம் பற்றிக் கூறப்படவில்லை என்றும், அது தாசர் என்பதைப் பற்றிக் கூறுகின்றது என்றும் விளக்கம் கூறினார். அவர் தனது நூலில் “விருத்திரனை இந்திரன் வச்சிராயுதத்தினால் அடித்த போது, வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட மரம் ஓால் அஹி என்பான் வீழ்ந்து கிடந்தான்” என இருக்கு வேதத்தினை ஆதாரம் காட்டினார். (Rigveda, 1, 32 : 5,8.) மேலும் அஹி என்பதற்கு நாகம் (பாம்பு) என விளக்கம் தந்து, நாக இனத்தவர்களையே இவர்கள் அசுரர்கள் என அழைத்திருக்க வேண்டும் என கூறுகின்றார்.

அத்துடன் எகிப்துக்குத் தெற்கே உள்ள கிரெட்டித் தீவை ஆண்ட மைனோஸ் என்ற மன்னன் தனது அரண்மனைப் பாதாளச் சுரங்கத்தில் (Knossos) மினோடார் எனப்படும் மனித உடலும், காட்டெருமையின் தலையையும் உடைய அதிசய அரக்கனை அடைத்து வைத்திருந்ததா கவும், அவனுக்கு பலி கொடுப்பதற்காக ஓவ்வொரு ஆண்டும் 12 வாலிப்ரகளை அரசன் பாதாளச் சுரங்கத்தில் உள்ள மினோடர் அரக்க னுக்கு பலிகொடுத்ததாகவும், ஏதென்ஸ் இளவரசன் தீசியஸ் அரக்கனின் பலியாளனாகச் சென்று, அரக்கனைக் கொன்று மைனோஸ் மன்னனுடைய மகனும், இளவரசியுமான ஏரியாடினா என்பவளை மனந்ததாகவும் கூறப்படுகின்ற பழங்கதையை சில வேளைகளில் நீங்கள் படித்திருப்பீர்கள்.

இக்கதையானது உண்மையா என்றும், அரக்கன் என்பவன் இருந்தானா என்றும் ஆராய பிரபலமான புதைபொருள் ஆராய்ச்சி நிபுணர் ஆர்தர் இவான்ஸ் என்பவர் கிரெட்டித் தீவுக்கு சென்று மண்மேடு குழந்தி ருந்த அரண்மனையையும், பாதாளச் சுரங்கத்தினையும் கண்டு பிடித்து தோண்டிப் பார்த்தால் அச்சுரங்கத்தில் விசாலமான அறை ஒன்றிருந்தது என்றும், அவற்றின் கதவு இரும்பினாலானது என்றும், அந்த அறையின் நான்கு கவர்களிலும் காட்டெருமையின் ஓவியங்கள் தீட்டப்பட்டிருந்தது என்றும் தெரிவித்தார். இதுபோல் அவனது அரண்மனைச் கவர்களிலும் அவ் ஓவியங்களைக் கண்டதாகவும் கூறியிருந்தார். இது அவன் தனது இஷ்ட தேவதையை வணக்கி அத்தெய்வத்திற்கு பலியாக ஆண்டுக்கொரு முறை இளைஞர்களை பாதாளச் சுரங்கத்தில் பலி கொடுத்தான் என்ற முடிவுக்கு வந்ததாகவும் தெரிவித்ததை ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். மேலும் பிரபல கிரேக்க கவிஞர் ஷோமர் எழுதிய கதையிலும் அரக்கன் என்பவன் வெறும் கற்பனையே என கூறியுள்ளார்.

அடுத்து கம்பன் கூட இராவணனுடைய வம்சத்தினரை அரக்கனாகக் காட்டுவதற்குப் பெரிதும் முயன்றுள்ளான். ஆதாவது நித்திரை விட்டெழுந்த கும்பகர்ணனுக்கு சாப்பாடு கொடுக்கின்றனர் அவனது பசியை எழுப்புவதற்காக. அதைக் கம்பன் கூறும் போது

“ஆறு நாறு சகடத்து அடிசிலும்
நாறு நாறு குடங்கனும் நூங்கினான்.
ஏறு கின்ற பசியை எழுப்பினான்
சீறு கின்ற முகத்திரு செங்கணான்”

(கம்-யுத், 7331)

என்று பாடனான். பாருங்கள் ஒரு மனிதனால் இவ்வாறு சாப்பிட முடியுமா? புவியில் தோன்றாத அரக்கர் இனக்களைப்பற்றி இவ்வளவு கற்பணையா? கும்பகர்ணன் அறுநாறு வண்டில் சோறும் பத்தாயிரம், (நாறு X நாறு = பத்தாயிரம்) குடங் கள்ளும் குடித்தானாம். (நாங்கினான் என்றால் குடித்தான் என்பது பொருள்) கும்பகர்ணன் தனது பசியை எழுப்புவதற்கு கம்பன் இவ்வளவு கற்பண வளங்களோடு மட்டும் நின்றுவிடாது மேலும் பாடுகையில்

“எருமை ஏற்றை ஓர் ஈரு நூற்றையும்
அருமை இன்றியே தின்று இறை ஆழினான்.
பெருமை ஏற்றது கோடும் என்றே – பிறங்கு
உருமை ஏற்றப் பிசைந்து ஏரி ஊதுவான்”

(கம் - யுத், 7332)

ஆயிரத்து இருநாறு எருமைக் கடாக்களைப் பிடித்துக் கடித்துத் தின்றானாம். அது சாப்பிடுவதன் முன் அப்பளம் கடித்து உண்பதுபோல் தின்றானாம். பின் இடியைப் பிசைந்து சுருட்டுப் பற்ற வைப்பானாம். இவையனைத்தும் அவன் சாப்பிடுவதற்கு முன் செய்கின்றான் என்றால் அவன் சாப்பிட்டதை கம்பன் கூறவில்லை. நினைத்துப் பார்க்க முடியாத கற்பணகளைப் புகுத்தி கரண பரம்பரைக் கதைகளான புராண இதிகாசக் கதைகளை விட அற்புதமாக கவி சமைத்திருக்கின்றான். அவன் தான் எடுத்துக்கொண்ட கருப்பொருஞங்கு ஏதுவாகவே கதை புனைந்திருக்கின்றான். அதாவது அரக்கன் என்ற கதாபாத்திரத்திற்கு ஏதுவாகவே கும்பகர் ணனது பாத்திரத்தையும் வடிவமைத்தான். இடியைப் பிடித்து சுருட்டு பற்ற வைக்கின்றவன் என்பதன் மூலம் கடவுளின் சக்தியையும் விருங்கி விட்டான் கும்பகர்ணன் என்கின்றான் கம்பன். எனவே உலகில் வாழாத அரக்கர் இனத்தை வாழ்ந்ததாகக் காட்டி இராமாயணத்தை உயிரோட்டமான இலக்கியமாக்கியிருக்கின்றனர் வால்மீகி, கம்பர் ஆகியோர்.

இராமனும், இலட்சமணனும் யுத்தகாலத்தில் இராவணைக் காண நேர்கின்றது. அப்போது அவர்கள் தங்களையறியாது சிலையாக நிற்கின்றனர். காரணம் அவனுடைய அழகில் மயங்கியதனால். அத்தனை அழகு வாய்ந்தவன் இராவணன். அப்படி இராம இலட்சமணர்களே அவனுகில் மயங்கி நின்றனர் என்றால் சீதை மட்டும் என்ன மயங்காதிருப்பாளா? அப்படி ஆண்களையே மயக்கிய அழகன் இராவணன். இதனால் தான் இராவணைக் கண்ட இராமன், நானே இவனுக்கில் மயங்குகின்றேன் என்றால் சீதை மயங்காது இருப்பாளா? என்று சந்தேகம் கொண்டு இராவணை அழிக்க வேண்டும் என்று சபதம் புணுகின்றானாம்.

எவ்வளவு சந்தேகப் புத்திக்காரன் இராமன். இதனால் தான் சலவைத் தொழிலாளியின் பேச்சைக் கேட்டு சீதையை காட்டில் விட்டும், தீக்குளிக்கவும் செய்கின்றான். இராமாயணப் போர் முழுந்து தன் இனத் துரோகியான விரின்னனுக்கு முடிகுட்டி விட்டு அயோத்தி சென்ற இராமன் தம்பதிகள் கோசலையிடம் ஆச்சிர்வாதம் பெறச்செல்கின்றனர். அப்போது இருவருக்கும் விருந்தனித்து விட்டு சீதையிடம் காட்டில் நடந்தவற்றையும், கடத்தியவர் விபரத்தையும் விசாரித்துக் கொண்டிருக்கும் போது தான் சிறையி ருந்த நாடு. அதன் சிறப்பு, எல்லாவற்றையும் கூறிய சீதை தன்னைக் கடத்தியவன் பெயரைக் கூறாது மௌனம் காக்கின்றாள். பின் இராவணனு டைய வடிவத்தினை ஓவியமாக வரைகின்றாள்.

அந்த நேரத்திலே இராமன் அவ்விடம் வரும்போது இராமனைக் கண்ட சீதை அவ் ஓவியத்தை மறைக்கின்றாள் அது ஏன்? பொதுவாக தன் மனதுக்குள் இருப்பவர்களின் பெயர்களை பெண்கள் வெளியில் சொல்வ தில்லை. இதற்கு சீதையும் விதிவிலக்கல்ல. இதனால் தான் சீதை இராவணன் படத்தை ஓவியமாக வரைந்தாள். இதை கோசலை கண்டுவிட்டதனால் தான் கோசலை, இராமன் கர்ப்பினியான சீதையை காட்டிற்கு அனுப்பிய போது மௌனம் காத்தாள் என்கின்றனர். (காவிய நாயகி சீதை தீடிய இராவண ஓவியம்:- வீரகேசரி வார இதழ் 04.11.07). ஆகவே சீதை மனதில் இராவணன் பற்றிய எண்ணம் இருந்திருக்கின்றது என்றே கூறமுடியும்.

பொதுவாக ஆரியப்பெண்கள் பல கணவர்களை உடையவர்களே. திரெளபதை (பாஞ்சாலி), குந்திதேவி ஆகியோர் ஒரு கணவனுடன் வாழ்ந்தவர்களா? உதாரணமாக, ஜந்து சகோதரர்களின் மனைவியாக வாழ்ந்து கொண்டே ஆழாவது சகோதரன் கர்ணன் என அறிந்ததும், அவன் மீதும் மனதால் மையல் கொண்டேன் என்று கூறிய பின்னும், பாஞ்சாலியை மாரும் பரத்தை என்றோ விபக்சாரி என்றோ கூறவில்லையே. அவளைப் பத்தினி என்று தானே பாரதியும் பாடனான். ஆகவே இது ஆரிய கலாசாரத்திற்கு தப்பாக தெரியவில்லை. இதற்கு ஆரியப் பெண்ணான சீதை என்ன விதிவிலக்ககா? எனவே அவனும் இராவணனை மனதில் நினைத்திருந்தாள் என்றால் தப்பல்ல. அது அவர்களது கலாசாரமாகவே இருந்துள்ளது.

அவள் இராவணனை நினைத்து ஓவியத்தை வரைந்ததை கூறிய பிறகும் அவள் மனதால் கூட யாரையும் நினைக்கவில்லை என்று பொய் கூறிய கம்பனின் தந்திரத்தை எப்படி அழைப்பது? அப்படி சீதை

மனதில் இராவணன் இருந்தான் என்றால் அவன் அழகனாக இருந்தி ருக்கின்றான் என்றே கூறலாம். இவ்வாறு சீதையின் மனதில் இராவணன் இருக்க, இராவணனின் மனதில் சீதை இருந்திருக்கவில்லை. இதை கம்பனே கூறுகின்றான்.

“வெள்ளாருக்கம் சடைமுடியான் வெற்பெடுத்த
திருமேனி மேலும் கீழும்
என்னிருக்க இடமின்றி உயிர் இருக்கும்
இடம் நாடு இழைத்தவாரே
கள்ளிருக்கும் மலர்க் கூந்தல் சானகியை
மனச்சிறையில் கரந்த காதல்
உள்ளிருக்கும் என நினைத்து உட்புகுந்து
தடவியதோ ஒருவன் வாளி” (கம்பராமாயணம்)

இராமனின் அம்பு இராவணனின் உடலை சல்லடை போட்டு அரித்தது. சீதையின் நினைவு அவன் உள்ளத்தில் அல்லது உடலிலாவது இருக்கிறதா என்பதை அது அறிய முயன்றது. ஆனால் சிவ நினைவையே சிந்தனை எல்லாம் கொண்ட சிவநெறிக் செல்வனான இராவணேஸ்வரன் உள்ளத்தில் சீதை இருக்கவில்லை என இராமனின் அம்பு வெளிக்காட்டி யதாக கம்பன் கூறுகின்றான். அவன் சிவனைத் தவிர சீதையை தன்னுள் ஈத்தில் ஏற்கவில்லை. எனவே முதலில் இராவணன் சீதையை அடையும் நோக்கில் கடத்தி வந்தான். அதனால் தான் இராமன் அவனுடன் போர்ட்டு சீதையை மீட்டுவந்தான் என்னும் கருத்தை கம்பனின் வாயின் மூலமாக அறிந்தோம். மீண்டும் அவன் மூலமாகவே இராவணனின் மனதில் சீதை இல்லை என்ற கருத்தையும் அறிகின்றோம். இதிலிருந்து இராவணன் ஒரு உத்தமமான மனிதன் என்பதை அனைவரும் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள்.

வால்மீகி, ஏகப்பட்ட பத்தினி விரதன் என்று கூறிய இராமனை ஏகபத்தினி விரதனாக காட்டியவன் கம்பன். சைவ சமயத்தையும், சங்கீதத் தையும் மட்டும் உயிராக நினைத்த சாம வேத நாயகனை, நாயன்மார்கள் கூட இராவணன் மேலது நீறு என்று போற்றும் தலைமகனை, இழிபுபடுத்தி, தம் இனவாத கற்பனை வளத்தால் கம்பராமாயணமாக்கி அதில் இராவணனை மட்டுமல்ல, ஈழத்தமிழர்களையும் வெட்கப்படுத்தி, வேதனைப்படுத்தி காலங்காலமாக இந்த வடுவை நிலைக்கக் கூடியது கம்பனுக்கு இன்று ஈழத்திலேயே அலங்கார பூசை. இவர்கள் செயல் கண்டு, உள்ளையில் வேதனை அடைகின்றேன்.

இந்திரனின் மகன் சயந்தன் காக்கை உருவில் வந்து சீதையின் மார்பை கொத்திய போது அதை விரட்ட சீதை முயலவில்லை. இராமனே ஒரு தர்ப்பைப் புல்லை எடுத்து பிரம அஸ்திர மந்திரத்தால் விரட்டினான். ஏன் இராவணன் கூட சீதையைத் தூக்கும் போது இடது கையால் சீதையின் கூந்தலையும், வலது கையால் அவளின் தொடையையும் பிழத்து தொட்டே தூக்கினான். அப்போதும் சீதை எதுவும் செய்யவில்லை. கம்பன் மட்டுமெல்ல வால்மீகியும் கூட சீதையை அவள் அனுமதியின்றி யார் தொட்டாலும் அவர்களை சுட்டெரிக்கும் சக்தி சீதைக்கு உண்டெனப் பாடினர். அப்படியானால் இராவணன் சீதையைத் தொட்டுத் தூக்கும் போது ஏன் அவனை ஏரிக்கவில்லை. அதியாத்ம இராமாயணம், இராவணன் ஏற்கனவே சீதை தன்னுடைய மகன் என்று கூறியதனால் அவள் அவனை எதுவும் செய்யவில்லை என்கின்ற ரீதியில் சொல்லுகின்றது.

பொதுவாக சீதை இராவணனின் மகன் என்ற கருத்து நிலவுவதனையும் அது பற்றிய கருத்தையும் முன்பே கூறியிருந்தேன். இச்சீதையால் அவனது அரசுக்கு ஆகாது என்று கூறியதால் அதைப் பேழையில் விட, அதை சனகன் எடுத்து வளர்த்தான். (சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம் பக். 290, நா.கதிரவேஷ்பிள்ளை 1899) இராவணேஸ்வரன் இந்திர உலா எனும் நூலிலும் (சீதையின் தோற்றம், பக் 124,) பேரறிஞர் கந்தசாமி பாலசுப்பிரமணியம் குறிப்பிட்டிருந்தார். அத்துடன் கந்தசாமி பாலசுப்பிரமணியம் வடமோழி இராமாயணம் ஒன்றில் இராவணன் சீதையைத் தன் மகன் எனக்கூற முற்படுகையில் அவனது ஆவி பிரிந்துவிட்டது என்றும், சீதை பிறக்க இலங்கை அழிந்துவிடும் என்ற பேச்சை மெய்யாக்கி விட்டாயே இலங்கை மன்னா என்று வ(ம)ண்டோதரி அழுதாள் என்றும், குறிப்பிட்டுள்ளார். அத்துடன் துளசிதாசர் சீதையை இராவணன் மகளாகவே கண்டார்.

இராவணன் ஏன் சீதையை அடைவதற்கு இந்தியாவில் அந்தப் பெரிய காட்டை விட்டுவிட்டு இலங்கை வரை கடத்தி வரவேண்டும்? அவன் அவனை அடைய நினைத்திருந்தால், ஒரு சிறிய பற்றையே போதும் அல்லவா? எனவே இது ஆரிய, திராவிட யுத்தத்தை இராமன் என்ற அரசு குமாரனையும், தண்ட காரண்யம் முதல் இலங்கை வரை ஆண்ட இலங்கேள்வரணையும் தொடர்புபடுத்தி அவன் இராமனின் மனனவியான சீதையை கடத்தி வந்துவிட்டான் இதனால் தான் நாம் யுத்தம் புரிந்தோம் என்று இராமாயணம் மூலமாக ஞாபகப்படுத்தியிருக்கின்றனர்.

இராமேஸ்வரத்தில் இராமர் ஆல மர நிழலில் இருந்து ஆகமங்களை ஆராய்ந்தார். ஆலமரப் பறவைகளின் சத்தம் அவரது ஆராய்ச் சியைத் தடை செய்தது. அதனால் அவர் அப்பறவைகளைக் கொன்று பறவைகள் எழுப்பிய சத்தத்தை அடக்கினார் என்று ஆழ்வார் கணும், அகநானுாற்றில் (70ஆம் பாடல்) மதுரைத்தமிழ் சுத்தனார் கடுவன் மள்ளனாரும் விதந்து ரைக்கின்றனர். சீதையைச் சிறை மீட்க இராமேஸ் வரம் வந்தவருக்கு ஆகம ஆராய்ச்சி எதற்கு? மத போதனையாளர் கணுக்கே அது தேவையானது. அது மட்டுமல்ல விபீணனை வைஷ்ணவர்கள் ஆழ்வார் என்றழைப்பதும், “விபீண சரணாகதி” வைஷ்ணவ மதக் கருப்பொருளாக இருப்பதும், இராமர் திராவிடர்களை மதம் மாற்றுவதற்கே தெற்கே வந்தார் என்பதனை உறுதி செய்கின்றன என்றும் கூறுபவர்களும் உளர். அத்துடன் ஆர்.சி. மஜாம்தார் எழுதிய பாரதிய வித்யாபவனின் “இந்திய மக்களின் வரலாறும் பண்பாடும் என்னும் நூலில் ஆரியச் சிந்தனைகளையும், நிறுவனங்களையும் மிக விரிந்த பிரதேசங்களில் பரப்பிய ஒரு மகத்தான அரசன் இராமன் என்றும் இவ்விதிகாசமானது இடைச்செருகல்கணுக்கு ஆளாக்கப்பட்டு பிற்காலச் சேர்க்கைக்கஞ்சும் ஆளானது என்றும் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

பொதுவாக பதினெட்டு என்று வரும் எண்கள் தமிழ் இலக்கியங்களுடன் தொடர்பு பட்டிருக்கின்றது. இலக்கியங்களில் பதினெண் மேல்க்கணக்கு நூல்கள், பதினெண் சீழ்க்கணக்கு நூல்கள் என்பனவும் பதினெட்டு லேயே முடிகின்றன. மேலும் இலக்கியங்கள் கூறும் தேவர் - அசரர்க்கஞ்சகிடையிலான யுத்தம் 18 ஆண்டுகளும், இராம - இராவண யுத்தம் 18 மாதங்களும், பாரதப்போர் 18 நாட்களும், ஆரிய மன்னனை சேரமன்னன் வெற்றி கொண்ட யுத்தம் 18 நாழிகைகளும் (7 மணி 20 நியிடம்) நடந்தன. அது ஏன் இப்போர்கள் அல்லது யுத்தங்கள் அனைத்தும் 18 இல் தான் முடிகின்றன. ஏன் வேறு ஆண்டுகளில் முடிந்திருக்க முடியாது. உதாரணமாக தேவர் - அசரர் யுத்தம் 17 ஆண்டுகளில் முடிவடைந்திருக்கலாமல் லவா? ஆகவே இவைகள் அனைத்தும் சிறந்த இலக்கியங்களாகத் திகழ்வதனால் அதைப் பாடியவர்கள் 18 என்ற எண்ணை வைத்து இலக்கியம் சமைத்துள்ளனர்.

13

பன்னிரு திருமுறைகளில் இராவணன்

இராவணேஸ்வரன் பற்றிய வரலாறானது கர்ணபரம்பரைக் கதைக் குடன் மட்டும் நின்று விடாது, சைவசமயத்தை அழிவிலிருந்து காப்பாற்றி அவற்றை வளர்க்கப் பெற்றும் பாடுபட்ட நாயன்மார்களது பாடல்களிலும் பதிவாகியிருக்கின்றது.

அந்தவகையில் நம்பியாண்டார் நம்பியினால் தொகுக்கப்பட்ட திருமுறைகளில் முதல் மூன்று திருமுறைகளையும் தனதாக்கிக் கொண்ட சம்பந்தர் இராவணனைப் போற்றும் போது இசையால் இறைவ னுக்கு நாமம் குட்டும் பேறு பெற்றவன் இராவணன் என்கின்றார்.

“சாம வேதமோர் கீதம்
ஒதி அத்தசமுகன் பரவும்
நாம தேயமது உடையார்”

தசமுகன் பெயரிட்டு வணங்கியதால் இறைவன் பெயரும் இன்றளவும் நிலைபெற்று நிற்கின்றதோ என்று எண்ணும் படியாக உள்ளது சம்பந்தரது தேவாரம். மேலும் அவர் தனது திருப்பதிகங்களில் இராவணன் பற்றி ஆங்காங்கே கூறியிருக்கின்றார். அவன் நாமம் கூறும் சம்பந்தர் பார்வையில் சைவனாக, திருநீறு மேனியனாக தென்பட்டதாலேயே “இராவணன் மேலது நீறு” என எமக்குச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

“இறை பயிலும் இராவணன்” இறை என்ற சொல்லைப் பயிலகின்றவன் - இறை எனச் சொல்லும் இராவணன். (பயிலும் - சொல்லும்) என சம்பந்தர் ஆழமான வார்த்தைகள் மூலம் அவனை விழித்துள்ளார்.

“ஏழிசை யாழ் இராவணன்
கொழித் தேர் இலங்கைக் குலக்கோன்”

என அவன் நாமம் வழுத்தும் ஞான சம்பந்தர் திருக்கேதீஸ்வர
நாதனைப் பற்றிப் பாடும் போது

“வண்டமரோதி மடந்தை பேணின
பண்ணட இராவணன் பாடியும்தான்..”

இராவணன் திருக்கேதீஸ்வரப் பெருமானைப் பாடி வரம் பெற்றவன்
என்கின்றார். மேலும் அவர் தனது 3ஆம் திருமுறையில் இராவணனைக்
கொன்ற பாவம் தரி இராமர் இராமேஸ்வரத்தில் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து
சிவபூசை செய்தார் என்கின்றார்.

“தென்னிலங்கைத் தசமுகன் பூவியிலும் முடி
பொன்றுவித்த பழி போயற...”

என்று விழிக்கின்றதிலிருந்து இராவணன் ஒரு நீதி வழுவாத
அரசனாக இராஜ இராஜ சோழன் போல் திகழ்ந்திருக்கின்றான் என்பதே
உண்மை.

நாவுக்கரசர் இறைவனின் தோற்றுத்தை விபரிக்கும் போது “வடி
வேறு திரிகுலம் தோன்றும் தோன்றும்...” எனப்பாடத் தொடங்கி இறைவன்
இலங்கை வேந்தனான இராவணனின் உடலை ஊறு செய்த ஆணவம்
(இடர் பாவம்) கெட அருள் செய் போர்வாள் கொடுத்த பொலிவை

“ஒராழித் தேருடைய இலங்கை வேந்தன்
உடல் துணிந்த இடர் பாவங் கெடுப்பித்தன்று
போராழி முன் னந்த பொற்புத் தோன்றும்”

எனப்பாடி வணங்குகின்றார். அத்துடன் இராவணனை சாகடித்த
சாபம் தீர் இராமேஸ்வரத்தில் சிவலிங்கம் அமைத்து வழிபட்டதனை

“செங்கண் மால் சிலைபிடித்துச் சேனையொடும்
சேது பந்தனம் செய்து சென்று புக்குப்
பொங்கு போர் பல செய்து புகலால் வென்ற

போரரக்கன் நெடுமுடிகள் பொடியாய் வீழ்
அங்கு ஒரு தன் திருவிரலால் இறையே யூன்றி
அடர்த்து அவர்க்கே அருள் புரிந்த அடிகள்
இந்நாள் வங்கமலி கடல் புடைகுழ் மாடவீதி
வலம்புர மேவு புக்கு அங்கு மன்னினாரே”

எனப்பாடனார். இங்கே சுந்தரர் இராவணனை அதிகப் போர்களை நடத்தியதால் போரரக்கன் என்கின்றார். இராமாயணக்கள் கூறுவது போல் இராவணன் இறைவனால் தண்டிக்கப்படவில்லை, மாறாக திருவடியினால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டு அருள்பெற்று உய்ந்தான் என்கின்றார் நாவுக்கரசர்

“ என்னா இலங்கையர் கோன் தண்ணைப் போற்றி
இறை விரலால் வைத்துகந்த சுசா போற்றி”

சுந்தரரோ இராவணனுக்கு நீ அருள் செய்த திறம் கண்டு உன் திருவடி அடைந்தேன் என்கின்றார்.

“ ஏறியுமாக்கடல் இலங்கையர் கோனை
துவங்க மால் வரைக் கீழ் அடர்த்திட்டு
குறிகொள் பாடலின் இன்னிசை கேட்டு
கோல் வாளொடு நாளது கொடுத்த
செறிவு கண்டு நின் திருவடி அடைந்தேன்”.

இறை நாமம் சொன்ன இராவணன் நாமத்தை சம்பந்தர் தமது ஒவ்வொரு தேவாரப் பதிகத்தின் எட்டாவது பாடலில் அல்லது ஒன்பதாவது பாடலில் செப்ப, நாவுக்கரசர் ஒவ்வொரு பதிகத்தினதும் கடைசிப் பாடலி ஹம், சிலவற்றில் ஆறாவது பாடலிலும் இயம்ப, சுந்தரர் 7ஆம் திருமுறையில் 29 இடங்களில் கூறியிருக்கின்றார்.

அத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடாது மாணிக்கவாசகர் அவர்கள் தனது திருவாசகக்தலில் “ஆர்களி குழ் தென்னிலங்கை அழகர் வண்டோ தரிக்கும் பேரருள் இன்பம் அளித்த பெருந்துறை மேய பிரானை” என்று தனது குயில் பத்துப்பாடல்களில் பாடுகின்றார். அத்துடன் இராவணன் தான் பிறப்பதற்குக் காரணமானவன் என இராவணனை உயர்த்திப் பாடியிருக்கின்றார். (தென்னிலங்கைக் கோமான், தமிழரசி, 1999)

அத்துடன் இராவணன் தன் கையினால் கயிலை மலையை பெயர்க்க முயன்றான் என்றும் சமய குரவர்கள் தமது பாடல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இறைவன் கங்கையைச் சூடினான். அப்போது உமைநங்கை ஊழிய நேரமது. எதிர்பாராத வகையில் அவ்வழியாக வந்த இராவணன் செல்லும் பாதையை இமயமலை தடுத்த போது அம்மலையை அப்புறப் பேர்த்து உடைய நிலம் நடுங்க மலையை அசைத்தான். அசையும் மலை கண்டு உமை நங்கை அஞ்சி நடுங்கினான். அசையும் மலை அசையாது இருக்க இறைவன் தன் திருவிரலால் ஊன்றினார். ஏழ்கடல் சூழ் தென்னி வங்கைக் கோமானால் மலையை எடுக்க முடியவில்லை. தான் பெயர்த்தெடுக்க முயன்றது கயிலை மலை என்றுணர்ந்து இனிமையான கீதம் இசைத்தான். அதுவும் கைநந்தம்பெடுத்து வீணாகானம் இசைத்து இறைவன் அருள்பெற்றான் என தேவார மூவரும் புகழ்ந்துள்ளனர்.

நாயன்மார்கள் இராவணன் கயிலை மலையைப் பெயர்த்தெடுக்க முயன்றான் எனக்கறுவது அவனை அசுரனாகக் காட்டுவதற்கல்ல. அவன் மலையைக்கூட பெயர்க்கும் அளவுக்கு மனவிலிமை உடையவன் என்பது ணை பாமர மக்களுக்கு காட்டுவதற்காக இராவணன் கயிலை மலையை பெயர்த்தெடுத்தான் என நாயன்மார்கள் பாடியிருக்கச் சந்தர்ப்பம் உண்டு அல்லவா? அத்துடன் அவன் இசையில் விற்பனைன். வல்லவனுக்குப் புல்லும் ஆயுதம் என்ற சான்றோர் வாக்குக்கு ஆதாரமாக தன் கரத்தில் ஒன்றை உடைத்து அதிலிருந்து இசையை மீட்க்கூடிய அளவுக்கு இசைத் திறமை வாய்ந்தவன். இதனால் தான் தன்கரத்தில் ஒன்றை உடைத்து இசைமீட்டான் என்று சமய குரவர்கள் பாடியிருக்கலாம். அதைப் பின்வந் தோர் அவனை அசுரனாக்கி அவன் மலையைப் பெயர்த்தான், ஒரு கையை உடைத்து இசை மீட்டான் என்றெல்லாம் வர்ணித்திருக்கலாம் என்பதே எனது வாதமாகும்.

எம்மால் ஒரு சிறு பாறைத்தண்ணைக்கூட தூக்க முடியாது இருக்கும் போது எம்மை விட ஒரு சில மடங்குகள் பெரிய உருவம் என இலக்கியங்களில் மட்டும் வர்ணிக்கப்படும் அசுரர்களால் எப்படி ஒரு பெரிய மலையை அதுவும் கைலைமலையை பெயர்க்க முடியும்? அத்துடன் அனுமன் சஞ்சீவி மலையை தன் ஒருக்கையினால் தூக்கி வந்தானாம். யாருக்கு புலுடா விடுகிறார்கள் இவர்கள். பொதுவாக நம் இலக்கியங்கள் நம்மால் நம்பமுடியாத கதைகளைப் புனைந்து அவர்களை கடவுளின் அவதாரங்களாகவும் சித்தரித்திருப்பது விஞ்ஞான ரீதியிலான ஆரய்ச்சிக்கு எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. வெறும் இலக்கியங்களாகவும், கற்பனைக் கதாநாயகர்களாகவும் கற்கைக்கு மட்டுமே உதவும்.

திருமூலர் அவர்கள் தனது திருமந்திரத்திலும் இராவணை போற்றிப் பாடியிருக்கின்றார். ஏன் பண்ணிரு திருமுறைகள் தவிர்ந்த சந்தான குரவர்களில் ஒருவரான அருணந்தி தேவர் அவர்கள் கூட ஈசன் என்னும் ஒருவனே இராவணனாக உருவெடுத்தான் எனக் கூறுகின்றார். இதை

“ஒருவனே இராவணாதி பாகவம்
உற்றாற் போல தருவன் இவ்வுலகெல்லாம்....”

என்னும் பாடலடி மூலம் விளக்குகின்றார். (பாகவம் - உருவம், தோற்றும்) கம்பர் கூட

“இந்திரம்கு இந்திரன் எழுதல் ஆகலாச்
சந்தரன் நான்முகன் மரபில் தோன்றினான்...”

என்றும்

“நீலமாமணி நிற நிருதர் வேந்தனை”

என்றும் பாடுகின்றார். இதிலிருந்து இராவணை அரக்கன் எனக் கம்பன் கூட நம்பவில்லை என்பதையே உணரலாம். நாம் போற்றிப் புகழும் இத்தேவார முர்த்திகளால் போற்றப்பட்ட இராவணன் நாமத்தை ஈழத்தமிழர்களாகிய நாம் போற்றாது இருப்பது ஏன்?

தேவாரப் பாடல்களில் வ(ம)ண்டோதரி

தேவாரப் பாடல்களில் இராவணனை மட்டுமல்ல அவனது மனைவி யாகிய வ(ம)ண்டோதரியையும் நாயன்மார்கள் குறிப்பிடத்தவறவில்லை. சம்பந்தர் அவர்கள் “கூட”வண்டமரோதி மடந்தை பேணின...” வ(ம)ண்டோதரி பேணிப்பாதுகாத்த கேதீஸ்வரநாதர் என விழிக்கின்றார்.

அது போல் திருநாவுக்கரசர் ஒரு தேவாரத்தில் “இறைவன் மங்கையான காண மணமாலை கொடுக்க மாட்டார் கங்கை காண தலையில் குடியிருக்கும் தலைக் கண்ணியை (மாலை) கொடுக்க மாட்டார். இந்த இரு நங்கையர்க்கும் இடையே மயனின் மகஞுக்கு எங்கு வாங்கி இதழியைக் (மாலையை) கொடுத்திருப்பார் என ஆங்கலாய்க்கின்றார்.

மணிவாசகரும் தனது குயில்ப் பத்துப் பாடலில் “ஆர்கவி குழ் அழகமர் வண்டோதரிக்கும் பேரருள் இன்பம் அளித்த பெருந்துறை மேய பிரானை” என்று இறைவனைப் பாடுகின்றார். அத்துடன் உத்தரகோச மங்கைப் புராணத்தில் வ(ம)ண்டோதரி குழந்தைப் பருவம் முதல் ஈசன் மேல் தெய்வீக்கக் காதல் கொள்கின்றாள். “சசனும் நீ அழைத்தால் நான் வருவேன் என சத்தியம் செய்து கொடுக்கின்றான். உத்தரகோச மங்கை என்னும் இடத்தில் இது நடக்கின்றது. (உத்தரம் - வாக்கு, கோசம் - சத்தியம்) அதாவது வ(ம)ண்டோதரிக்கு சத்திய வாக்கு கொடுத்த இடம்

ஆதலால் உத்தரகோசம் எனப்பட்டது. அவனும் தான் விரும்பிய போதெல் லாம் இறைவனை வரவழைத்து ஆழப்பாடு மகிழ்ந்தாள் என்கின்றார் மாணிக்க வாசகர்.

மேலும் தீரிகூடப்ப கவிராயர் அவர்கள் கூட தென் இலங்கையில் வாழ்ந்த ஒப்பற் கன்னிகையான மண்டோதரியாள் இறைவனின் அழகிய திருவுடியை சேர்ந்து அணைவதற்கு என்ன தவம் செய்தானோ என வியக்கின்றார்.

இராவணன் என்னற்ற மந்திரங்களை ஒதினான் என்று அறிகின் ரோம். அதில் ஒன்று அவன் மனைவியின் நாமம். என ஒரு பாடல் இயம்புகின்றது. (மனைவியைனும் அருளமுதம், தமிழரசி, ஸண்டன் கலசம். 1995, பக் 19)

“ஒங்கு புகழ் இராவணனார்
ஒதியதோர் மந்திரமாய்
மாங்குடனே மாயவனும்
பெற்றெடுத்த பொற்தொடியாள்
வாங்கு சிலை இராமனுமே
வாழ்த்தி வணங்கிடவே
தேங்குமலி தெண்ணிலங்கை
தெருவினிலே நடந்தனனே”

இவ்வாறு இராவணனை மட்டுமல்ல, அவனது மனைவியான வ(ம)ண்டோதரியையும் தேவாரப் பாடல்களில் நாயன்மார்கள் விழித்துப் புகழ்ந்து பாடியிருப்பதன் மூலம் இராவணனும் வ(ம)ண்டோதரியும் ஈழத்தில் சைவத்தினை வளர்த்த மூலகர்த்தாக்களாக விளங்கியிருக்கின்றார்கள் என்பது உறுதியாகின்றது. தேவாரம் பாடிய மூவரும் ஈழத்தில் வேறு சிறந்த சிவ பக்தர்கள் எவரையும் இந்த அளவிற்கு பெரிதாக புகழ்ந்து பாடியிருக்கவில்லை என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. ஆகவே நாயன் மார்களாலேயே விதந்து, புகழ்ந்து பாடப்பட்ட சிறந்த சிவ பக்தர்களான இவர்களை நாம் இழிந்துரைப்பது நமது அறியாமையே.

15

சிவதாண்ட தோத்திரம் அருளிய இராவணன்

தேவாரத் திருமுறைகளில் விதந்துரைக்கப்பட்ட பெருமைகளை எல்லாம் தனதாக்கி இசையாளனாக, இறையாளனாக வாழ்ந்த இராவணன் சிவனை மட்டுமன்றி பார்வதியையும், துர்க்கையையும் வழிபட்டவன். அதற்கு ஆதாரமாக இருப்பது அவன் பாடிய சிவதாண்டவ தோத்திரமே. இதில் ஜந்து பாடல்களில் பார்வதியை இராவணன் குறிப்பிட்டுள்ளான்.

நதிக்கரையில் வசிப்பவனாகவும், கெட்ட எண்ணம் நீங்கியவனாகவும், தலைமேல் கைகூப்பிய வண்ணம் அசையும் கண்களையுடைய பார்வதி தேவியின் தலையில் எழுதப்பட்ட “சிவ” என்னும் மந்திரத்தை உச்சரித்துக் கொண்டு எப்பொழுதும் நன்மையுடையவனாக ஆவேன் என்று பாடியுள்ளான் இராவணன். (தென்னிலங்கைக் கோமான், தமிழரசி, பக.44, 1999)

“கதா நிலிப்ப நிர்ஜூ நிகுஞ்ஜ கோடரே வஸ்த
விமுக்த தூர்மதி: ஸதா சிரஸ்தமஞ்ஜவிம் வஹந்
விலோல லோல லோசனா வலாம பால வக்னகம்
சிவேதி மந்திர முச்சரன் சதா சகீ பவாம் யஹம்”

(சிவதாண்டவ தோத்திரம் :-13)

மேலும் இராவணன் தனது சிவதாண்டவத்தில் அசுரர்களானவர்கள் தேவர்களைத் துன்புறுத்திய நேரத்தில் தக்கனின் யாகத்தினை அழித்த சிவன் பார்வதியைப் பிரிந்து தவம் செய்தான். இதனால் வருந்திய தேவர்கள் மன்மதனை அனுகி சிவனின் தவத்தைக் கலைத்து பார்வதியின் மேல் மோகம் கொள்ளச் செய்யுமாறு வேண்டினார்கள். மன்மதனும்

(காமனும்) சிவன் மேல் காமக் கணைகளைத் தொடுத்தான். சிவனும் தனது தவநிலை கலைந்து காமனை தனது நெற்றிக் கண்ணைச் சிறிது திறந்து நோக்கினார். இதனால் அவன் ஏரிந்து சாம்பலானான் எனப்பாடுகிறான் என ஸண்டனிலிருந்து வெளியாகும் கலசம் இதழுக்காக தமிழரசி அவர்கள் 1996 இல் எழுதிய “மனைவி என்னும் அருளமுதம்” என்னும் கட்டுரையில் (பக் 25) குறிப்பிட்டுள்ளார். இதனை இராவணன் தனது சிவதாண்டவ தோத்திரத்தில் பாடும்போது

“கராளபால பட்டிகா தகக் தகக் தகக் ஜ்வலத்
தநஞ் ஜயாதுர்க்ருத ப்ரசண்ட பஞ்ச சாயகே...”

அதாவது விழித்த நெற்றிக் கண்ணின் தக தக தக எனப் பிரகாசிக்கும் அக்கினியினால் மன்மதனை ஏரித்தவர் என்கின்றான். இது இராவணனால் அன்று பாடப்பட்டது அல்லது இடைச்செருக்கலா என்பது ஆய்வுக் குரியது. அத்துடன் தமிழகத்தைச் சேர்ந்த கு.வே சக்ஷிதானந்தக் குருக்கள் எழுதிய “இலங்காபுரியில் இருந்து அழகாபுரி வரை” என்ற நூலிலும் இராவணன் சிவதாண்டவ தோத்திரத்தினை ஆக்கிய பெருமை உடையவன் என்று போற்றியுள்ளமை குறிப்பிட்டத்தக்கது. (பக் 83, 127)

தென்னகத்திற்குத் தெற்கே வாழ்ந்த இராவணன், சமஸ்கிருத மொழியில் பாடுவதற்கு சாத்தியங்கள் அறவே இல்லை. அத்தோடு சிவதாண்டவதோத்திரத்தை இராவணன் பாடியிருப்பதற்கான சாத்தியங்களும் இல்லை. ஏனெனில் கடவுளுக்கு வடிவம் கொடுக்கின்ற முறைமை ரவிவர் மாவுக்குப் பின்னாலோ வழக்கத்திற்கு வந்திருக்கின்றது. ஆகவே நெற்றிக்கண், பார்வதியின் தலையில் சிவமந்திரம் என்பவை அன்று இருந்திருக்க முடியாதல்லவா? ஆகவே இராவணன் பாடியதாக சமஸ்கிருதத்தில் சிவதாண்டவதோத்திரம் பாடப்பட்டிருக்கின்றதே அன்றி இராவணனால் பாடப்படவில்லை.

இராவணன் பரதநாட்டியத்திலும் வல்லவனாகத் திகழ்ந்தான் என அறிகின்றோம். நாட்டிய வேதத்தினை உருவாக்கிய பிரமா அவ்வேதத் தினை பரத முனிவருக்கு உபதேசிக்க, அவர் காந்தர்வர்களினதும், அப்சரஸ் பெண்களினதும் உதவியுடனும் நாட்டியம், நிருத்தியம், நிருத்தம் ஆகிய அங்கங்கள் அடங்கிய ஆடல் வடிவத்தை சிவன் முனினிலையில் அரங்கேற்றினார். இதைப்பார்த்த சிவன் அவரின் பிரதான கணங்களில் ஒன்றான தண்டுவ முனிவரைப் பார்த்து பரத முனிவருக்கு தாண்டவ வகை உட்பட்ட நடனத்தை போதிக்குமாறு பணித்தார்.

அந் நாட்டியக் கலைகளில் ஒன்று இராவணன் அருளிய நாட்டிய முத்திரைகளும் அடங்கும் என்று கூறப்படுகின்றது. இராவணன் பரத நாட்டியம் உட்பட முத்தமிழ்களிலும் சிறந்து விளங்கினான் என, கிருபானந்த வாரியார் அவர்களும் கூறியுள்ளமை நினைவில் கொள்ளத் தக்கது. ஆனால் பரத முனிவர் வாழ்ந்த காலம் கி.மு 2ஆம் நாற்றாண் டாகும். பரதவர் குலத்தைச் சேர்ந்த இவர் நாட்டிய சாஸ்திரம் எனும் நூலை தந்ததன் பின்னர், தான் இந் நடனம் பரத நாட்டியம் எனப்பெயர் பெற்றது. எனவே இராவணன் காலத்தில் எப்படி இந்தப் பரதநாட்டியம் என்ற பெயர் வந்திருக்க முடியும். பரதவர் குலப் பெண்களே இந்த நாட்டியத்தை ஆடியிருக்கின்றார்கள். பரதவர் எனப்படுபவர்கள், கடற்கரை யோர் நிலப்பரப்புக்களில் வாழ்ந்த மக்களே. இவர்கள் கடற்கரை மணல் வெளிகளில் ஆடிய நடனங்களே, இந்தப்பரத நாட்டியம் ஆகும். அன்றைய பரதவர்களே இன்று பரவையர், என மருவி கடற்கரையோரங்களில் கடற்றொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் ஒரு சமுகமாகும்.

அத்துடன் தென்னிலங்கையில் கதிர்காமம் உட்பட்ட சிங்களப்பகுதி களில் இராவணனுடைய நூபகர்த்தமாக “தென்னா அதந்தனா” என்று பாடல்களைப் பாடி ஆடும் பாரம்பரிய நடனங்கள் இன்றும் வழக்கத்தில் உள்ளது. அவ்வாறே சில நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்னர் பாண்டிய நாட்டி லிருந்து வந்த கண்ணகி வழிபாட்டுப் பெருவிழா இன்று கண்டிப் பெரவூரா வாக மாறி பொத்த விழாவாக மாற்றமடைந்திருப்பதனை நோக்குமிடத்து, பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இராவணன் பற்றிய கருத்துக்களும், அவனுடைய சிறப்புக்களும் எப்படியும் மாற்றமடைந்து வழக்கிழந்து போய், நந்திபிடித்த குரங்கான கதையாய் போயிருக்கலாமல்லவா?

16

சிறந்த சித்த வைத்தியன் இராவணன்

இராவணன் முத்தமிழிலும் மட்டுமல்ல, சித்த வைத்தியத்திலும் சிறந்தவனாக விளங்கினான். பொதுவாக பழங்கால மன்னர்களே சித்த வைத்தியத்தில் சிறந்தவர்களாக இருந்துள்ளனர் என்பது வரலாறு கூறும் உண்மை. அந்த வகையில் இராவணனும் ஒரு சிறந்த வைத்தியனாகத் திகழ்ந்துள்ளான்.

இராவணனும், அவனது தலைமை மருத்துவனான சுசேணனும் சிறந்த வைத்தியர்கள் என இராமாயணத்தினுடோக அறிகின்றோம். இராமாயணப் போரில் இந்திரஜித் ஏவிய நாக பாசத்தினால் இலக்குமணன் முச்சையற்றுக் கிடந்தான். பின் பிரமாஸ்திரம் விட்டபோது இலக்குவன் இறந்துவிட்டான். இராமனும் மயக்கமுற்றான். அந்த நேரத்தில் இனத்துரோ கியான விபீணன், இறந்தவர்களை உயிர்ப்பிக்கக் கூடியவன் சுசேணன் என்றுணர்ந்து சாம்பவனிடம் சுசேணனை அழைத்துவரும்படி கூற, சுசேணன் அவ்விடம் வந்து, அனுமனிடம் சஞ்சீவி மூலிகையினைக் கொண்டுவரும்படி கூற, அனுமன் மேரு மலை சென்று, சஞ்சீவி மூலிகையினைத் தேடினான். எல்லாம் மூலிகைகளாக இருந்தபடியால் அவனால் சஞ்சீவியினை அடையாளம் காண முடியவில்லை. இதனால் அவன் சிகரத்தினையே பெயர்த் தெடுத்து வந்து இலக்குவனையும், ஏனையவர்களையும் உயிர் பெற்றெழச் செய்தான் என இராமாயணக் கதையின் மூலம் அறிகின்றோம். அவன் சித்த அவிழ்த்தத்தினால் தான் இலக்குமணனைக் குணமாக்கியதாக அழுதச்சனால் எழுதப்பட்ட ‘எழுதச் சு இராமாயணம்’ கூறுகின்றது.

இராவணனின் எதிரிகளான இலக்குவனும், இராமனும் இறக்கும் தறுவாயில் இருந்த சந்தர்ப்பத்தில், விபீணன் சாம்பவனிடம் சுசேணனை அழைத்து வரும்படி கூறுகின்றான். அந்த நேரத்தில் சுசேணன் இராவண

நிடம் இருக்கின்றான். சாம்பவன் வந்து இராம, இலக்குமணர்கள் இறக்கும் தறுவாயில் இருக்கின்றார்கள், என்றதும் சுசேணனை இராவணன் அவர்களுக்கு மருத்துவ உதவிகள் செய்ய அனுப்புகின்றான்.

பாருங்கள் தனது எதிரி (இராம, இலக்குமணன்) இறக்கும் தறுவாயில் இருக்கின்ற நிலமையிலும் அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற மனிதாபிமானத்தில் அவர்களுக்குச் சிகிச்சையளிக்க சுசேணனை அனுப்பினானே இராவணன். அவனுக்கு நிகராக வேறு யாரையும் கூறமுடியாது. இராமனுக்குக் கூட இந்த மனப்பாங்கு இல்லை. அவனது தாய்ப்பா சத்திற்கு இராமனும் ஸ்டாக மாட்டான்.

இராவணன் அட்டமாசித்திகளுக்கும் மூல கருவான இரசமணியை உருவாக்கியதாகவும், அதனை இலங்கை வேந்தன் குளிகை என்றே அழைப்பதாகவும், இராவணன் தனது மருத்துவ நூல்களை பொது மருத்துவம், குழந்தை மருத்துவம், மதுமருந்துகள் என பகுத்தாகவும் கந்தசாமி பாலகப்ரமணியம் தனது நூலான இராவணேஸ்வரன் இந்திர உலாவில் (பக்.82,83.) தெரிவித்துள்ளார். போக மகா சித்தர் இராவணனின் மருத்துவச் சிறப்புக்கள் பற்றி “போகம் ஏழாயிரம்” என்ற நூலிலும் விதிந்து குறிப்பிட்டுள்ளார்.

இராவணன் மணி, மந்திர, அவிழ்தம், இரச மருந்துகள், அறுவை மருத்துவம், வர்மக்கலை, அகாலமரண நூல் முதலியவற்றில் மிகத்தீர்க்கிப் பெற்ற அறிஞன். மதுவினைப் பயன்படுத்தி முதன் முதலில் மருந்துகளைத் தயாரித்த பெருமை இராவணேஸ்வரனையே சாரும் என்கின்றனர். சித்த நாகாரச்சுனர் தமது இரசரத்தின சமுச்சயம் என்ற நூலில் இராவணன் பெருந்தொகையான இரச மருந்துகளை உருவாக்கியவர் என்றும், திறமை வாய்ந்த சித்தர் என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

நமது முதறிஞர் ந.சி.கந்தையா அவர்கள் இராவணனது சித்த மருத்துவத் தேர்ச்சிக்கு இணையாக எவரையும் கூறமுடியாது என்றும், அவன் இராவணைபாட் என்னும் வேதம் சம்பந்தப்பட்ட நூலை இயற்றியதாகவும், அவன் தெலுங்கு மொழி இலக்கண நூலின் ஆசிரியன் என்றும் பயபக்தியுள்ள பண்டிதர்கள் இன்றும் போற்றுவதாக தனது “இராமாயணம் நடந்த கதையா?” (1946) என்னும் நூலில் (பக்.91) இராவணனைப் போற்றியுள்ளார்.

அத்துடன் இராவணன் வெட்டறா என்கின்ற மூலிகையை வைத்தி ருந்ததாகவும், பின்னர் இவ்வகை மூலிகையை சித்தர்கள் பயன்படுத்தியதாகவும் அறிகின்றோம். இவ்வெட்டறா மூலிகையானது எத்தனை முறை வெட்டினாலும் மீண்டும் ஒட்டும் தன்மையுடையது. பதினெட்டாம் நூற்றாண் டில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த, யாழ்ப்பாண மந்திரி பூதத்தம்பி வெட்டறா மூலிகை வைத்திருந்ததை வரலாறுகள் கூறுவதாக இராவணேஸ்வரன் இந்திர உலா (பக்.176) நூலாசிரியர் தெரிவித்துள்ளார்.

இராவணனை சிறந்த மாலீரனாகவும், தலை சிறந்த வைத்தியனாகவும் பூராதன சிங்கள் ஏடுகள் போற்றுகின்றன. “வைத்திய சிரோன்மணி ரீலங்காதிபதி” எனப் புகழப்பட்ட இராவணனின் கீர்த்தனைகள் அடங்கிய (1) அர்த்த பிரகாசிக, (2) குமார தந்திர ஆகிய இரு வைத்திய ஏடுகள் இன்றும் சிங்கள நாட்டு வைத்தியர்களின் கடேச வைத்திய ஆதார நூல்களாகப் போற்றப்பட்டு வைத்திய முறைகள் பின்பற்றப்படுவது குறிப் பிடத்தக்கது. (ஆத்தமிழர் எழுச்சி, பக்16, எஸ்.எம். கார்மேகம். 2002)

மேலும், நுவரெலியா மாவட்டத்தில் சீதா எலிய என்ற இடத்தில் உள்ள சீதையம்மன் ஆலயம் அமைந்திருக்கும் சுற்றாடலில், அடர்ந்த காளகத்தில் மிகவும் அபூர்வமான தெய்வீக மூலிகைகள் இன்றும் காணப்படுகின்றன. இப்பகுதியில் உள்ள சித்த வைத்தியர்கள் இம் மூலிகைகளைப் பயன்படுத்தி, தீராத நோய்களை குணப்படுத்தி வருகின்றனர். இவை அனைத்தும் இவ் அசோக வனத்தில் இராவணனால் வளர்க்கப்பட்டவை எனவும், தமது தொழிலுக்கு வித்திட்டவன் இராவணேஸ்வரன் என்றும், அவனின் சித்த மருத்துவப் புலமையை எண்ணி தாம் வியப்படைவதாகவும், அங்குள்ள சித்த வைத்தியர்கள் தெரிவித்தனர்.

மேலும் இவ் அசோக வனத்தில் பச்சிலை மூலிகை ஒன்று இருப்பதாகவும் அது எந்தவிதமான வெட்டுக் காயங்களையும் பொருத்தும் தன்மையுடையது என்றும், இதனால் தாம் அதை வெட்டாட்டி என்று அழைப்பதாகவும் சித்த வைத்தியர் ஒருவர் தெரிவித்தார். ஐதீகக் கதைகள் இதையே இராவணன் இழந்த பாகங்களைப் பொருத்துவதற்குப் பயன்படுத்தியதாகவும் கூறுகின்றன எனவும் கூறினார். இங்கு இராமாயணக் கருத்துக்கள் வெகு தூரத்திற்கு மக்கள் மத்தியில் ஆழ வேறுள்ளியிருக்கின்றது. பல நூற்றாண்டுகாலமாக இக்கதையின் தாக்கம் சமுகத்தில் ஊருநவி நிலைத்துவிட்டது. ஆகவே இக்கருத்துக்கு முரணானவற்றை ஏற்படுற்கு சமுகம் தயாராக இல்லை. ஆனால் எது எப்படியிருப்பினும் பொய்மையை விடுத்து தர்க்க ரீதியாக ஆய்ந்தோய்ந்து உண்மையை தேடவே நான் முற்படுகிறேன்.

இவ்வாறு அறுபத்தினான்கு கலைகளிலும் சிறந்து விளங்கியவனாகவே இலக்கியங்கள் இராவணனைக் காட்டுகின்றன என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாகும். ஆனால் இராமாயணத்தில் இராவணனை அறுபத்தினான்கு கலைகளிலும் வல்லவனாகக் காட்டவேண்டிய தேவை ஏன் எழுந்தது? ஏனெனில் இராமனை மிக உயர்ந்தவனாக, கடவுளாகக் காட்டவேண்டும் உயர்ந்தவனை அழிப்பதற்கு அன்றிலும் மேலான ஒருத்தனை அவதார புருஷனாக்காட்டி வெல்லப்பட முடியாத ஒருத்தனை வென்றவன் இராமன் என இராமனை உயர்த்துவதற்காகவே இந்த ஆரிய கதாபாத்திரப் படைப்புக்கள் படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன என்பதுதான் உண்மையே தவிர இராமனோ, இலக்குமணனோ உண்மையில் பிறக்கவே, வாழவோ இல்லை. ஆரியச் சமூக நீதிநெறிக் கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த முனைந்த படைப்பாளிகள் வேதங்களை சாட்சியாக காட்டிக்கொண்டு தென்னகத்தில் வாழ்ந்த மக்களையும், அதன் தலைவர்களையும், தரங்குறைத்தும், இழிவு படுத்தியும் கதைகளையும், கதாபாத்திரங்களையும் உருவாக்கியிருக்கின்றார்கள் என்பதுதான் உண்மை.

இராவணன் என்ற மன்னன் இலங்கையில் வாழ்ந்ததற்கான உறுதியான நம்பகத்தன்மையுடைய தொல்பொருட் சான்று கள் எவ்வயும் இதுவரை எமக்குக் கிட்டவில்லை. ஆகவே ஆதாரங்கள் இல்லாமல், ஊகங்களின் அடிப்படையில் குறிப்பிடப்படும் கருத்துக்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட முடியாதவையே. இருப்பினும் இராவணன் போன்றவர்கள் வாழ்ந்ததனாலேயே இலக்கியங்களில் அதையொத்த தன்மையுடைய பாத்திரப்படைப்புக்கள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆகவே இராவணன் போன்றவர்கள் வாழ்ந்த நாட்டில் வாழும் சமுத்தமிழர்களாகிய நாம், இராவணன் போன்றவர்கள் பற்றிய உண்மைகளை அறியாது பார்ப்பணியத்தை முதன்மைப்படுத்தும் கற்பனை மிகுந்த கம்பராமாயணத் தின் கவிநியத்தில் மயங்கி, அதையே உண்மையென்றும் வரலாறுறையும் நம்பி, மிகச்சிறந்த ஒருவனை தவறான கற்பிதத்தினால் இன்றும் ஒர் அரக்கனாக, காமாந்தகாரனாக பார்ப்பது வருந்துதற்குரியது.

இலங்கையில் பதிந்துள்ள இராவணனின் தடங்கள்

இராவணன் ஆண்ட இலங்கை இதுவல்ல. அது இந்தியாவின் விந்தியமலைத் தொடரிலேயே இருக்கின்றது என்று வாதிக்கும் சில இந்திய ஆய்வாளர்கள் பற்றி முன்னர் தந்திருந்தேன். ஆனால் இலங்கையில் இராவணன் என்றொரு மன்னன் ஆண்டிருந்தமைக்கான தடயங்கள் எதுவும் விந்திய மலைத்தொடரில் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இலங்கையில் இராவணன் ஆண்டிருந்தமைக்கான ஆதாரங்கள் அனைத்தும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகளின் வாயிலாக, வழி வழியாக இந்துசமய, கலாசாரத்துடன் பின்னிப் பினைந்து இன்று அவை வரலாறு என்ற கற்பனாவாத வடிவத்தினைப் பெற்றிருக்கின்றது.

i) இராவணன் கோட்டைகள்.

காலிக்குத் தெற்கே காணப்படும், சிறிய இராவணன் கோட்டை, மயில் இராவணன் கோட்டை, பெரிய இராவணன் கோட்டை ஆகியன இன்றும் கடவினுள் தாண்டு கிடப்பதாக நம்பப்படுகின்றது. இவை அனைத்தும் கர்ணபரம்பரை ரீதியாக கூறப்பட்டு வந்த கதைகளே. இராவணன் இறந்தபின் கடல் கோள் ஒன்றோ அல்லது பலவோ இடம் பெற்றுள்ளன என்றும், இதனால் இன்றும் தென்கிழக்குக் கடலுள் இக்கோட்டைகள் மூழ்கியிருக்கின்றன என்றும் வரலாற்றுக்கதைகள் கூறுகின்றன. இதைப்பற்றி சிங்கள நாலான “இராஜவலிய” கூறும் போது புத்தரின் காலத்திற்கு 1884 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் (கி.மு.1884 + 483 = கி.மு. 2367) இக்கோட்டைகளை, அப்போது ஏற்பட்ட கடற்கோள் கொண்டு சென்றுவிட்டதாக கூறப்படுகின்றது.

இதை கிறிஸ்தவ மறையாகிய பைபிள் குறிப்பிடுகின்ற நோவாவின் காலத்துப் பெருவெள்ளத்துடன் தொடர்புபடுத்துவதாக உள்ளது என்றும், இது கி.மு.1810இல் ஏற்பட்டிருக்கலாம் எனவும் சேர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் அவர்கள் தெரிவித்துள்ளார். பொதுவாக இலங்கையின் கரையோரப்பகுதி யில் அமைந்திருக்கின்ற மலைகள் அல்லது பாறைகள் எல்லாம் கடல் அரித்தலின் செயற்பாட்டினால் அல்லது ஆழிப்பேரலை என்கின்ற கடற்கோளி னால் அழிவுற்று எஞ்சியிருக்கின்ற வன்மப்பாறைகளாகவோ அல்லது நீரில் அமிழ்ந்த சிகரங்களின் முடிகளாகவோ இருக்கலாம்.

தென்னிலங்கையில் உள்ள கத்திர்காமத்தில் உள்ள கத்திரமலையில் நின்று தென் கடலை நோக்கினால் குடை வடிவிலான கற்சிகரமும், கற் கொடியும் கடற்தளத்தின் மீது தெரிவதனை இன்றும் காணலாம். உண்மையில் இது கடற்கரையோர நிலவுருவங்களான ஒங்கற் பாறைகளே. அத்துடன் திருக்கோயிலுக்களின்மையில் இராவணனின் கோட்டை இருந்தாகவும், திருக்கோயில் அவனது வழிபாட்டுத் தலமாக இருந்தது எனவும் S.O.கனகரத்தினம் அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அந்துடன் காலிக்கு அண்மையில் ரூமாசல என்ற சிறிய குன்றுடன் கூடிய கடற்கரைப்பகுதி உண்டு. இது அனுமன் சஞ்சீவி மலையைப் பெயர்த்தெடுத்து கொண்டுவந்து இலக்குமணனின் மயக்கத்தைத் தீர்த்தபின் அப்படியே போட்டுவிட்டான் என்றும், இதுவே இந்த ரூமாசலப்பகுதி என்றும் அழைக்கின்றனர். இங்கு காணப்படும் மரங்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டதாகவும், அது இமயமலைப்பகுதியில் தான் காணப்படுவதாகவும் தெரிவிக்கின்றனர். இதை கடந்த கார்த்திகை மாதம் வெளியான ‘ஸ்க்பிம்’ வார இதழும் இது குறித்த ஒரு கட்டுரையினை வரைந்திருந்ததையும் குறிப்பிட்தத்தக்கது. இதன் நம்பகத்தன்மை குறித்து இது எதுவிதவினாக்களையும் தொடுக்கவில்லை என்பது கட்டிக்காட்டத்தக்கது.

ii) அசோகவனம் மற்றும் நுவரெலியா சீதையம்மன் ஆலயம்.

“இராவணனின் இலங்கை இதுவல்ல” என்போரை மறுக்க எத்தனையோ சான்றுகள் உள்ளன. இராவணன் சீதையம்மன் சிறைவைத்ததாக இராமா யணம் கூறும் அசோகவனம், நுவரெலியா நகரிலிருந்து பதுளை செல்லும் பிரதான வீதியில் ஆறுகிலோ மீற்றர் தூரத்தில் உள்ள அடர்ந்த

நவவரலியா சீதையம்மன் ஆலயம்.

இருண்ட பெருங்காடுதான் என்பர். இவ் அசோகவனச் குழலானது எவரும் நுழைய முடியாதபடி இறுக்கமான அரண்கள், காற்றுக் கூட நுழைய மறுக்கும் அடர்ந்த வனம், ஆழ்ந்த அமைதியிடன் குளிர்ச்சி பொருந்திய குழல் பல மூலிகைச்செடிகள் அடங்கிய நெடுய காடுகள் ஆகியவற்றான் அமையப் பெற்றிருக்கின்றது. இந்த இடத்தில் தான் சீதையைச் சிறை வைத்ததாகக் கூறப்படும் சீதாளிய என்ற இடம் உள்ளது. இவ்விடத்திற்கு சீதையம்மன் இடம் என்றே பொருள் கூறப்படுகிறது. சலசலத்து ஒடும் குளிர்ச்சி பொருந்திய உமா ஓயா என்ற நீரோடை அருகே சீதையம்மன் கோயில் உண்டு. எனினும் இங்கு அசோக மரங்களைக் காணமுடிவ தில்லை. வெறும் மலைச்சரிவுகளையும், குளிர் காலநிலைக் கேற்ற தடித்த சிறிய இலையைக் கொண்ட நீண்டு வளரும் மென் மரங்களையும்,

புதர்களையுமே காணமுடிகின்றது. ஆனால் சோழநாட்டின் உலர் வலயக் காடுகளைப் பார்த்த கம்பனுடைய கற்பனையில் அசோகவனம் ஒரு அசோக மரங்கள் நிறைந்த உலர்வலயக் காடாகவே தென்பட்டிருக்கின்றது போலும். உண்மையில் சீதா எலியப்பிரதேசம் வருடம் முழுவதும் மழை பெய்யும் பகுதியாகும். அந்துடன் மிகக் குளிர்ந்த காலநிலை உடையதும், பனி முட்டங்கள் நிறைந்த பகுதியும் ஆகும். இப்பிரதேசத்தில் பல்லா யிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மக்கள் வாழ்ந்ததற்கான சாத்தியங்கள் மிகக் குறைவு என்றே கூறலாம். ஆகவே அக்காலப்பகுதியில் அழகிய பெண் ஒருத்தியை கவர்ந்து சென்று சிறை வைத்தான் என்பது நம்புதற் கரியது.

இதிகாச கால வரலாற்றின் பின்னணியில் அமைந்த இச் சீதையம்மன் ஆலயம் 150 வருடங்கள் பழமை வாய்ந்தது எனக் கூறப்படுகின்றது. உண்மையில் 1832ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் முதன்முதலாக கோயில் மற்றும் தேயிலைத் தோட்டங்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட போதுவரப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்களாலேயே அங்கு முதன் முதலில் கோயில் அமைக்கப்பட்டது என்பதுதான் உண்மை. அந்தவகையில் இவ்வாலயம் சிறு கட்டடத்தில் வெறும் கற்சிலைகளாகவே வழிபாப் பட்டு வந்தது. பின் 1908ஆம் ஆண்டு 32 பரப்பு நிலம் குத்தகைக்குப் பெறப்பட்டு அங்கு ஆலயம் அமைத்து 1927ஆம் ஆண்டு வரை குத்தகை செலுத்தப்பட்டு ஆலயம் பராமரிக்கப்பட்டது. பின் 1965இல் ஆவேலியா றீமுத்துமாரியம்மன் ஆலய பரிபாலன சபையிடம் சட்ட பூர்வமாக ஒப்படைக்கப்பட்டு 1974இல் அரசாங்க வர்த்தமானி மூலம் நுவெரலியா சீத்தா எலிய சீதையம்மன் ஆலயம் அற நிலையமாக பாராளுமன்றத்திலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது.

அதன்பின் 26.01.2000ஆம் ஆண்டில் வடநாட்டுக் கோயில் அமைப்புப்படி ஆகம முறையில் இவ்வாலயம் அமைக்கப்பட்டு கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. பின்னர் மீண்டும் புதிய கட்டடம் எழுப்பப்பட்டு 28.01.08 இல் புனருத்தாரன கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. ஆகவே இதிகாசக் கதையுடன் சம்பந்தப்படுத்தி ஒரு வரலாற்றுப்பதிவாக இந்த ஆலயம் கட்டப்பட்டுள்ளது. இன்னும் சில நாறு வருடங்களின் பின் இராமர் சீதையை மீட்டுச் சென்ற பின் சீதையின் ஞாபகமாக இவ்வாலயம் அப்போதே அமைக்கப்பட்டு விட்டது என்று கதை புனைந்து அதை வரலாறாக காட்டுவதற்கு இனியும் சில வரலாற்றாசிரியர்கள் பிறந்து வரமாட்டார்கள் எனசொல்ல முடியாது. கடவுளின் பெயரால் கூறுகின்ற எந்தப் பொய்யை

யும் ஏற்று நடக்கும் அல்லது நம்பி நடக்கும் மக்கள் கூட்டம் இருக்கும் வரை வரலாற்றுப் பொய்யர்கள் பிறந்துகொண்டுதான் இருப்பார்கள்.

அத்துடன் உலகிலேயே சீதைக்கென தனியான கோயில் அமைக்கப்பட்டிருப்பது இங்கு மட்டுமே என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. இராஜ குமாரனான் இராமனைக் கடவுள் ஆக்கிய பணியில் இவ்வாலயத்தை உருவாக்கியவர்களுக்கும் பங்குண்டு என்றே கருதலாம். அத்துடன் இந்தியா விலிருந்து பிரிந்தானியர் காலத்தில் அழைத்துவரப்பட்ட தோட்டத் தொழிலாளர்களினாலேயே மலையகமெங்கும் இந்து ஆலயங்கள் கட்டப் பட்டன. அதிலும் குறிப்பாக அனுமான் வழிபாடும் இவர்களாலேயே இங்கு முதன்மைப்படுத்தப்பட்டது.

சீதை மஞ்சள் குளித்த நதி (சீதாஸ்வியவில் ஹக்கல புங்காவிற்கு அண்மையில் சீதை நீராடினாள் என்றும் கூறுவர்.) குளிர்ச்சி பொருந்திய “உமா ஓயா” என்கின்ற புனிதமான ஆறு என்பது ஜதீகம். இவ்வோடை இராமாயணத்திலும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. இது முற்று முழுதான இடைச்செருகலே என்பது வேறுக்கதை. இந்த உமா ஓயாவின் குறுக்கே பல மடிப்புக்களை உடைய வழுவழுப்பான பெரிய கற்பாறைகள் காணப் படுகின்றன. இப்பாறைகளிலிருந்து வரும் நீரானது பழுப்பு (மஞ்சள்) நிறமாக சில வேளைகளில் காணப்படுகின்றது. இந்நில் சீதை மஞ்சள் குளித்தாள். அதனால் தான் இந்நீர் இன்றும் சில வேளைகளில் மஞ்சளாக வருகின்றது என வியாக்கியானம் வேறு கூறுகின்றனர். ஆனால் இது உண்மையில் பாறைப்படையின் தன்மையினாலேயே நிகழ்கின்றது. அதாவது மஞ்சள் நிற பாறைப்படுமங்கள் பெருமழைவீழ்ச்சியின் போது அரிக்கப்படுவதனால் நீர் மஞ்சள் நிறமாகக் கண்ணுக்குப் புலப்படும். உதாரணமாக சீனாவின் மஞ்சள் நதியில் இந்நீர் மஞ்சள் நிறமாகத் தென்படுகின்றது. அதற்காக சினத்து மஞ்சள் நதியில் யாராவது சீங்க் கற்புக்கரசிகள் நீராடினார்களா என்ன? இப்பாறைப்படை மடிப்புக்களிடையே இராவணனால் அமைக்கப்பட்ட சுரங்கம் இருப்பதாகவும் பலராலும் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் உண்மையில் அப்படியான சுரங்கங்கள் எதுவும் சீதாஸ்விய மலைப்பாறைகளில் இல்லை. மலைப்பாறைகளில் அரித்தல் செயற்பாட்டினால் வன் பாறைகள் எஞ்ச கீழ்ப்படையில் உள்ள மென்பாறைகள் அரிக்கப்பட்டதனால் அதனுடோகப் புகுந்து பாயும் சிறிய குகைவழி நீர்வீழ்ச்சிகளையே காண முடியும். இதனையே இராவணன் சுரங்கப் பாதை எனக் கதை விடுகின்றார்கள்.

சீதை தினமும் நீராடிய பின் இராமனைத் தியானித்து அவர் தன்னை அழைத்துப் போக வருவாரா? வரமாட்டாரா? என்பதனை உறுதிப் படுத்த வெண்ணிறை, செந்நிற மலர்களை இச் சுரங்கத்தில் இடுவாளாம்.

அதில் வெண்ணிற மலரே சூங்கத்தைக் கடந்து முதலில் ஆழ்ந்தில் விழுமாம். இதனைக் கண்டு என்றோ ஒருநாள் என்னாதன் என அழைத் துப் போக நிச்சயம் வருவார் என மனதினைத் தேற்றுவாளாம். இந்தியில் புவிட்தனால் தான் அவள் தன் நாதனை அடைந்தாள் என்பதும் ஜத்கீமே. இவ்விடத்தில் சீதாமல் (சீதைப்பு) என்பதும் கரும் சிவப்பு நிறத்திலான கொத்துப் பூ காணப்படுகிறது. இப்பூவையே சீதை பயன்படுத்தியதாகவும் கதை கட்டியிருக்கின்றார்கள். ஆகவே தாழும் நினைத்த காரியம் வெற்றி பெறுமா என்பதை அறிய சீதையை தியானித்து இந்நீரில் மலரிட்டு மனச் சஞ்சலம் போக்குவார்களாம். எவ்வளவு வரட்டுத்தனமான முடநம்பிக்கை பாருங்கள். அத்துடன் அன்மைக்காலமாக இக்குகையும், நீரோடையும் காலநிலைச் சீர்க்கேடு காரணமாக பாதித்திருக்கின்றது. என்றும் கூறப்படுகிறது. (வீரகேசரி வாரமலர், 27.01.08)

நுவரெலியா என்ற பெயர் வருவதற்குக் காரணம் இராவண வதம் முழுந்து இராமர் சீதையிடம் “அபோத்திக்கு நீ வரவில்லையா?” எனக் கேட்டாராம். இராமனுடைய வார்த்தைகள் மருவி நுவரெலியா என ஆனது என்று கூறுபவர்களும் உள்ளனர். உண்மையில் நுவரெலியா என்பதற்கு சிங்கள மொழியில் நுவர என்பது கண்டி நகரைக் குறிக்கும் எலிய என்பது நகரத்திற்கு வெளியே என்பது பொருள். ஆகவே கண்டிக்கு வெளியே உள்ள நகரம் நுவரெலியா என்பர். இராம, இராவண யுத்தம் இலங்கையில் வெலிமடைக்கு அருகில் ராம லங்கா என்ற இடத்தில் கி.மு.1301இல் நடந்தது என்கின்றது இராஜவளிய என்ற பாளி நூல். (சமுத்தமிழர் எழுச்சி, எஸ்.எம்.கார்மேகம், பக்.16, 2002)

நுவரெலியா எனும் மாவட்டத்தில் இாவணன் சீதையைச் சிறை வைத்ததாகக் கூறப்படும் சீதாஸ்தியவிலிருந்து உலகத்தின் முடிவு (World End) என்று அழைக்கப்படும் இடம் நோக்கி 8 மைல் தூரம் வரை சென்றால் “குவான் பொல” (guyaan pola) என்ற இடத்தை அடைய லாம். இச்சிங்களப் பெயரினுடைய தமிழ் வடிவம் “விமானச்சந்தை” என்பதே. இந்த இடத்தில் விமானத்தின் இரு பாரிய ஒபுபாதைகள் இருந்ததற்கான அடையாளங்களாக மலையில் நீண்ட மலைச்சமவெளி களைக் கொண்ட இரு பிரதேசங்கள் உண்டு. இது இராவணன் பயன்படுத்தியதாக கூறப்படும் புஷ்பக விமானத்தின் ஒபுபாதை என்பது பலரது கூற்று.

இதை உறுதிப்படுத்துவது போல் 1971ல் இப்பிரதேசத்தினை ஆய்வு செய்த ஜரோப்பிய புவியலாளர் ஒருவர் இது இராமாயணத்தில்

வரும் இராவணன் பயன்படுத்திய புத்தக விமானத்தின் ஒடுபாதையாக முன்னர் இருந்து இருக்கலாம் எனவும், அதற்கான ஆதாரங்கள் காணப்படுகின்றன என்று தனது நூலில் கூறியுள்ளார். இதுவும் அவர்களின் கற்பண என்றுகூட நாம் விட்டுவிடலாம். ஆனால் இன்றும் இதை ஆதாரம் காட்டுவது போல் இவ்விடம் அமைந்திருப்பது குறிப்பிட்டுக்கூடு. (விமான தொழில் நுட்பத்தின் முன்னோடிகள் உண்மையில் யார், அ.மழுரன், வீரகேசரி வாரமலர், 28.10.07)

iii) நூரளை இலங்காதீஸ்வரர் ஆலயம்.

இலங்கையில் உள்ள புராதன ஆலயங்களில் வரலாற்றுச் சிறப்பு மிக்கதாகக் கருதப்படும் ஆலயங்களில் ஒன்று நூரளை இலங்காதீஸ்வரர் ஆலயம் ஆகும். இவ்வாலயம் அமைந்துள்ள பகுதி முன்னொரு காலத்தில் இராவணனது இராசதானியாக இருந்ததாக நம்பப்படுகின்றது. சிறந்த சிவ பக்தனான் இராவணன் வைத்துப் பூஜித்து வந்த சிவலிங்கம், இன்றுள்ள இலங்காதீஸ்வரர் ஆலயத்தில் காணப்படும் இலிங்கத்தை ஒத்திருந்ததாகவும், இந்த இலிங்கத்தையும் அவன் வழிபட்டான் என்றும் கூறப்படுகிறது.

இராவணனின் மகனான மேகநாதன் தன் தந்தைக்கு சகல நற்பலன்களும் வேண்டி, தற்போதுள்ள ஆலயப்பகுதியில் சிவலிங்கத்தை வழிபட்டான் என்றும், மேகநாதனின் பக்திப் பரவசத்தில் மகிழ்ந்த மும்முர்த்திகள் அவன்முன் தோன்றி அவனை ஆசீர் வதித்தனர் என்றும், இதனால் அவ்விடம் புனிதத்தன்மை அடைந்தது என்றும் ஐதீகக் கதைகள் கூறுகின்றன. இக்கோயிலின் அர்ச்சகரான ஸ்ரீ சிவபாலயோகி மகரிவி கருத்துக் கூறும் போது, “இவ்வாறு முழுமூர்த்திகளால் புனிதப்படுத்தப்பட்ட இடம் மாணிடர்களால் என்றும் அழித்தொழிக்க முடியாதது” என்று தெரிவித்தார். இந்த இலங்காதீஸ்வரர் ஆலயத்தில் பிரதிஸ்தை செய்யப்பட்டிருக்கும் லிங்கம் சிவபாலயோகி என்னும், தவசி பன்னிரண்டாண்டுகள் கடுந்தவம் புரிந்து வட இந்தியாவில் உள்ள நர்மதா நதிக்கரையில் இருந்து கண்டெடுத்து இலங்கை கொண்டுவந்து பிரதிஸ்தை செய்யப்பட்டதாக சொல்லப்படுகிறது.

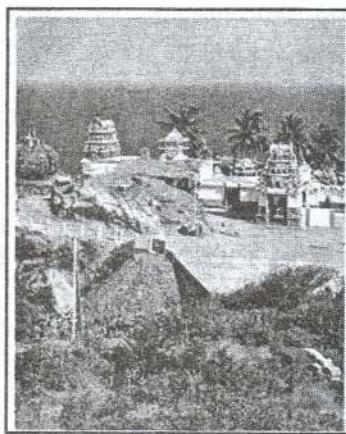
இராவணனை இராமன் அழித்ததனால், அங்குள்ள சிவன் கோபம் கொண்டதாகவும், அந்த இடத்தில் பேய் பிசாககள் உலவுவதாகவும் கூறிய மககள் அங்கு வாழ முன்வரவில்லை. அவ்வாறு வாழ்ந்தவர்களாது வாழ்க்கை

சிறப்பானதாக அமையவும் இல்லை. இதனால் அப்பிரதேசம் காடு மண்டி பேய்கள் வாழும் இடமாக பலராலும் சொல்லப்பட்டது. இப்பிரதேசம் இராவணனின் இராசதானி இருந்த இடம் என மக்கள் கருதியதால் அவன் வழிபட்ட சிவலிங்கமும் அங்குதான் இருக்கவேண்டும் எனக்கூறி முருகேச சுவாமிகளினால் 1978, ஜூப்ஸி 16ஆம் திகதி சிவலிங்கம் ஒன்று பிரதிஸ்டை செய்யப்பட்டது. இச்சிவலிங்கம் அங்குள்ள அசோக மரத்தின் கீழ் கண்டெடுக்கப்பட்டதாகவும், இது இராவணன் வழிபட்ட சிவன் எனவும் இவர்கள் நம்பினர். இக்கோயில் பற்றி “வரலாற்றுச் சிறப்பு பெறும் நூர்களை இலங்காதீஸ்வரர் ஆலயம்” எனும் தலைப்பில் 30.03.08. அன்று தினக்குரல் வார இதழுக்கு ரமணன் அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையில் தெரிவித்துள்ளார். இது எவ்வளவு தூரம் நம்பகத்தன்மை மிக்கது என்பது கேள்விக்குறியிடதே.

iv) இலங்காபுரி, திரிகூடமலை, மற்றும் திருகோணமலை.

இராவணன் இலங்காபுரியில் ஆட்சிபுரிந்தான் என அறிகின்றோம். இலங்காபுரி என்னும் பெயர் பிரகாசமான நகர் அல்லது மகிழ்ச்சிகரமான நகர் எனப் பொருள்படும். இலங்கையின் கிழக்குச் சமுத்திரத்தின் கரையில் மைந்த திரிகூடத்தின் (முன்று சிகரங்களையுடைய மலை) உச்சியில் இராட்சத இனத்துக்காக விழுஷ்வகர்மன் என்ற தேவதச்சனால் கட்டப்பெற்ற நகரமே இலங்காபுரி எனவும், முதலில் இந்த நகரை இருப்பிடமாகக் கொண்டவன் குபேரன் எனவும், பின் அவனிடமிருந்து இராவணன் கைப்பற்றி ஆண்டதாகவும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன.

இவ்விலங்காபுரியானது குபேரன் பின்னர் இமயமலையில் அமைத்த அழகாபுரியைவு சிறந்தது என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவ்விலங்கா புரியானது தென்னிலங்கையில் திரிகூடமலையில் அமைந்திருந்ததாகவும், இத்திரிகூட மலையிலேயே கோகர்ண தலம் அமைந்துள்ளதாகவும் அறி கின்றோம். (கு.வே. சக்திதானந்தக் குருக்கள், இலங்காபுரியில் இருந்து அழகாபுரி வரை, பக 112, 1962) இவ்வாறு திரிகூடத்தில் உதயமான இலங்கா புரியின் ஒரு முகப்படுத்தப்பட்ட நிர்வாகத்தில் நாடு முழுவதையும் இலங்கா புரி என்றே அழைக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்பது தெளிவு. அத்துடன் சிவனின் இருப்பிடமாக இலக்கியங்கள் கூறும் திருக்கைலாய மலைக்குத் தெற்கே இத்திரிகூடமலை இருந்தமையால் இம்மலை தென்கைலாயம் அல்லது தக்ஞினைக்கைலாயம் என அழைக்கப்பட்டதாகவும் கூறுவர். அதேவேளை அனைவராலும் அறியப்பட்ட மகேந்திர மலையே திரிகூடமலை என அழைக்கப்பட்டிருந்ததாகவும் கருதபவர்களும் உளர்.

திருக்கோணஸ்வரம்

மேலும் திருக்கோயிலுக்கு அருகாமையில் இராவணன் கோட்டை இருந்தது எனவும், இலங்காபுரி என்னும் நகர் இலங்கையின் கிழக்குப்பாகத்தில் இருந்தது எனவும், இராவணன் இங்கூரையே தலைநகராகக் கொண்டு ருந்தான் எனவும், திருக்கோயில் அவனுடைய வழிபாட்டுத் தலங்களாக இருந்தது எனவும் S.O. கனகரத்தினம் அவர்கள் கூறுகின்றார் (*Monograph of the Batticaloa district of the Eastern Province – by S.O. Canagaretnam – page.07*)

அத்துடன் F.X.C நடராசா அவர்களால் 1952 இல் பதிப்பிக்கப்பட்ட மட்டக்களப்பு மான்மியத்தில் (பக் 5) திருக்கோணமலையிலிருந்து கிட்டத் தட்ட 75 மைல்கள் தொலைவில் உள்ள திருக்கோயிலிலேயே இராவணனது இலங்காபுரி இருந்ததாகவும், இந்நகரையே இவன் தலைநகராகக் கொண்டதாகவும், இந்நகரின் மாடங்கள் இன்றும் கடல் மட்டத்திலிருந்து அதிக ஆழத்தில் இல்லாத காணப்படுவதாகவும் இதனாலேயே ஆங்கிலேயர் அங்கு இரண்டு கலங்கரை விளக்குக்களை நிறுவினர் எனவும், அது இப்போதும் திருக்கோயிலுக்கு எத்தேர் கடலில் தோன்றுகின்றது எனவும் குறிப்பிப்பட்டிருக்கின்றது.

தென் இலங்காபுரி என்பது மட்டக்களப்புப் பிரதேசம் எனவும் இப்பகுதியில் திருக்கோயில், மாமாங்கேஸ்வரம், உகந்தைமலை, மண்ட்ர முருகன் கோயில், கொக்கட்டிச் சோலை முதலிய தலங்கள் புகழ்பெற்றிருந்ததாக ஜி. தனபாக்கியம் அவர்கள் “தொல்லியல் ஆய்வும் திராவிட-

கட்டாக கலையும்” என்னும் நூலில் எட்டாம் பக்கத்தில் கோடிட்டுக் காட்டியிருப்பதாக “சமுமன்னன் குளக்கோட்டனின் சமய சமுதாயப் பணிகள்” என்னும் ஆய்வு நூலில் க.தங்கேஸ்வரி அவர்கள் (பக்க77 இல்) தெரிவித்துள்ளார்.

திரிசூதத்தின் உச்சியில் கடாப்பட்ட இலங்காபுரி என்ற நகரத்திற் குரிய சிவத்தலமாக கோகர்ண தலம் அமைந்திருந்தது என்றும், இன்று வழக்கிலிருக்கும் திருக்கோணமலை என்பது கோகர்ணத்தின் இன்றைய பெயர் என்பதும், கோகர்ண சிவத்தலத்தின் இன்றைய பெயரே திருக்கோ ஜோஸ்வரம் என்பதும் ஆய்வாளர்களது கருத்தாகும். கோகர்ணம் என்றால் பகவின் காது என்பது பொருள். இது மலையின் சிகரங்களைக் கொண்ட மைந்த சிறப்புப் பெயராக உள்ளது. திருக்கோணமலை மாவட்டமானது கிட்டத்தட்ட ஆயிரத்து எண்பது சதுரமைல் பரப்பளவைக் கொண்டதாகும். வடக்கே மூல்லைத்தீவு மற்றும் வவுனியா மாவட்டங்களையும், தெற்கே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தினையும், மேற்கே அனுராதபுரம் மாவட்டத்தினையும், கிழக்கே வங்காள விரிசுடாவையும் எல்லைகளாகக் கொண்டு அமைந்திருக்கின்றது. இதன் மத்தியில் மூன்று பக்கமும் கடலால் சூழப்பட்ட நடுவே உயர்ந்து நிற்கும் குன்றாகக் காணப்படுகின்றது இந்தக் கோயில் அமைந்துள்ள குன்று. இக்குன்று அமைந்துள்ள பிரதேசத்தினை பிரேர்த்திக் கோட்டை என்று அழைப்பர்.

இக்கோயில் பற்றி ஐதீகக் கதைகள், இலக்கியச் சான்றுகள், தொல்பொருள் ஆய்வுகள், மேலைநாட்டவர்களின் குறிப்புக்கள், கல்வெட்டுக்கள் என்பனவற்றின் மூலமாகவும் அறிகின்றோம். இக்கோயில் கிட்டத்தட்ட கி.மு 1300 ஆம் ஆண்டளவில் கட்டப்பட்டிருக்கலாம் என்பது பலரது கருத்தாகும். கோயில் கல்வெட்டும் இதனுடைய வரலாற்றினைப் பகர்கின்றது. குவேறாஸ் பாதிரியாரால் எழுதப்பட்ட “The Temporal and Spiritual conquest of Ceylon” என்ற நூலிலும் இவ்வாலயம் தொடர்பான செய்திகள் காணப்படுகின்றன.

கி.மு. 900 ஆம் ஆண்டுகளில் இலங்காபுரி மன்னான இராவணன் தொழுது வணக்கிய திருத்தலமாகக் கூறப்பட்டு இக்கோணேஸ்வரம் புகழ்பெற்றிருப்பது இவ் ஆலயத்தின் தொன்மையை விளக்கும் சிறப்பம்சமா கும். அத்துடன் அகத்திய முனிவர் இத்தலத்தினை வழிப்பட்டார் என்றும் அறிகின்றோம். அத்துடன் அதன் பின்னரான கி.பி. 1263 இலங்கையைக் கைப்பற்றிய வீரபாண்டிய மன்னர் தான் வென்றதன் வெற்றிச்சின்னமாக

இரண்டு மீன் சின்னங்களை இந்த ஆலயத்தில் பொறித்துச் சென்றுள்ளார் என்றும் கூறுகின்றனர். அத்துடன் சோழ மன்னானா குளக்கோட்ட மன்னன் கோணேசர் ஆலயத்தைப் புனருத்தானம் செய்தான் என் யாழ்ப்பானை வைபவமாலை என்னும் நாலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இரு சின்னங்கள் கோட்டை நுழைவாயிலில் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறு இலங்கை என்ற வரலாற்றின் துவக்கம் இராவணன், குபேரன் ஆகியோரின் கதையுடன் தொடர்பு பட்டிருப்பது போல கோகர்ண தலத்தின் வரலாறும் அவர்கள் மதத்துடன் தொடர்பு பட்டிருக்கின்றது. அத்துடன் அதனருகில் அமைந்துள்ள துறைமுகமானது கோகர்ணத்துறை, கோகர்ணக்கடல் என தொன்று தொட்டே அழைக்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இதை மகாவம்சம், குளவம்சம் முதலான இலக்கியங்களும் இயம்புகின்றன.

கி.பி. ஒனும் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டாகக் கருதப்படும் மற்றொரு இதிகாசமான மகாவம்சத்தில் கோகள்ளும் என்னும் துறைமுகம் மகாகந்தர என்னும் ஆறு கடலுடன் கலக்கும் இடத்தில் உள்ளது என்றும் இதில் சிவன் கோயில் உள்ளதையும் அது சுட்டிக்காட்டுகின்றது. மகாசேனனால் இடிக்கப்பட்ட சிவன் கோயில்களில் ஒன்று திருக்கோணமலையில் அமைந்தி ருந்த சிவன்கோயில் என “மகாவங்ஸ்தீக” எனும் நாலும் (வம்சத்தீபிகாரினி, பக் 685, 1935,) மகாவம்ச திக்கா ஆகிய ஏடுகளும் குறிப்பிடுகின்றன.

இதிகாச புருஷனான இராவணன் தென்னிலங்கை எனப்படும் திருக்கோயில் பகுதியில் ஆட்சி செய்து கொண்டு தெட்சின கைலாயமா கிய திருக்கோணமலை கோணேசர் ஆலயத்தினை வழிபட்டு வந்தான் என்று பிரபல்யமான கர்ணபரம்பரைக்கதை கூறுவதாக மட்டக்களப்பு மான்மியம் பகருகின்றது.

இராமாயணத்தைப் போன்று வாயு புராணமும் கோகர்ணத்தின் சிறப்புக்களை எடுத்துரைக்கின்றது. வாயு புராணத்தில் இலங்கையை சங்குத்தீவை எனக் குறிப்பிட்டு அங்குள்ள கோகர்ண தலத்தின் பெருமையை சிறப்பாகப் போற்றுகின்றது. (வாயு 1.48: 26-30) இவ்வாறு வாயு புராணம் இலங்காஸ்ரியின் அழகையும், திருக்கோணமலையின் அழகையும் விபரித்திருப்பதும் இராமாயணம் விவரிக்கின்ற திரிசுடைம் மற்றும், திருக்கோண மலையின் அழகை விபரித்திருப்பதும் இன்றைய திருக்கோணமலையையே என்பதும் பலரது வாதமாகும். இவ்வாறு இலங்கையில் அமைந்துள்ள கோகர்ணத்தை விட வட கன்னடத்தில் உள்ள வேறோர் கோகர்ணத்தைப் பற்றி இலிங்க புராணம் (41-45), கருடபுராணம் (18-19), கூர்ம புராணம் (12-13)

ஆகிய புராணங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளதாக இலங்கையில் தொல்லியல் ஆய்வு கரும் திராவிட கலாசாரமும் என்னும் நூலில் (பக்.88) ஜி. தனபாக்கியம் அவர்கள் பதிவுசெய்துள்ளார்.

அத்துடன் இத்தலத்தின் உறை சிவன்மீது சம்பந்தர், அப்பர் ஆகியோர் தலா ஓவ்வொரு பதிகம் பாடியிருப்பதாகவும், இது தவிர நேபாளத்திலும் பகமதி ஆற்றங்கரையில் ஒரு கோகர்ணதலம் இருந்ததற் கான குறிப்புக்கள் இருப்பதாகவும் மேலும் அவர் தனது நூலில் பதிவு செய்துள்ளார். இராவணனது தவ வலிமையையும், சிவபக்தியையும் சிவபுராணம் புகழ்ந்துரைப்பதோடு சிவத்தலங்களில் ஒன்றான சோமநாதம் (விரபாசபட்டணம்) ஆலயத்தை இராவணன் வெள்ளியால் கட்டியதாகவும் சிவபுராணம் கூறுகின்றது. (சிவபுராணம். – பக:137,138, கார்த்திகேயன்.)

இவ்வாறு இதிகாச புராணங்கள் இலங்கையின் திரிகூடத்தில் உள்ள கோகர்ண தலத்திலுறைந்துள்ள கோணநாதரை புகழ்ந்துரைக்கையில் கி.பி.ஏழாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சம்பந்தர் அவர்களும் திருகோணத்திலுறை சிவனை “திருகோண மாமலையமர்ந்தாரே” என்று விழித்துப் பாடுகின்றார். அதில் அவர் ஒரு பதிகமே பாடுகின்றார். அதில் ஏழாவது பாடல் எமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவர் தனது எட்டாவது பாடலில் இராவணன் பற்றிப் பாடுகின்றார். அத்துடன் 9 ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் அவர்கள் பாடிய ஊர்த்தொகையில் 3வது பாடலில் “மாகோணத்தானே என கோணேசப் பொருமானைக் குறிப்பிடுகின்றார். அவ்வாறே 15ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர் தனது திருப்புகழில் திருகோணாசல திருப்பதிகத்தில் திருகோணமலை பற்றிக் குறிப்பிடும் போது

“நிலைக்கு நான்மறை மகத்தான பூசரர்
திருக்கோணமலை தலத்தாருகோபுர நிலைக்குள்
வாயினில் கிளிப்பாடுபூதியில் வருவோனே!”

என்று பாடுகின்றார். மேலும் அப்பரும், சுந்தரரும் அருளிய சேத்திரக் கோவைத் தாண்டகம், ஊர்த்தொகை, திருநாட்டுத் தொகை போன்ற புதிகங்களில் திருக்கோணேஸ்வரம் வைப்புத் தலமாகப் பாடப்பட்டுள்ளது. திருநாவுக்கரச நாயனார் பாடிய திருநெய்த்தானப் புதிகத்தில் “... தெக்கார மாகோணர்த்தானே...” என்றும், சுந்தரர் அவர்கள் அருளிய ஊர்த்தொகை யில் “....திருமாந்துறையாய் மா கோணத்தானே..” என்று விழித்துப்

பாடுகின்றார். அத்துடன் சேக்கிழார் இயற்றிய திருத்தொண்டர் புராணத்தில் “....யாழி புடைகுழ்ந்தொலிக்கு மீறந்தன்னில் மன்னு திருகோணமலை மகிழ்ந்து....” எனப்பாடுகின்றார்.

அத்துடன் கிழு 543 இல் நாடுகடத்தப்பட்டு இலங்கை வந்த விஜயன் தனது ஆட்சிக்குப் பாதுஞாபாக கிழக்குத்திசையில் உள்ள தம்பலகாமம் கோணேசர் கோயிலைப் புதுப்பித்துக் கட்டினானேன யாழ்ப்பாண வைவமாலையில் மயில்வாகனப் புலவர் அவர்கள் குறிப் பிட்டுள்ளார். அத்துடன் கி.பி. 3ஆம் நூற்றாண்டளவில் மகாசேனன் கோணேசர் கோயிலை இடித்து விகாரை கட்டினான் எனக்கறப்படுகின்றது. இதை மகாவம்சத்தில் திருகோணமலையிலிருந்த பிராமணக் கடவுளுக் கான கோயில் ஒன்றை மகாசேனன் இடித்தான் என குறிப்பிடுகின்றது. இதை மகாவம்சத்தின் உரை நூலான வங்சத்தப்பகசினியும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

மேலும் 7ஆம் நூற்றாண்டளவில் சைவ மறுமலர்ச்சி ஏற்பட்டு பழைய கோயில்கள் கருங்கல்லினால் கட்டப்பட்டபோது கேணேசர் கோயிலும் மீண்டும் கருங்கல்லினால் கட்டப்பட்டன. பி.கி. 11 நூற்றாண்டில் சேழர் ஆட்சி நடைபெற்ற போது இக்கோயில் பொறிக்கப்பட்டது. அத்துடன் சோழர்களின் பின் பொலன்றுவையை ஆண்ட சாபாகு மன்னன் கோணைநாதருக்கு மானியங்கள் வழங்கினான் என கோணேசர் கல்வெட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கி.பி. 12 ஆம் நூற்றாண்டின் பின் யாழ்ப்பாணத்தை ஆண்ட தமிழ் மன்னர்களும், சிற்றரசர்களும் கோயிலுக்கு ஆதரவு வழங்கியுள்ளனர். கி.பி.1624 ஆம் ஆண்டு கோணேசர் ஆலயத்தை அழிக்கமுன் இவ்வாலயம் பற்றிய தரவுகளை எடுத்துள்ளார். போர்த்துக்கேய தேசாதிபதியான கொன்ஸ்ரன்றரை ஷசா நொரங்ஹா என்பவனே இவ்வாலயத்தை அழித்த வன். அக்காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட குறிப்புக்கள், கட்டிடக்கலை ஆகியன கோணேசர் ஆலயத்தைப்பற்றி அறியப் பெறியும் உதவுகின்றன. இவனுடைய குறிப்புகளில் அழிக்கப்பட்ட ஆலயத்தின் பரப்புத் தரப்பட்டுள்ளது. கோபுரம் அமைந்திருந்த நிலத்தின் நீளம் 600 பாகம், அகலம் 80 பாகம் இந்நிலப்பரப்பு ஒருங்கிச் சென்று 30 பாகமாகக் காணப்பட்டது எனக் குறிப் பிடப்பட்டுள்ளது. இதன்படி அக்காலத்தில் தற்போது ஆலயம் இருக்கும் கோட்டைப்பகுதி முழுவதும் ஆலயம் பிரதேசமாகக் காணப்பட்டுள்ளது என்பதை போர்த்துக்கேயரின் பதிவேடுகளிலிருந்து அறியக்கூடியதாயுள்ளது.

போத்துக்கேயர்கள் இந்த ஆலயத்தை அழிக்கமுன்னர் இங்கு முன்று ஆலயங்கள் காணப்பட்டுள்ளன. அவை மாதுமை அம்மாளின் பிரமாண்மான கோயில், நாராயணன் கோயில், மாதுமையம்மாள் சமீத கோணேசர் கோயில் என்பவையாகும். அவை கடற் கோளினால் அல்லது அந்நிய ஆதிக்கங்களால் அழிக்கப்பட்டுவிட்டன என்றும் அறிகின்றோம். டொக்டர் W. பாலேந்திரா அவர்கள் எஸ்பெயின் தலைநகர் லிஸ்பனில் உள்ள அஜூடா நூதன சாலையில் 1952ஆம் ஆண்டு பார்வையிட்ட ஒரு படத்தில் முன்று கோயில்கள் காணப்படுவதாகவும், அது சிற்ப வேலைப் பாடுகள் நிறைந்ததாக காணப்பட்டதாகவும் தனது “திருக்கோணமலைத் திருவுருவங்கள்” என்னும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். (திருக்கோணமலைத் திருவுருவங்கள், Dr.W.பாலேந்திரா - மொழிபெயர்ப்பு: குல சபாநாதன், 1954, பக்.8)

திருக்கோணஸ்வரம்

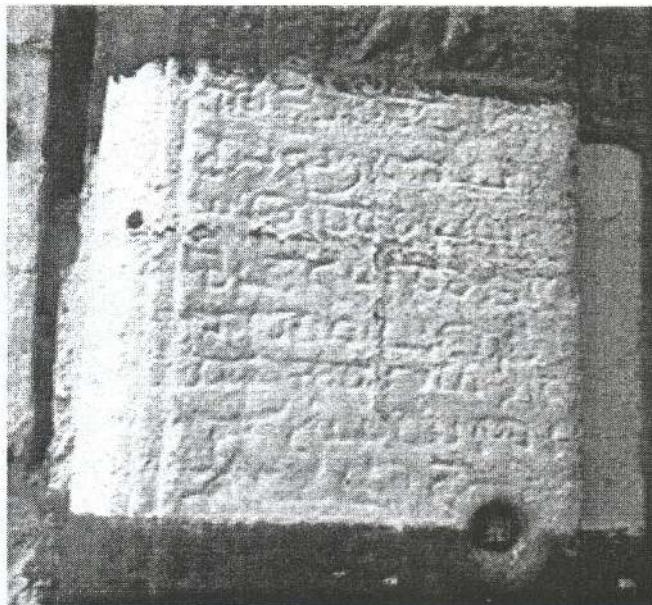
அதன்படி மலையிலிருந்து வடக்கிலிருந்தும், தெற்கிலிருந்தும் காணப்படும் பாறைகளுக்கிடையில் பரந்த சமதரை ஒன்று காணப்படத்து. இச்சமதரைக்குத் தென்திசையிலே மாதுமையம்பாளின் கோயிலும், வட கிழக்குத் திசையிலே பாபுநாச தீர்த்தக்கேணியும் அமைந்திருந்தன. இந்தத் தீர்த்தம் நீள் சதுர வடிவில் அமைந்ததாய் கருங்கற்களாலான படிக்கட்டுத் துறைகளைக் கொண்டதாகக் கட்டப்பட்டிருந்தது. இப் பாபுநாசத்தைச் சூழ ஜந்து கிணறுகள் கட்டப்பட்டிருந்தன. மாதுமையம்மாளின் ஆலயத்திற் கும், பாபுநாச தீர்த்தம் இருந்த இடத்திற்கும் மத்தியில் காணப்படும் பாதையால் ஏறிச்செல்லும் போது மற்றுமொரு சமதரை காணப்பட்டது.

இச்சமதரையில் குளக்கோட்ட மன்னால் எழுப்பப்பட்ட நாராயணர் கோயில் இருந்துள்ளது. இது மாதுமையம்பாள் ஆலயம் அமைந்துள்ள சமதரையைவிடச் சிறியது. இந்த நாராயணர் ஆலயப்பகுதியே காவல் துறையினரின் கிளில் கொட்டெஜ் என்பவற்றோடு இரண்டாம் உலக யுத்தத்தில் பொருத்தப்பட்ட விமான எதிர்ப்புப் பீரங்கி ஆகியவை காணப்பட்டன. இந்த இடத்திற்குத் தெற்கே பிரத்தானியர் நிலத்தை அகழ்ந்து நீர்த்தொட்டி ஒன்று அமைத்தனர். அது இன்றும் காணப்படுகின்றது. இந்தக் தொட்டியிலேயே அப்போது ஜந்தடி உயர்மான நாராயண முர்த்தி, மகாலஷ்மி ஆகியோரின் விக்கிரகங்கள் சிறைந்த நிலையில் மீட்கப்பட்டன. பின்னர் இது கோணேசர் கோயிலில் வைக்கப்பட்டது. இந்தச் சமதரையின் முடிவில் 1979ஆம் ஆண்டு இலங்கை அரசு. தரைப் படையினரின் வழிபாட்டுக்கென ஒரு விகாரையை அமைத்து அங்கு புத்தர் சிலையை நிறுவி இங்குதான் கோகர்ண விகாரை இருந்ததெனப் பிரச்சாரம் செய்தது. ஆனால் இலங்கை அரசின் புதைபொருளாராய்ச்சித் துறையின் தலைவரா யிருந்த பரணவிதான் அவர்கள் தமது ஆராய்ச்சியின் போது வேறொரு இடத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்ட தங்க ஏட்டில் கோகர்ண விகாரை வேறொரு இடத்தில் இருந்தமை பற்றிய உண்மையை வெளியிட்ட போது அதனை இலங்கையரசு மறைத்துவிட்டது. இதுவே உண்மை.

முன்றாவது ஆலயமான மாதுமை அம்பாள் சமேத கோணேசப் பெருமான் எழுந்தருளிய கோயிலே பிரதான கோயிலாகக் கருதப்பட்டது. நாராயணமூர்த்தி இருந்த ஆலயத்திற்கு வடக்கே ஒரு பாதை மேல் மலையை நோக்கிக் கொண்டது. இப்பாதையின் கிழக்குப்பக்கம் உயர்ந்த சரிவும், மேற்குப்பக்கம் தாழ்ந்த சரிவுமாகக் காணப்பட்டது. ஆரம்ப காலத்தில் உச்சியிலிருந்த கோயிலுக்கு செல்ல கருமூரடான கற்பாதையே காணப்பட்டுள்ளது. மலையின் இயற்கை அமைவுக்கேற்ப பாதைகள் உயர்ந்தும், தாழ்ந்தும் காணப்பட்டன. இதனால் இடைக்கிடை கருங்கற்படி கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்பாதை இராவணன் வெட்டை அடையும் போது குறுகிய ஆழமான பள்ளத்தைக் கடந்து செல்ல வேண்டியிருந்தது. குளக்கோட்ட மன்னன் இப்பள்ளத்தையும் நிரப்பும் பணியைச் செய்துள்ளான். இராவணன் வெட்டைக் கடந்து சென்றால் மலையுச்சியில் ஒரு சமதரை காணப்படும் இங்கேதான் மாதுமையம்மாள் சமேத கோணேசர் ஆலயம் காணப்பட்டது.

போர்த்துக்கேயரினால் இடத்தழிக்கப்படுவதற்கு முன்னிருந்த முன்று ஆலயங்களின் தொன்மைத் தோற்றும் என்பன இவ்வாறு காணப்பட..

தற்போது இராவணன் வெட்டிற்கு அண்மையில் உச்சியின் சமதரையி லேயே கோணேசர் ஆலயம் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. காலத்துக்குக் காலம் ஏற்பட்ட அரசியற் காரணமாக ஆலய நிலப்பகுதியில் இராணுவமும், காவற்படைகளும் நிலைகொண்டுவிட்டன. கி.பி 1624 – 1627 வரையான மூன்று ஆண்டுகளே போர்த்துக்கேயத் தேசாதிபதியாக இருந்த கொன்ஸ் ரன்ரைன் ஷசா நொரங்ஹா என்பவனே இக்கோயிலை இடித்துத் தரைமட்ட மாக்க உத்தரவிட்டவன். இவன் இடிக்குமுன் கோயிலின் அமைப்புக்கள் யாவற்றையும் படமாக வரைவித்துள்ளான். இப்படங்களில் ஒன்றே அஜாடா நாலகத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டது.

கேணேசர் கல்வெட்டு

கோயில் கற்களைக் கொண்டு கோட்டையைக் கட்டும்போது பழைய கல்வெட்டு ஒன்றும் கோயில் வாசலில் வைத்துக் கட்டப்பட்டு விட்டது. அப்பத்தையும் கொன்ஸ்ரன்ரைன் ஷசா படமெடுத்து போத்துக்கல் வுக்கு அனுப்பியுள்ளான். அதுவது பிரேரிக் கோட்டை வாயிலில் வைத்துக் கட்டப்பட்ட கல்வெட்டங்கிய கல்லில் காணப்படும் சாசனம் இது.

“(மு) ன ள கு ள
 கா ட ட ன மு ட ட
 (தி) ரு ப ப ணி யை
 ன ளே ப ற ங கி
 (க) க வெ ம ன னா
 ன பொ ண னா
 (ச) ன யி ய ற (று)
 (செ) த வை த
 (ண) னா

க ள” இந்த வாசகம் முதன் முதலில் விண்கலோ அகராதியில் தான் வெளிவந்தது. இதனை

‘முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டுந் திருப்பணியைப்
 பின்னே பறங்கி பிழிப்பனே,
 மன்னா கேள் பூணக்கண் செங்கண் புகைக்
 கவன்னன் ஆண்டபின் மானே வடுகோய் வரும்’ எனக் குவெரோஸ் பாதிரியார் அவர்கள் தனது சரித்தீர் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார் என போத்துக்கல் நாட்டில் கேக் என்ற நகரிலிருந்த அரசு சாசனவியலாளரான ச.பி. ரெய்மார்ஸ் என்பவர் குறிப்பிட்டுள்ளார். திருக்கோணமலைக் கிராமிய வழக்கிலும் இவ்வாறே குறிப்பிடப்படுகின்றது. குவெரோஸ் பாதிரியார் குறிப்பிடும் கடைசி இரு வரிகளும் மாற்றமுடையனவாகக் காணப்படுகின்றன. இவ்வரிகள் பின்வருவனவாகக் காணப்பட்டன.

“முன்னே குளக்கோட்டன் மூட்டுந் திருப்பணியை
 பின்னே பறங்கி பிரிக்கவே
 மன்னவின் பொண்ணாத தனையியற்ற
 வழித்தே வைத்து எண்ணாரே பின்னர சர்கள்”

இக்கற்சாசனத்தினை முதலியார் இராசநாயகம், கொட்டிவர்ன் போன்றோரும், வேறும் பலரும் சில திருத்தங்களுடன் வெளியிட்டுள்ளனர். எது எப்படியாயினும் குளக்கோட்டனால் புணரமைப்புச் செய்யப்பட்ட இவ்வாலயம், பின்நாட்களில் பறங்கியரால் அழிக்கப்படும் என்ற குறிப்பு காணப்பட்டது விந்தையே. இது ஒரு தீர்க்கதறிசனமான கல்வெட்டாகும். இக் கோணேசர் கல்வெட்டுக் கூறிச் செல்லும் செய்திகளை கண்ணகி வழக்குறர்காதை, யாழ்ப்பாண வைபவமாலை போன்ற நூல்களிலும் காணலாம். அவையாவன,

“.....மறையோர்கள் கோணைநாதர்
திருப்புசை வெகுகாலனு் செய்யுமந்நாள்
மாந்தளிர் போல் மேனியடைப் பறங்கி வந்து
மஹகோணைப் பதியழிக்க வருமந்நாளில்....”

என்று கண்ணகி வழக்குரையிலும்

“..... இவ்விராச்சியம் (ஆழம்) முதன் முதல் பறங்கிக்காரர் கையில் அகப்படும். அவர்கள் ஆலயங்களையெல்லாம் இடித்தழிப்பர்.....”

என்று யாழ்ப்பாண வைபவமாலையிலும் கூறப்பட்டுள்ளது. பின்னர் நடக்கப்போவதை முன்னை கூறிவைத்த இவர்களது தீர்க்கதறிசனம் வியப்புக்குரியது.

இதன் பின்னர் 1639 இல் ஒல்லாந்தர் என்கின்ற டச்சுக்காரர்கள் திருகோணமலையைக் கைப்பற்றினர். இவர்கள் போர்த்துக்கேயர்களால் அழிக்கப்பட்ட ஆலயத்தின் எஞ்சியிருந்த கூவர்களையும், தூண்களையும் இடித்தழித்து தங்களுடைய கோட்டையைக் கட்டி அதற்கு டச்சுப் பெயர்களையும் குட்டினர். இதன் பின்னர் கி.பி.1795 இல் பிரித்தானியர் திருகோணமலையைக் கைப்பற்றினர். இவர்கள் ஆட்சியில் தான் பொது வாக இலங்கையினுடைய வரலாற்றியற் சான்றுகள் காப்பாற்றப்பட்டன என்று சொல்லலாம். இவர்கள் எல்லோருக்கும் வணக்க உரிமை இருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையுடையவர்களாக இவர்கள் இருந்தனர். இந்தக் காலத்தில் தான் அழிவடைந்த நிலையில் இருந்த இந்த ஆலயத்தினைத் தரிசிப்பதற்கு மக்கள் அனுமதிக்கப்பட்டனர். கோயில் இருந்ததாகக் கருதப் பட்ட சுவாமி மலையில் 1803 ஆம் ஆண்டு சிறிய சிவலிங்கம் வைத்து வழிபட அனுமதிக்கப்பட்டனர். (திருகோணமலை மாவட்டத் திருத்தலங்கள். - பண்டிதர்.இ.வடிவேல்)

வது உலக மகாயுத்தத்தின் போது திருக்கோணைஸ்வரம் அமைந்துள்ள பிரெர்டிக் கோட்டை, பாதுகாப்பு வலயத்திற்குள் காணப்பட்டதால் வாரத்திற்கு இரண்டு நாட்கள் மட்டும் வழிபட அனுமதிக்கப்பட்டனர். ஆங்கிலேயர் ஆலய வளாகத்தில் காணப்பட்ட இயற்கை வளங்களைக் காப்பாற்றினார்கள். 1942 ஆம் ஆண்டு ஏர்வல் 9ஆம் திகதி யப்பானியர்கள் குண்டுவீசித் திருகோணமலையைத் தாக்கினர். இதன் போது சௌன்குடா வில் காணப்பட்ட எண்ணெய்க்குதங்கள் தீப்பிடித்து ஏரிந்தன. ஆனால் திருக்கோணைஸ்வரம் அமைந்துள்ள கோட்டைப்பகுதியில் வீசப்பட்ட குண்டுகள் யாவும் கோயிலைப் பாதிக்காது கடலுக்குள் விழுந்தன.

இவ்வாறான சூழ்நிலையில் தான் 04.02.1948 இல் இலங்கை சுதந்திரம் பெற்றது. போர்த்துக்கேயர் ஆலயத்தை அழித்தபோது ஆலயத்தி லிருந்த விக்கிரகங்களை நாலாபக்கமும் எடுத்துச் சொன்று புதைத்திருந்தனர். இதனால் கிணறு வெட்டும் பொழுது பிள்ளையார், சிவன், பார்வதி, திருவெங்கடவுடவு அம்பாள், சந்திர சேகரர், அன்ன வாகனம் ஆகியன வெளிப்பட்டன. முன்னர் கோயில் இருந்த இடத்தில் ஒரு கோயிலைக்கட்டி 3.4.1963 இல் ஆவர்த்தன மஹா கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது.

குளக்கோட்டன் காலத்திலிருந்து தெப்பத் திருவிழா சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டாக அறிகின்றோம். ஆனால் 1973 ஆண்டு முதல் தெப்பத்திருவிழா நடைபெற்றது. பின்னர் புனருத்தாபனம் செய்யப்பட்டு 25.01.1981 இல் ஜீர்ணாத்தாரண கும்பாபிஷேகம் நடைபெற்றது. மீண்டும் புனருத்தாபனப் பணிகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டு இந்து கலாசார அமைச்சு, வடக்கிழக்கு மாகாணசபை ஆகியன இணைந்து 11.2.1993 இல் மீண்டும் கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. இதன் பின்னர் 3.4.2003 ஆண்டு முதன் முதலாக (அதாவது 1624 ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயரால் அழிக்கப் பட்ட இவ்வாலயத்துடன் இதன் தேர்களும் அழிக்கப்பட்டது.) சரியாக 379 வருடங்களின் பின்னர் அழிய புதிய தேரில் கோணநாதர் வலம் வந்தார். இருந்தும் இவ்வாலயம் அமைந்துள்ள பிரெட்ரிக் கோட்டை அதியுயர்வலயமாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு இப்பகுதிக்குள் செல்பவர்கள் விசேட அனுமதி பெற்றுச் செல்லவேண்டும் என்ற காரணத்தினால் மக்களின் வழிமையான வழிபாடுகள் தடைப்பட்டன. இருந்தும் இந்நடை முறையே இன்றும் தொடர்கின்றன.

1961 இல் மைக் வில்சன், ரொட்னி ஜொன்கிளாஸ் ஆகியோர் திரைப்படம் எடுப்பதற்காக திருகோணமலைக் கடலில் சுழியோடியபோது அங்கே கோயில் தூண்கள், ஆலயக் கட்டாங்கள், தளங்கள் முதலியன இருப்பதைக் கண்ணுற்று அதைப் புகைப்படமும் எடுத்திருந்தனர். இதனைய தேது அண்மையில் இறந்த புகழ்பெற்ற விஞ்ஞான எழுத்தாளரான ஆர்தர். சி.கிளாக் அவர்கள் கூறிய கருத்துக்கள் இக்கோயில் கடற்கோளின் மூலம் கடலில் மூழ்கியது என்பதை ஆதாரப்படுத்துகின்றது. ஆனால் இது குளக்கோட்டன் புனரமைப்புச் செய்ய முன் கடலில் மூழ்கியிருக்கலாம் என்பதே அனைவரது கருத்துமாகும். (சமூமன்னன் குளக்கோட்டனின் சமய சமுதாயப் பணிகள். க.தங்கேஸ்வரி. பக்க42, 2003)

அத்துடன் இலங்கைமீது படையெடுத்த பாண்டியர்களின் வரிசையில் ஜர்வர்மன் வீரபாண்டியன் முக்கிய இடத்தினை வகிக்கின்றான். இரண்டாவது பாண்டியர்களின் எழுச்சியின் போது இலங்கைமீது படையெடுத்து வெற்றி கொண்ட இவன் தனது வெற்றியைக் கொண்டாடு முகமாக திரிகூடமலையிலும், திருகோணமாமலையிலும் மீன் கொடுகளைப் பறக்க விட்டதோடு, இராமாயணம் மற்றும் வாய்ப்பாராணம் முதலான நூல்கள் விவரித்த திரிகூட மலையின் வரலாற்றையும், கோகர்ணத்தின் சிறப்பையும் அழிந்துவிடாது இவனுடைய குடும்பிலை சாக்ஞ மெய்க்கீர்த்தியில் வரலாறாக இடம் பெறச் செய்தான். இதனாலேயே இம்மெய்க்கீர்த்தி சிறப்பம் சம் பெறுகின்றது என “இலங்கையிற் தொல்லியல் ஆய்வுகளும் திராவிட கலாச்சாரமும்” என்னும் நூல் (ஜி.தனபாக்கியம். பக்.96) விவரிக்கின்றது.

இவ்வாறு இலங்காபுரி, திரிகூடமலை, திருகோணமலை ஆகியன இராவணனுடன் தொடர்பு பட்டிருப்பதனைக் காணமுடிகின்றது. இவை ஒரு இதிகாசக் கதையாக அமைந்தாலும், இலங்கையின் புகழ் பூத்த இடங்களுடன் தொடர்பு பட்டு அது இன்று ஒரு வரலாறாக மினிரந்திருப்பதனைக் காணமுடிகின்றது. வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் ஏற்பட்ட இந்தியக் குடியேற்றங்களில் மிகவும் பிந்தியதாக காணப்படுகின்ற கிழக்குப் பிரதேசத்திலும், மன்னார்ப் பிரதேசத்திலுமே இராமாயணக் கதைகளுடன் இயற்கையான இடங்களைத் தொடர்பு படுத்திக் கூறப்படுவதனால் மக்களிடம் இருந்த இராமாயணம் பற்றிய நம்பிக்கை இங்கே வெளிப்பட்டு நிற்கின்றது என்றே என்னத்தோன்றுகின்றது.

யாழ்க்குடா நாட்டில் இவ் இராமாயணக் கதைகளுடன் தொடர்புடைய இடங்கள் பெரிதளவில் இல்லை. அதேபோல் தனிச்சிங்களைப் பிரதேசங்களாக காணப்படும் பிரதேசங்களிலும் இராமாயணச் சுவட்டைக் காணமுடிவதில்லை. அத்துடன் இலங்கைவாழ் மக்களை விட இந்திய மக்களே ஓபிட்டளவில் இராமாயணம் பற்றி அதிகம் நம்புகின்றனர். எனினும் இக்கதைகளை வரலாற்று நீதியான ஆய்வுகளுக்கு முற்றுமுழுதாக எடுத்துக் கொள்ள முடியாது என்பதனை மீண்டும் இங்கே கூற விரும்புகிறேன்.

v) இராவணன் வெட்டு.

கோணேசர் கோயில் தொடர்பாக கர்ணபரம்பரைக்கதை இருப்பது போல், திருகோணமலையில் உள்ள இராவணன் வெட்டு என்றழைக்கப்படும் மலைப்பிளவு தொடர்பாகவும் ஒரு கர்ணபரம்பரைக் கதை ஒன்றுள்ளது. அது இராவணன் தனது தாயாருக்கு சிவலிங்கம் கொண்டு வருவதற்

இராவணன் வெட்டு.

காக கைலங்கிரி சென்று சிவலிங்கம் பெற்று வருகையில், இடையில் சிவலிங்கத்தை இழந்து தெட்சன கைலாயம் (திருக்கோணமலை) வந்து இறைவனை வழிபட்டான். இறைவன் காட்சி கொடுக்காததால் மலையின் தெற்குப் பகுதியில் வாளால் வெட்டினான். கோணநாதர் பெருவிரலால் மலையை ஊன்றினார். இராவணன் மலையின் கீழ் நசுக்கப்பட்டு சாம கானம் பாடி வரம் பெற்று மீண்டான் எனக் கூறுகின்றது. அவை திருக்கோணாசல வைபவம், தெட்சன கைலாய புராணம், சமுமன்னன் குளக்கோட்டனின் சமய சமுதாயப் பணிகள் ஆகிய நால்களில் இக்கதை காணப்படுகிறது.

உண்மையில் இக்கரண பரம்பரைக் கதையானது நம்பமுடியாத வகையில் அமைந்திருக்கின்றது. ஏனெனில் ஒரு அரக்கன் என ஆரிய வம்சத்தவர்களால் வர்ணிக்கப்படும் ஒருவன் தனது வாளினால் மலையைப் பிளந்தான் எனக்கூறுவது அறிவியல் ரீதியில் ஏற்படையதல்ல.

அஞ்சிடன் இராவணன் வெட்டு எனப்படும் இம்மலையின் புவியியல் ரீதியிலான அமைப்பை நோக்கும் போது பொதுவாக இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளில் அமைந்திருக்கும் மலைகள் எல்லாம் அரித்தலின் செயற்பாட்டால் உருவானவையே. இதேபோல் திருக்கோணமலைப் பகுதி

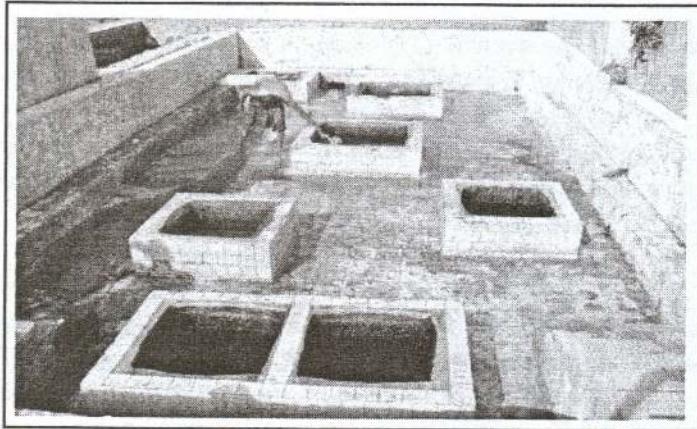
யில் காணப்படும் மலைகள் கூட இவ்வாறாக உருவானவையாகும். அவைகள் தொடர்ச்சியான மலைத்தொடர்கள் அல்ல. பல ஆயிரம் ஆண்டுகே ஞக்கு முன் அரித்தல் மற்றும் சேதனச் செயற்பாடுகளால் மென் பாறைப் படைகள் அரிக்கப்பட வன்மையான பாறைப் படைகள் எஞ்சி ஒங்கற் பாறைகளாக கடல்நீரினுள் நீட்டிக் கொண்டு நிற்கும் நில உருவங்களே மலைகளாக இங்கு காணப்படுகின்றன.

அவ்வகையாக அரித்தலின் செயற்பாட்டிலிருந்து தப்பிய வன்மையான பாறைப்படையே இராவணன் வெட்டு ஆகும். இது புவியில் ஏற்படுகின்ற நடுக்கங்கள் அல்லது அசைவுகளால் ஏற்பட்ட பிளவே ஆகும். உதாரணமாக இந்திய - ஆசிய கவசத்தக்கடுகள் மோதியமையால் இமயமலை ஏற்பட்டதாக கூறுவர். ஆனால் இலங்கையில் அவ்வகையான கவசத்தகட்டு நகர்வுகளுக்கு சந்தர்ப்பம் இல்லை. மாறாக அவை நகருகின்ற பொழுது ஏற்படும் அசைவுகளால், அல்லது நடுக்கங்களால் திருகோணமலையில் உள்ள இம்மலையும் பிளவுபட்டிருக்க சந்தர்ப்பம் இருக்கின்றது. அன்மையில் ஏற்பட்ட சனாமி போன்று அடிக்கடி இடம் பெறும் கடல்கோள்களாலும் கடற்கரைப்பகுதியில் இருக்கும் இம் மலையின் மென்மையான பாறைப்படை அரித்தெடுக்கப்பட எஞ்சியில் ருக்கின்ற வன்மையான பாறைப்படை இருமலைகளுக்கிடையே உள்ள பிளவுபோல் காணப்பட, எம்முதாதையர்கள் அதை இராவணன் வாளினால் வெட்டினான் என்று கர்ண பரம்பரைக் கதை புனைந்து இருக்கலாம்.

இவ்விரு செயற்பாடுகளில் ஒன்றினால் அல்லது இவ்விரு செயற்பாடுகளின் தன்மையால் இம்மலைப்பிளவு ஏற்பட்டிருக்கின்றது என்பதே ஏற்றுக் கொள்ளக் கூடியதாகும். அதைவிடுத்து மனிதனிலும் சற்றுப் பெரிய உருவம் கொண்ட மனிதனின் (இராவணனால்) வாளி னால் வெட்டப்பட்டது என்பதை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. எவ்வாறாயினும் இலங்கையில் இராவணனின் தடங்கள் பதிந்த இடங்களில் இராவணன் வெட்டும் அழியாது இடம்பிடித்து விட்டது என்பதே நிஜம்

vi) கண்ணியாய் வெந்நீர் ஊற்று.

திருகோணமலை, இராவணன் வெட்டு போன்ற இடங்களுக்கு எப்படி கர்ண பரம்பரைக்கதை இருக்கின்றதோ அதேபோல் கண்ணியாய் வெந்நீர் ஊற்றுக்கும் ஒரு கர்ணபரம்பரைக்கதை உண்டு.

கன்னியாக் வெந்நீர் ஊற்று.

இராவணனின் தாய் இறந்த செய்தியை விவரித்து இராவணனைச் சந்தித்து தெரிவித்து அவனைத்தேற்றி பின் ஒரு மகன் தாய்க்குச் செய்ய வேண்டிய கன்மக் கிரியைகளை செய்யுமாறு நினைவுறுத்துகிறார். புன்னிய தலமான திருக்கோணேஸ்வர தலத்தில் அந்தியக் கிரியைகள் செய்தால் அவர் மோட்ச வீட்டை அடைவார் என விவரித்து கூறி அக்கிரியைகளுக்கு ஏற்ற இடமாக திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு மேற்கே உள்ள கன்னியா என்ற இடத்திற்கு இராவணனை அழைத்துச் சென்றார். திருக்கோண மலைக்கு மேற்கே உள்ள கன்னியா என்னும் இடத்திற்கு சென்றதும் விவரித்து தன் கையிலிருந்த தடியினால் ஏழு இடங்களில் ஊன்றினார். அந்தணர் வடிவம் கொண்ட மகாவிஷ்ணு ஊன்றிய ஏழு இடங்களிலும் இருந்து நீருற்றுக்கள் தோன்றின. அவை ஒவ்வொன்றும் வெவ்வேறு வெப்ப வேறுபாட்டுடன் காணப்பட்டன. இவ் வெந்நீர் ஊற்றுக்களே கன்னியா வெந்நீருற்றாகும் என்று புராணங்கள் கூறுகின்றன. (மகாவிஷ்ணு ஊன்றிய தால் உருவான கன்னியா நீருற்று, வீரகேசரி வாரமலர், 24.04.05)

இக்கர்ண பரம்பரைக்கதையை எழுதுகின்ற போது எனக்கு தங்கத் தாத்தா சோமசுந்தரப் புலவர் அவர்கள் கன்னியா நீருற்றுக்கள் பற்றிப் பாடிய பாடல் ஒன்று நினைவுக்கு வருகின்றது.

“காதலனைப் பிரிந்தவளின் மனம்போல ஒன்று
கவிபாடி பரிசு பெற்றான் மனம்போல ஒன்று
நீதி பெறா ஏழை துயர் மனம்போல ஒன்று

நிறை பழித்த கற்புடையாள் மனம்போல ஒன்று
தீது பழி கேட்டவன் தன் மனம்போல ஒன்று
செய்த பிழைக்கமுங்குமவன் மனம்போல ஒன்று
காது மழுக் காறுடையாள் மனம்போல ஒன்று
கனவெறும் எழுந்ரகள் உண்டு கன்னியாயில்”

என்று கன்னியாய் வெந்நீர் ஊற்றினைப்பற்றிப் பாடியிருந்தார்.

புவியியல் ரீதியாக இந் நீரோட்டத்தினை நோக்குகின்ற போது பொதுவாக நிலத்தின் கீழ் உள்ள நீர் மட்டம் தரையின் மேற்பரப்பை எட்டிப் பார்க்கின்ற போது அதை நீருற்று என்று செல்வார்கள். இந்த நீருற்றானது ஒரே நிலைகளில் நிற்பதில்லை. அது மழை வீழ்ச்சியின் தன்மைகளைப் பொறுத்து மாறுபாடடைகின்றது. அதாவது மழை வீழ்ச்சியின் பின் நீருற்று மட்டம் உயரத்திலும், மழை வீழ்ச்சி குறைய தரைக்கீழ் நீர்மட்டம் தாழ் மட்டத்திலும், மாறுபாடடைகின்றது. சில இடங்களில் இந்நீர் மட்டமானது தரையின் மட்டத்திற்கு சற்றுக் கீழே மாற்றமடையாது செல்கின்றது. இவை சிறிய ஆறாகவே செல்கின்றது. அத்தரைக்கீழ் நீர்மட்டத்தில் ஒடுகின்ற அந்த சிறிய ஆறுகள் தரையின் மட்டத்திற்கு சற்றுக் கீழே பாய்கின்ற இடங்களில் நாம் தோண்டு கின்ற போது அந்நீரோட்டங்கள் தரையின் மேல்மட்டத்திற்கு வருகின்றன. இவற்றை கிணறுகள் என்பர். ஆனால் நீருற்றுக்கள் அப்படியானவை அல்ல. தரைக்கீழ் ஒடுகின்ற நீரோட்டங்கள் சில இடங்களில் தரையின் மேல் எட்டிப் பார்க்கின்றது. இவற்றையே நீருற்றுக்கள் என்கின்றோம். கன்னியா நீருற்றும் இவ்வகையினைச் சேர்ந்ததே.

இதேபோல் இலங்கையின் சில பாகத்திலும் இவை போன்ற நீருற்றுக்கள் காணப்படுகின்றன. உதாரணமாக மூல்லைத்தீவு மாவட்டத் தில் உள்ள தண்ணீருற்று எனுமிடத்தில் அமைந்திருக்கின்ற ஊற்றங்கரைப் பின்னையாரின் ஆலய வளாகத்தில் காணப்படுகின்ற கிணறுகள் அடங்கிய கேணியும் ஒரு நீருற்றே. இது கன்னியாயில் உள்ள கிணறுகளைப் போல் அல்லாமல் நீர்மட்டத்திற்கு மேல் எழும்பி கேணியின் மூலமாக வெளியில் வழிந்து கிட்டத்தட்ட 50 ஏக்கர் நெல்லை வருடம் முழுவதும் பயிரிடுவதற்கு ஏற்ற வகையில் தரைக்கீழ் நீரோட்டமாக ஓடி பின் தரைமேல் நீரோட்டமாகவும் ஒடுகிறது. மேலும் மூல்லைத்தீவில் வரலாற்றுப் புகழ்மிக்க வற்றாப்பளைக் கண்ணகியம்மன் கோயிலுக்குச் செல்லும் சந்திக்குக் கிழக்கே பள்ளவெளி என்ற இடத்திலும் இதுபோன்ற நீரோட்டம் காணப்படுகின்றது.

பூநகரியில் முழங்காவில் பிள்ளையார் கோயிலுக்கு கிழக்கே உள்ள சிறிய ஏரியும் இவ்வகையான நீரூற்றே. இந்நீர் நிலக்கீழ் வன்பாறைப்படைகளுக்குக் கீழால் ஒடி மேற்கே உள்ள கடற்கரைப்பகுதி யில் இரண்டு மைல் தெலைவில் நீரூற்றாக வெளிப்பட்டு கடலுடன் கலக்கின்றது. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட இவைகள் எல்லாம் நீரூற்றுக்களாக இருந்தாலும் இவை சுண்ணாம்புக்கல் நிலவுருவச் செயற்பாட்டாலேயே நிகழ்கின்றது. அதாவது மூலஸைத்தீவிலிருந்து புத்தளம் வரை ஒரு கோட்டை வரைகளிற் போது அக்கோட்டிற்கு வடக்கே யாழ் குடாநாடு அடங்கலான தரை சுண்ணாம்புக்கல் பாறைப்படைகளினால் அமைந்திருப்ப தனால் தரைக்கீழ் ஓட்டடைகள் காணப்படுகின்றன. இதன்வழியாக கடல்நீர் உட்புகுகின்றன. அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கடலில் ஏற்படுகின்ற காலநிலை மாற்றத்தினால் அலைகளின் வேக உந்து சக்தியால் மென்மையான பகுதிகளில் தரைகளின் மேல் பாய்தலினால் இந்நீரூற்றுக்கள் ஏற்படுகின்றன. ஆனால் கன்னியாய் நீரூற்று அப்படியானதல்ல.

அங்கு இயற்கையாகவே நீரோட்டம் தரைமேல் பகுதி வரை எட்டிப்பார்க்கின்றது. இந்நீரோட்டத்தினால் ஏற்படும் நீரூற்றுக்கள் தரைமேல் வருவதில்லை காரணம் தரையின் கீழ்ப்பகுதி சுண்ணாம்புக்கல் பாறைகள் போல் அல்ல. திருக்கோணமலையில் வன்மையான பாறைப்படையே தரையின் கீழ் உள்ளது. இதன் காரணமாக தரையின் கீழ் சுண்ணாம்புப் பாறையில் ஏற்படுவது போல் நீரூந்து சக்திகள் எதுவும் இல்லை. ஆகவே அவை கிணற்றில் காணப்படும் நீர் போலவே காணப்படும் ஆனால் அவற்றை நாங்கள் அள்ளுகின்ற போது அவை குறைவடைய மாட்டாது. மாறாக தரைத்தோற்று வேறுயாடுகள் காரணமாக இவ்வூற்றுக்களின் வாயில்கள் மறைபட சந்தர்ப்பம் உண்டு. ஆனால் கன்னியாவில் அவை கட்டப்பட்டிருப்பதனால் நீரூற்றுக்களின் துவாரங்கள் மறைபட சந்தர்ப்பம் இல்லை.

இக்கருத்தையே இலங்கை அரசாங்கத்தின் தொல்பொருள்துறைப் பொறுப்பளராக இருந்த சி.எச்.சிறிமான் அவர்களும் 1954ஆம் ஆண்டில் இப்பகுதிகளை ஆய்வு செய்துவிட்டு தன்னுடைய முடிவாக தெரிவித்திருந்தார். கன்னியாய் ஊற்று நீரூற்றாக இருக்கின்றது எப்படி வெப்ப நீரூற்றாக மாற்றமடைதல் சாத்தியம் என்று நீங்கள் கேட்கலாம். பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் இலங்கை ஒரு ஏரிமலைப் பிரதேசமாக காணப்பட்டதாக கூறுவர். இங்கு காணப்படுகின்ற கருங்கற்பாறைகள் இதனுடைய எச்சங்களே. ஆகவே இலங்கையின் தரையின் கீழ் அவிந்த ஏரிமலை இருக்கின்றது என்பது உண்மை. இந்த அவிந்த ஏரிமலை சில இடங்களில் உறங்கும் ஏரிமலைகளாக காணப்படலாம். உதாரணமாக

பதுளையில் பியத்தலாவ பகுதியில் ஏரிமலை வரும் சாத்தியம் இருப்பதாக 10 ஆண்டுகளின் முன் புவியியலாளர்கள் எச்சரித்திருந்தமை குறிப்பிடத்தக்கது. இது இலங்கையின் தரைக்கீழ் உறங்கும் ஏரிமலைகள் இருக்கின்றதை உறுதிப்படுத்துவதாக உள்ளது.

அப்படி உறங்கும் ஏரிமலைமேல் உள்ள பாறைகள் வெப்பமாகவே காணப்படும் இவ்வெப்பமான பாறைகளுக்கு மேல் நீர் தேங்குவதால் அவை குடேற்றப்பட்டு வெப்பநீருற்றுக்களாக உருவாகும் சாத்தியக் கூறுகள் உண்டு. கண்ணியா வெந்நீருற்றும் அப்படியானதொன்றே என்பதே எனது வாதம். மாறாக அங்கு ஏழ கிணறுகள் ஏன் வெட்டப்பட்டன. அவை ஜிந்தாக அல்லது பத்தாக ஏன் இருந்திருக்கக் கூடாது? அத்துடன் அவை ஒவ்வொன்றும் ஏன் வெப்பத்தில் வேறுபடுகின்றன என்பதற்கான வினாக்கள் இன்றும் வினாக்களாகவே இருக்கின்றன. இதேபோலவே மகியங்களைப் பகுதியிலும் வெந்நீருற்றுக் கிணறுகள் சில காணப்படு கின்றன. இதைச் சிங்கள நாடோன் லக்ஷ்மியும் தன்னுடைய கட்டுரையில் பதிவு செய்திருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்துடன் அவுஸ்திரேலியாவிலும், இந்தியாவில் இமயமலைப்பகுதியிலும், வட அமெரிக்காவில் அந்தீஸ் மலைத்தொடர்களிலும், மற்றும் எல்லோஸ்டோன் பார்க் பகுதியிலும், ஜஸ்லாந்து, நியூசிலாந்தின் நோர்த் ஜஸ்லன்ட் பகுதிகளிலும் இவ்வகையான வெந்நீருற்றுக்களை காணமுடிகின்றது. எதுவாக இருந்தாலும் கண்ணியா வெந்நீருற்று இராவணன் இலங்கையில் பதித்த தடங்களில் ஒன்றாகவே கருதப்பட்டு வருகின்றது.

vii) இராவணன் நீர்வீழ்ச்சி

இராவணன் நீர்வீழ்ச்சி இலங்கையில் ஊவா மாகாணத்தில் கிரந்தி ஆற்றில் அமைந்துள்ள நீர்வீழ்ச்சியாகும். இது எல்லா - வெள்ளைவாயா பெருந்தெருவுக்கு அருகே அமைந்துள்ளது பாதையில் இருந்தபடியே இதனைப் பார்வையிட முடியும். இதன் ஊற்று வெவுதன்னை மேட்டுநிலக்கா குகளிலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. இந்நீர்வீழ்ச்சி மூன்று படிநிலைகளில் பாய்ந்து செல்கின்றது. முக்கிய பாய்ச்சல் 9 மீற்றர் (30 அடி) மட்டுமே. இந்நீர்வீழ்ச்சி கண்ணாம்புக்கல் பாறைகளில் இடம்பெறுவதனால் பாறை அறிபு வேகமாக இடம்பெறுகின்றது. இந்த நீர்வீழ்ச்சிக்கு அருகில் உள்ள குகையில்தான் இராவணன் சீதையை சிறைவைத்திருந்தான் என்று பலரும் நம்புகின்றனர். இதனால் இந்த நீர்வீழ்ச்சியையும் இலங்கையில் இராவணன் பதித்த தடங்கள் என்னும் பகுதிக்குள் இணைத்துள்ளோன்.

viii) முன்னேஸ்வரம்

இலங்கையின் மேற்குக் கடற்கரையில் சிலாபத்திலிருந்து ஒரு மைல் தொலைவில் இருப்பது முன்னேஸ்வரம் அல்லது முன்னேஸ்வரம் ஆலயமாகும். வெகு தொன்மையான காலத்தில் தோன்றியதால் முன்னை - சஸ்வரம், என அழைக்கப்படுகின்றது. இலங்காபுரியில் இராமனுக்கும் இராவணனுக்கும் நடந்த யுத்தத்தில் சிவனின் மகா பக்தனான இராவணனைக் கொன்ற தோழம் நீங்கும் பொருட்டு சீதையுடன் அயோத்தி செல்லும் வழியில் சிலாபத்திற்கு அருகாக உள்ள முன்னேஸ்வரத்தில் இராமர் சுவர்ணவிங்கம் ஒன்றை பிரதிஸ்டை செய்து வழிபட்டார் என்றும் அத்துடன் மட்டும் நின்றுவிடாது இலங்கையின் தெற்குத் திசையில் மனவாரி என்னுமிடத்தில் மேலும் ஒரு சிவலிங்கத்தினை அமைத்தாகவும். இந்த விங்கம் இராமவிங்கம் எனவும் பெயர் பெற்றதாகவும் இந்த விங்கம் தரையில் புதையுண்டு கிடப்பதாகவும் ஜதீக்க கதைகள் கூறுகின்றன. (இலங்கையில் தொல்லியல் ஆய்வுகளும் திராவிட கலாச்சாரமும், ஐ.தனபாக்கியம். பக:167). மேலும் இந்தக் கருத்தை ஆதாரப்படுத்துவது போல் 1998இல் தெய்வேந்திர முனை என அழகிய தமிழ்ப்பெயர் கொண்ட தற்போது தேவிநூவர் என்னுமிடத்தில் ஒத்பிலிம் விகார என்றொரு பெளத்த ஆலயத்தின் முன்புறத்தில் கட்டட வேலைகளுக்காக அகழப்பட்டபோது நான்கு அடி உயரமும் இரண்டரை அடி விட்டமும் கொண்ட பெரிய சிவலிங்கமும், நந்தியும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன.

இதையறிந்த அறிஞர்கள் இது பஞ்ச ஸவரங்களில் ஒன்றான மெள்ளல்வர ஆலயத்தின் மூலமூர்த்தி எனக்கருதுகின்றனர் என கலாநிதி எஸ். தியாகராஜா அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார். ("*Siva linga found at devinawara*" *news lanka, London, 5.November.1998*), இவ்விலிங்கம் இராமர் வழிபட்டதாக குறிப்பிட்ட மனவாரி இராமலிங்கமாக இருக்கலாம் எனவும், இதை பின்நாட்களில் மெள்ளல்வரமாக அழைத்திருக்கலாம் எனவும் கருத்துக் கூறுபவர்களும் உள்ளனர். இராமர் இங்கு மட்டுமல்ல இராவண தோஷம் நீங்க மேலும் இந்தியக்கரையில் இராமேஸ்வரத்தையும் கட்டு வித்தார் என்பது ஜதீகம்.

இலங்கையை தமது ஆட்சிப்பீட்மாக்கிய போர்த்துக்கேயர் முன்னேஸ்வரம் ஆலயத்தைக் கூட விட்டுவைக்கவில்லை. ஆனால் மக்கள் இங்கிருந்த சிவவிங்கத்தினை போர்த்துக்கேயர்களுக்குத் தெரியாமல் வழிபட்டுவந்தனர். இக்கோயில் அழிக்கப்பட்டு இருநாறு வருடங்களின் பின் கடவில் மீன் பிழக்கச் சென்ற மீனவனின் வலையில் அம்மனின் விக்கிரகம் சிக்க அது வடிவாம்பிகையின் விக்கிரகம் தான் எனக்கண்டு 1753இல் முன்னேஸ்வரம் கோயில் மீண்டும் கட்டப்பட்டு வடிவாம்பிகையின் திருவுருவமும் கோயிலில் இடம்பெற்றது.

பின் 19ஆம் நூற்றாண்டில் பத்மஸீ குமாரசவாமி குருக்கள் தலைமை யில் அதன் பூராதன பெருமை விளங்குமாறு இருக்க 1875இல் தற்போது இருக்கும் கோயிலைக் கட்டி முடித்தார். பின் 1919இல் பல திருத்த வேலைபாபாடுகளும் 1963இல் கோயில் கோபுரமும் கட்டி முடிக்கப்பட்டது. (சமூத்தமிழரின் ஆதிச் சவுகுகள், கலாநிதி. எஸ்.தியாகராஜா, பக:58,59,2004) இக்கோயில் இராவணனின் தடங்கள் புதிந்த ஆலயமாக இல்லா விட்டாலும் இராமாயணத்துடன் தொடர்புபட்ட ஆலயமாக விளங்குகின்றது.

ix) மதவாச்சி

இலங்கையில் அனுராதபுரம் மாவட்டத்தில் உள்ள மதவாச்சி என்னும் இடம் வவுனியாவுக்குத் தெற்கே அமைந்துள்ளது. தற்போது மதவாச்சி என அழைக்கப்படும் பகுதியை "மதுவகரன்" என்னும் குறுநில மன்னன் ஆட்சி புரிந்து வந்தான் என்றும் இவன் இராவணனின் தாயின் உறவினரான கும்பிநசி என்பவளை மனந்து ஆட்சி புரிந்ததாகவும்

அவன் இறந்தபின் இலங்கையில் செல்வாக்கு மிக்கவனாக விளங்கினான் எனவும் அறிகின்றோம். “மது” ஆட்சி புரிந்த இடம் மதுவாட்சி என அழைக்கப்பட்டு பின் மதவாச்சி என மருவியதாக சுப்ரமணிய பராக்கிரமம் என்னும் நூலில் (பக்: 281,282,283, பதிப்பு 1899) நாகத்திரவேற்பின்னள் அவர்கள் கூறியில்லோர். இதை பண்டைய சமுத்தமிழர், எனும் நூலில் நா.நவநாயகமுர்த்தி, (பக்:33,1998) அவர்களும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இவையும் இராவணனின் தடங்கள் பற்றிக் கூறும் ஐதீகக் கதைகளாகும்.

x) நீர்கொழும்பு

இராவணனது காலத்தில் நிகும்பலை என்று பெயர் பெற்று விளங்கிய உத்தியாவனம் என்னும் வனம் இக்காலத்தில் நீர்கொழும்பு என அழைக்கப் படுகின்றதாகவும் இவ்வனத்திலிருந்து தவம் புரிந்த இராவணனின் மகனான இந்திரஜித் சிவபெருமானித்தில் பல வரங்களைப் பெற்றதாகவும் “பண்டைய சமுத்தமிழர்” எனும் நூலில் நவநாயக முர்த்தி அவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்.

அத்துடன் கும்பகர்ணனின் தம்பியான நிகும்பன் ஆட்சி செய்தத னால் தான் நீர்கொழும்பு என்ற பெயர் வந்ததாகவும் கூறுவர். (சைமன் காசிச்செட்டியின் கூற்று). ஆகவே இதுவும் இராவணனின் தடம் பதித்த இடங்களில் ஒன்றாக ஏற்றுக் கொள்ளவே முடிகின்றது. (இதிகாசக் கதை கள் மூலமாக).

xi) மாதோட்டம் மற்றும் திருக்கேதீஸ்வரம்

கிறிஸ்தவுக்கு முற்பட்ட காலங்களிலிருந்து கொற்கையும், மாந்தை எனப்படும் மாதோட்டமும், தமிழக - சமுத்தின் இரட்டைப் பட்டினங்களாக மாதோட்டம் இருந்துள்ளது.

அகத்தியர் மாதோட்டம் வந்து திருக்கேதீஸ்வர கண்டகி லிங்கத்தை தரிச்சுத்ததாகவும் அறிகின்றோம். அத்தோடு இராவணன் சிறந்த சிற்ப வல்லாளனும் மாதோட்ட நகர மன்னனுமான மயன் மகளை மணந்தான் என அறிகின்றோம். மாதோட்டத்தில் உள்ள கண்டகி லிங்கத்

தினை கேது என்ற அரசன் வழிபட்டு வந்ததாகவும் இதனால் அந்தச் சிவாலயம் கேதீஸ்வரம் என்று பெயர் பெற்றதாகவும் அக் கேது சிவனை வழிபட்டு ஒன்பது நவக்கிரகங்களுள் தானும் ஒரு இடத்தைப் பிடித்துக் கொண்டதாகவும் அறிகின்றோம். அத்துடன் மயன் என்னும் அரசனே கேதீஸ்வரம் ஆலயத்தை அமைத்ததாகவும் இது காலங்காலமாக ஏற்பட்ட அன்னியத் தலையீடுகளால் அழிவடைந்து விட்டது என்றும் கூறப்படுகிறது. இராவணன் வ(ம)ண்டோதரியை மாதோட்ட நகரிலேயே வைத்துத் திருமணம் செய்ததாகவும் அதியாத்ம இராமாயணம் விவரிக்கின்றது.

சங்க இலக்கியங்களில் ஒன்றான அகநானாறு கூட இம்மாதோட் டத்தை வர்ணிக்கும் போது “நன்னகர் மாந்தை முற்றத் தொன்னார் பணிதிரை கொண்றந்த....” (அகம் எ:127.) என வர்ணிக்கின்றது. அத்துணை சிறப்புப் பெற்று விளங்கியது இவ்விடம். குறிப்பாக மகாவம்சத்தினால் புனையப்பட்ட கதையான விஜயனின் வருகைக்கு முன்பிருந்தே இவ்விடம் சிறந்த துறைமுகமாக விளங்கியது எனத் தொல்லியல் ஆய்வுகள் கூறுகின்றன. இவ்வாறு மாதோட்டம் சிறப்புப் பெற்றிருந்ததுபோல் கேதீஸ் வரமும் புகழ்பெற்று விளங்கியது. பாலாவி ஆறு கடவுடன் கலக்கும் இடத்தில் நெடிந்துயர்ந்த கோபுரங்களோடு நெடுஞ்காலம் நிலைத்திருந்த இந்த ஆலயம், சமத்திலும் இந்தியாவிலும் பெரும்புகழ் பெற்றிருந்தது.

பின்னர் ஏழாம் நூற்றாண்டில் சம்பந்தர் சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் ஆகியோரால் தேவாரப் பதிகங்கள் மூலம் இவ்வாலயத்தின் புகழ் மங்கா திருந்தது. அதன் பின்னர் 12ஆம் நூற்றாண்டில் மாதோட்டத் துறைமுகம் மணல்படிந்து அது துறைமுக அந்தஸ்தினை இழந்திருந்தது. இதனால் பிற நாடுகளிலிருந்து விஜயம் செய்யும் தல யாத்திரிகர்கள் குறைவடையத் தொடங்க இதன்புகழ் மெல்ல மெல்ல மங்கத் தொடங்கியது. 1589ஆம் ஆண்டு போர்த்துக்கேயர் இந்த ஆலயத்தினை இடித்து அக்கற்களைக் கொண்டு மன்னார்க் கோட்டையைக் கட்டினர். அதனைத் தொடர்ந்து 1910 ஆம் ஆண்டில் இக்கோயில் இருந்த இடத்தில் சிறிய ஆலயம் ஒன்று கட்டப்பட்டது. பின்னர் அரசியல் வாதியான சேர். கந்தையா வைத்தியநாதன் என்பவர் 1950களில் இவ்வாலயத்தின் ஆதிமூலம், மண்டபங்கள், மடப்பள்ளிகள், தேர்க் கொட்டகைகள், கோபுரம், விமானம், என்பனவற்றை அமைக்க முன்னின்றார். இவரது இம்முயற்சி காரணமாக 1976 இல் இவ்வாலயம் மீண்டும் மக்களுக்காக அர்ப்பணிக்கப்பட்டு இன்று நாட்டில் நிகழும் யுத்தத்தினால் பாதுகாப்பு வலயம் என்ற போர்வையில் அகப்பட்டு மீண்டும் அழிவடையும் நிலையை எதிர் நோக்கியுள்ளது வேதனையாகவே உள்ளது.

அத்துடன் சம்பந்தர் அவர்கள் கூட “வண்டமரோதி மடந்தை பேணினா...” வ(ம)ண்டோதரி பேணிப்பாதுகாத்த கேதீஸ்வரநாதர் என விழிக்கின்றார். இதன் மூலமாக இவ்வாலயம் இராவணன் பதித்த தடங்களில் ஒன்றாக மிளிர்கின்றது.

xii) சும்பகர்ணன் மலை

அடங்காப்பற்று வன்னியிலே குருந்தனூர் மலைக்குத் தெற்கேயும், பதவியாவுக்கு வடக்கேயும் காட்டுத்தட்டா மலையிலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவிலும் சுமார் 300மீற்றர் உயரமுடைய கும்பகர்ணன் மலை என்றொரு மலை உண்டு. அங்கு இராவணனின் தம்பியாகிய கும்பகர்ணன் வாழ்ந்ததாக கர்ணபரம்பரைக்கதை ஒன்றிருக்கின்றது.

அங்கு சென்று பார்த்தால் அழிவடைந்த பூராதன கோயில் ஒன்றும் அக்கோயிலுக்குச் செல்ல கற்களால் அடுக்கப்பட்டு, அமைக்கப்பட்ட படிகளும் காணப்படுகின்றன. அப்படிக்கற்களில் தமிழ் எழுத்துக்கள் எழுதப் பட்டுள்ளன. இந்த இடத்திற்கு 1847 இல் திரு போல் என்ற வெள்ளையர் விஜயம் செய்ததாகவும், அங்கு பலவித அடையாளங்களுடன் நான்கு செப்பு நாணயங்கள் காணப்படுகின்றன (மனுவல் ஒவ்வன்னி, ஜே.பி. ஹாயில் பக்டி 312) என்றும் தெரிவித்துள்ளார்.

உண்மையில் இப்பிரதேசமானது அங்கு வாழ்ந்த எமது ஆதிக்குடியேற்றத்தை விளக்குகின்றது. இதுவும் மறைந்தபோன வன்னி மாநகரங்களில் ஒன்றாக விளங்குகின்றது. ஆனால் இது இராவணனது வரலாற்றுடன் சம்பந்தப்பட்ட அவளது தம்பியாகிய கும்பகர்ணனின் இருப்பிடமாக கருதப் படுகிறது. எனவே இதுவும் இராவணனின் தடம் புதிந்த இடங்களில் ஒன்றாகவே காணப்படுகின்றது. அத்துடன் மட்டக்கள்பு மாமாங்கேஸ்வர் ஆலயம், புத்திநகர் எனப்படும் இராவணனின் பாட்டனார் வாழ்ந்ததாக கூறப்படும் பழைய புத்திய நகர் எனப்படும் பொலறுவை, புத்தியர் சிலை (ஆறாம் பராக்கிரம பாகுவின் சிலை என சிங்கள நூல்களில் வர்ணிக்கப்படும் சிலை ஒன்று பொலநறுவையில் உண்டு. இதை புத்தியர் சிலை எனக் கூறுவர்), என்பனவும் இராவணனோடு தொடர்புபட்டன.

xiii) பாலிநகர் மற்றும் பாலியாறு

இலங்கையின் வடக்குப் பாகத்திலே மூல்லைத்தீவு மாவட்ட அரசாங்க அதிபர் பிரிவுக்குட்பட்ட வவுனிக்குளப்பிரதேசம் வரலாற்றுத் தொன்மை மிகுந்ததொரு பிரதேசமாகும். இந்த வவுனிக்குளப் பகுதியிடா கவே பாலியாறு பாய்ந்தோடுகின்றது. அதனாலே பாலிநகர் என அழைக்கப்படும் பழம்பெரும் நகரம் ஒன்றுண்டு.

இவை யாவும் இராவணனுடன் தொடர்பு பட்டிருக்காவிட்டாலும் இராமாயணத்தில் வரும் வாலி என்னும் கதாபாத்திரத்துடன் தொடர்பு பட்டிருப்பதாக தமிழகத்தைச் சேர்ந்த ந.வை.சண்முகப்பிள்ளை என்பவர் தனது ஆய்வில் தெரிவித்துள்ளார். அதாவது ந.வை.சண்முகப்பிள்ளை அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தனது முதுகலைமாணிப் பட்டத்திற்காக ‘தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் வாலியின் தடங்கள்’ என்ற ஆய்வினை நடாத்தினார். இதற்காக அவர் 1963 களில் வவுனிக்குளம் பிரதேசம் வந்து பாலிநகர், மற்றும் பாலியாறு ஆகிய இடங்களில் ஆய்வு செய்தார். அவர் வவுனிக்குளம் வரும்போது அப்பிரதேசம் காடு மண்டிக்கிடந்ததாக கூறினார். அத்துடன் 1958ஆம் ஆண்டு கொடுக்கப்பட்ட குடியேற்றத் திட்டத்தின் போது அமைக்கப்பட்ட சிவபுரம் என்ற இடத்திலுள்ள மிகப் பழைய சிவாலயத்திற்கும் சென்று ஆய்வுகளையும் நடாத்தினார். பின்னர் அவர் தனது ஆய்வில் குறிப்பிடும் போது கிட்டத்தட்ட நான்கடி உயரமும் இரண்டடி அகலமுழுமடைய சிவலிங்கம் தலையில் உடைபட்ட நிலையில் ஒரு கொட்டிலில் வைத்து வழிபடப்பட்டதாகவும் (1963இல்) வாலி இந்த ஆதி சிவனை வழிபட்டதாகவும், இராமர் பாலத்தினை அமைத்த நளன் அந்தச் சிவனை வணங்கி முத்தி பெற்றதாகவும் கர்ணபரம்பரைக் கதைகள் கூறுவதாகவும் தெரிவித்தார்.

மேலும் அவர் தெரிவிக்கும் போது அந்தக் கோயிலினருகே ஒரு பெரிய கேளி இருந்ததாகவும் இது வவுனிக்குளத்திற்கும் சிவாலயத்திற்கும் இடையில் அழிவடையும் நிலையில் இருந்ததாகவும் தெரிவித்தார். அந்துடன் வாலியினால் வழிபடப்பட்டமையால் அது வாலிநகர் என அழைக்கப் பட்டு பின்னர் அது மருவி பாலிநகர் என மாறிவிட்டதாகவும் கிறிஸ் தாப்தத்திற்கு முற்பட்ட காலத்தில் இந்நகர் பிரபல்யமாக விளங்கியிருக்க வேண்டும் என்றும், இப்பாலி நகரினைச் சூழ பல ஆலயங்கள் இருந்திருக்கின்றன என்றும், பின் இந்நகரை வசபன் என்ற சிங்கள

மன்னன் புதுப்பித்தாகவும் வரலாறுகள் கூறுவதாக அவரது ஆய்வு தொடர்கின்றது. அதேபோல்தான் பாலியாறும் வாலியினால் இந்நகரம் செழிக்கும் முகமாக அமைக்கப்பட்டதாகவும் பாலி ஆறு என்ற ஆற்றினை மறித்து வவுனிக்குளத்தினை புனரமைப்புச் செய்ததாகவும் இவ்வனிக் குளத்தினை எல்லாள மன்னன் அமைத்தாகவும் அவரது ஆய்வு தொடர்கின்றது.

துரத்திஸ்தவசமாக அவர் அந்த ஆய்வினை அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சமர்ப்பிக்க முன்பே மாரடைப்பால் இறந்துவிட்டார். அவர் தென்கிழமுக்காசிய நாடுகளில் ஒன்றான பாலித்தீவு செல்ல ஆயத்த மாகிய வேளையில் இறந்தாகவும் தெரிவிக்கப்படுகிறது. இவரால் சமர்ப்பிக் கப்படாத இந்த ஆய்வினை தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் தேவி வார இதழ் 1976ஆம் ஆண்டு ஒகஸ்ட் மாதம் 16ஆம் திகதி பிரசரித்து மதிப்பளித்தது. இவரது வாலி பற்றிய கருத்துக்கள் ஜதீக்க கணத்துகள் என்றாலும் வவுனிக்குளம் பற்றி அவர் எழுதிய வரலாறுகள் உண்மையே.

இனி இலங்கை வரலாறுகள் இவ்விடத்தினைப்பற்றிக் கூறும் கருத்துக்களை நோக்கினால், மகாவம்சமானது பாலியாற்றங்கரையிலே பெலிவாவி என்றொரு நீர்த்தேக்கம் இருந்தாகக் குறிப்பிடுகின்றது என கலாநிதி க.குணராஜா தெரிவித்துள்ளார். இது கி.மு.3ஆம் நாற்றாண்டில் தமிழரசன் எல்லாளனால் கட்டப்பட்டதாக புரோகியர் என்பவர் (*Ancient Irrigation Works in Ceylon : Colombo, 1935, P.15*) எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் அவர் கூறும் போது 1889ஆம் ஆண்டு யூன் எட்டாம் திகதி வவுனிக்குளத்திற்கு வருகை தந்த மூல்லைத்தீவின் உதவி அரசாங்க அதிபர் நெவில் பாலியாற்றின் அருகே சிதிலமடைந்த கட்டமைப்புக்களை அவதானித்துள்ளார். கோயில்காடு என்னும் இடத்தில் (தற்போது சிவபூரம் என அழைக்கப்படுகிறது.) பாழடைந்த கோயில் ஒன்று காணப்பட்டது என்றாலும் இதில் தலையில்லாத புத்தர் சிலை, இடுபுடைந்த விழினுவின் சிலை, உடைவடைந்த சிவலிங்கம் ஆகியனவற்றைக் கண்டதாகவும் தெரிவித்தார்.

மேலும் ஆங்கிலேய நாட்டவரான எச். பாக்கர் மகாவம்சத்தில் அனுராதபுரத்திற்கு வடக்கேயமைந்துள்ளதாக கூறப்படும் பெலிவாவியை பாலியாறு என அடையாளம் கண்டு இங்குள்ள வவுனிக்குளத்தின் ஆரம்பத் தோற்றும் எல்லாளனின் சாதனைகளில் ஒன்றாக இருக்கலாம் எனக்கூறியுள்ளார் என கலாநிதி ப.புஸ்பரட்னம் அவர்கள் தெரிவித்துள்ளார். (இலங்கையில் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி - ஒரு நோக்கு, பக்க, பரமு புஸ்பரட்னம்)

ஜே.பி.ஹாயில் அவர்கள் தனது மனுவல் ஒவ்த வன்னி டிஸ்ரிக், (பக். 296,297-1895) எனும் நூலில் இலங்கையிலுள்ள குளங்களில் வெப்பநிக் குளம் மிகவும் பழையது என்றும் இதுபற்றிய தகவல்கள் மகாவம்சத்தில் இடம் பெறுவதாகவும் இது கி.மு.205ஆம் ஆண்டளவில் எல்லாள மன்னானின் காலத்தில் கட்டப்பட்டதாக கொள்ளலாம் எனவும் தெரிவித்துள்ளார். கலாநிதி க.குணராசா அவர்கள் தனது சமுத்தவர் வரலாறு (பக் 95) என்றும் நூலில் எல்லாளன் கட்டிய பெலிவாவியே வெப்பநிக்குளம் என்றும் வசபன் என்ற மன்னானால் (கி.பி.66 - 110) அமைக்கப்பட்ட பாலிநகரம் வெப்பநிக்குளத்தினருகேயே இருந்துள்ளது என்று தெரிவித்துள்ளார்.

அத்துடன் இப்பாலிநகரிலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ள கொல்லவிளாங்குளம் பகுதியில் 1994இல் நாகதம்பிரான் விக்கி ரகம் ஒன்று கண்டெடுக்கப்பட்டது. அங்கே பல செங்கல் கட்டட இடிபாடுகள் ஏற்று இது விழிஞ்ஞானின் ஆலயம் எனப்படுகிறது. மேலும் கொல்லவிளாங்குளத்திற்கு அண்மையில் வெப்பநிக்குளத்திற்கு வடக்கே உள்ள முதலியாகுளம் பின்னையார் கோயிலிலும் கட்டட இடிபாடுகள் உண்டு. மேலும் வெப்பநிக்குளத்திற்கும் பாண்டியன் குளத்திற்கும் இடையில் உள்ள இடதுகரை என அழைக்கப்படும் இடத்தில் (3ஆம் துருசடியிலிருந்து பாண்டியன் குளம் வரும் வழியில் உள்ள இத்தி மரத்திற்கு அருகில் உள்ளது) ஒரு தனியாருக்குச் செந்தமான இடத்தில் ஒரு கேணியும் கட்டட இடிபாடுகளும் உண்டு. இதை இன்றும் காணமுடியும். மேலும் இப்பாலிநகரிலிருந்து இரண்டு மைல் தொலைவில் உள்ள பாண்டியன் குளத்திலிருந்து ஒட்டங்குளமுடாக மல்லாவி செல்லும் வீதியில் கரும்புள்ளியான் என்றும் இடத்திலும் கோயில் கட்டட இடிபாடுகளும் கேணியும் காணப்படுகின்றன. இந்த வெப்பநிக்குளம் மற்றும் பாலிநகர்ப் பகுதிகளைப் பார்த்தால் கிட்டத்தட்ட முன்று மைல் கூற்றுவட்டாரத்திற்கு ஒவ்வொரு மூலையிலும் கோயிலிலும் கட்டட இடிபாடுகளும் காணப்படுகின்றன.

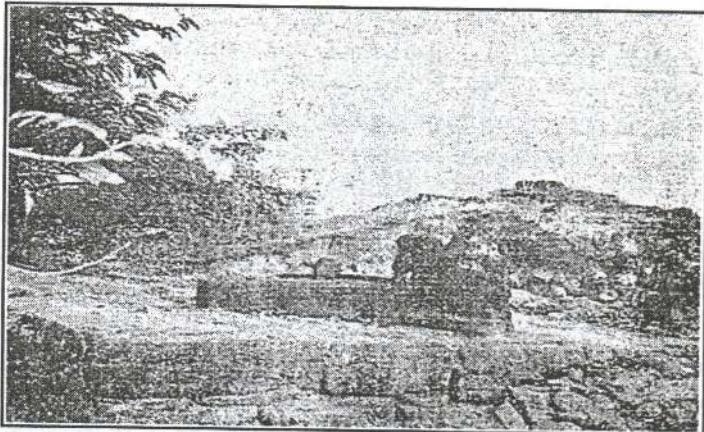
ஆகவே மேற்குறிப்பிட்ட இலங்கையின் வரலாற்று ரதியிலாக வெப்பநிக்குளம் மற்றும் பாலிநகர் பற்றிக் குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களுக்கும் 1963ஆம் ஆண்டு ந.வை.சண்முகப்பிள்ளை அவர்களின் ஆய்வுகளுக்கும் நிறைய ஒற்றுமை இருந்துள்ளமையை உணரலாம். எனவே சண்முகப்பிள்ளை அவர்கள் தெரிவித்தது போல் இப்பாலிநகர் வாலியுடன் தொடர்பு பட்டிருக்கின்றது என கூறமுடியாது. மாறாக இது இன்று ஒரு மறைந்து போன வன்னி மாநகரமாக திகழ்கின்றது. இங்கு காணப்படும் அழிபாடுகள் இதன் புராதனத்தை வெளிக்காட்டி நிற்கின்றன.

இலங்கை தவிர்ந்த நாடுகளில் இராவணனின் தடங்கள்

இலங்கையில் மட்டுமல்ல இந்தியாவிலும் இராவணனின் பெயர் சொல்லுமளவுக்கு சில இடங்கள் இருப்பதாக கர்ண பரம்பரைக் கதைகள் கூறுகின்றன. அவை திருச்சிராப்பள்ளி, தண்டகாருண்யம், விந்தியமலை, முதலியனவாகும்.

பிரபல இந்தியத் தொல்பொருள் ஆராய்ச்சியாளரான பேராசிரியர் ஹஸ்மக் சாங்கவியா அவர்கள் இராவணன் ஆண்ட இலங்கை, மத்திய இந்தியாவில் வந்தியமலைத் தொடரில் இருப்பதாகக் குறிப்பிட்டிருந்ததை நான் முன்னர் தந்திருந்தேன். இவர் பகவான் இராமர் நர்மதையைக் கடந்து வெல்லவேயில்லை என்றும் தற்போதைய இலங்கைக்கு இராமர் ஒருபோதும் காலடி எடுத்து வைக்கவில்லை என்றும் தெரிவித்தார்.

அத்துடன் விந்தியமலைப் பிரதேசத்தில் நாசிக் என்ற இடத்தில் பஞ்சவட்டியில் வாழும் பழங்குடி மக்களால் இன்றும் இராவணன் தெய்வமாகப் போற்றப்படுகின்றான் என்றும் மத்திய பிரதேசத்தின் கட்டாவ் என்ற பகுதியில் கைர் ஆறு பெருக்கெடுத்து ஒடும் மலைப்பகுதி மகேந்திர பர்வதம் என்றும் கூறப்படுகின்றது. ஜப்பல் பூருக்கு வடக்கிலிருக்கும் இந்திரானா என்ற ஊருக்கருகில் “சிங்களதீப்” என்ற ஒரு ஊர் இன்றும் இருக்கின்றது. அங்கே திரிகூட் (திரிகூடம்) என்றோரு குன்றும் உள்ளது. இதுவே வாலம்கீ குறிப்பிடும் இராவணன் ஆண்ட திரிகூடமலை என்றார். இங்கேயும் இவர்கள் இராவணனுக்கு கோயில் அமைத்து வழிபடுவதாகவும் அவர் மேலும் தெரிவித்தார்.

வட இந்தியாவில் அழிவடைந்த நிலையில் காணப்படும் இராவணேஸ்வரர் ஆலயம்

மேலும் ராஜஸ்தான் மாநிலத்தே உள்ள ஜோத்பூரில் இராவண னுக்குக் கோயில் கட்டப்பட்டிருக்கின்றது. ஜோத்பூரின் அருகே உள்ள மண்டோதரி என்னும் இடத்தில் இக்கோயில் உள்ளதாக ராணி வாரதிதழ் தனது (16.03.08, பக்க45) கட்டுரையில் தெரிவித்துள்ளதை கட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

மேலும் இராவணனின் தம்பியாகிய திரிசிரன் என்பவன் தென்னிந்தி யாவில் கோட்டை அமைத்திருந்ததாகவும் அந்த இடமே இன்று திருச்சிராப்பள்ளி என அழைக்கப்படுவதாகவும் கர்ணபரம்பரைக்கதை ஒன்றுண்டு. மேலும் இராவணன் தண்டகாருண்யம் வரை ஆண்டாகவும் இக்கதைகள் கூறுகின்றன. உத்தரகோச மங்கையில் இராவணனின் மனைவியாகிய வ(ம)ண்டோதரிக்கு சிவன் குழந்தை வழவாக வந்து காட்சிகொடுத்து அருள் புரிந்தார் எனக்கூறுவதனாடாக அப்பிரதேசத்திலும் இராவணனின் தடங்கள் பதிந்திருக்கின்றன என்றே கூறவேண்டும்.

மேலும் தின்டிவனத்துக்கு அருகிலே பெருமுக்கல் மலையில் சீதை குகை என்ற பெயருடன் குகை ஒன்றுண்டு. அதில் சீதையின் பாதம், குகனின் பாதம் என்பன செதுக்கப்பட்டிருப்பதாக சொல்லப்படுகின்றது. இந்தக் குகையில் தான் லவ, குசர்கள், பிறந்தார்கள் என்றும் வால்மீகி வழிபட்ட லிங்கமே முத்தியால ஈஸ்வரர் லிங்கம் என்றும் கருதப்பட்டு கி.பி.11 ஆம் நாற்றாண்டில் குலோத்துங்க சோழனால் கட்டப்பட்டு இன்றுவரை பாதுகாக்கப்படுகின்றது. (இது கம்பனின் இராமாயணத் தின் பின்னரே இடம்பெற்றிருந்தது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது).

இக்குன்றிலே வால்மீகியால் சீதைக்காக உருவாக்கப்பட்டதாக கருதப்படும் கணை, வருடம் முழுவதும் வற்றாத தீர்த்தமாக காணப்படுவதாகவும் இவற்றை வால்மீகி கணை என்றே அழைப்பதாகவும், சீதை குகையில் தமிழ் எழுத்துக்கள் காணப்படுவதாகவும், இவ் எழுத்துக்களை திருவாண்மிழுர் ஆய்வாளர்கள் ஆராய்வதாகவும் இராவணேஸ்வரன் இந்திர உலா என்னும் நாலில் (கக:189,2004) பேரரிஞர் கந்தசாமி பாலசுப்ரமணியம் அவர்கள் தெரிவித்துள்ளார்.

ஆகவே மேற்குறிப்பிடப்பட்ட கதைகள் அனைத்தும் கர்ணபரம் பரைக் கதைகளாக இருந்தாலும் இவற்றில் சிறிதளவு வரலாறு மறைந்திருக்கின்றது என்பதனை மறுக்க முடியாது. இராவணன் என்றொரு மன்னன் வாழ்திருக்கலாம். அவன் ஆரியருக்கு சிம்ம சொப்பனமாக விளங்கியதால் அவனை பத்துத்தலையும் இருபது கைகளையும் உடைய அரக்கன் என கதை புணந்திருக்கலாம் என என்னைத் தோன்றுகிறது.

அத்துடன் தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலும் இராமாயணம் புகழ் பெற்று அது இன்று ஒரு சம்பிரதாய சடங்காக இடம்பெற்றிருக்கின்றது. அவர்கள் நடத்துகின்ற மொச்பாட் சடங்கு என்பன இதற்குச் சான்றாகக் கூறலாம். இங்கு இராமாயணத்தை ஒரு இலக்கியமாகவே கருதுகின்றனர். உதாரணமாக சமூத்திலிருந்து நாம் இந்தோனேசியா சென்று நாம் இலங்கையிலிருந்து வந்திருக்கின்றோம் என்றால் ஒ இராவணா தேசத்திலிருந்து வந்திருக்கின்றீர்களா? என்று கேட்கும் அளவுக்கு இலக்கியமான இராமாயணம் அங்கு பிரபல்யமாகி வரலாறாகவே மாறிவிட்டது எனலாம்.

மலேசியா மற்றும் சிங்கப்பூர் போன்ற இடங்களிலும் இராவணனது புகழ் இன்றும் நிலவுவதனைக் காணலாம். தாய்லாந்தில் தமிழ் மாமன்னன் இராவணன் ஒரு காவல் தெய்வமாகவே பரகேவ் என்ற இடத்தில் வழிபாட்படுகின்றான். இவர்கள் இராவணனை ரொட்சகாந் என்றே அழைக்கின்றனர். {*totsakanth (ravana)'s sculpture as a guardian of wat phra kaew, Thailand}*}

தாய்ஸாந்தில் உள்ள பாகேவ் என்ற இடத்தில் காவல் தெய்வமாக வழிபடப்படும் இராவணன் சிலை

வாஸ்மீகி இராமாயணத்திலோ, கம்பராமாயணத்திலோ சொல்லப் படாத சில மரபுகள் தூரகிழிக்கு நாடுகளிலே காணப்படுகின்றன என்பதை இந்தோனேசியா, பஜித் தீவுகளுக்கு விஜயம் செய்திருப்பவர்கள் அறிந்திருப்பார்கள். இராவணனிலும் வாலியிலும் மிகுந்த மதிப்பும் பற்றும் வைத்திருப்ப வர்களாகவே இந்தோனேதிய மக்கள் காணப்படுகின்றார்கள். வாலியின் பெயரின் தீரிபாகவே பாலித் தீவுகள் அமைகின்றன என்று பேராசிரியர் அ.சன்முகதாஸ் அவர்கள் இந்நாலுக்கு வழங்கிய வாழ்த்துரையில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதும் இங்கு கவனத்துக்குரியது.

ஆகவே மேற்குறிப்பிடப்பட்ட விடயங்கள் அனைத்தும் தென்கிழக் காசிய நாடுகளில் இலக்கியமான இராமாயணத்தில் இராவணனின் தடங்கள் பதிந்த இடங்களாக விளங்குவதைக் காணலாம்.

19

இராவணன் பற்றி எழுந்த நால்கள்

இராவணன் பற்றி பலர் அவ்வப் போது கருத்துக்களையும் நால்களையும் வெளியிட்டிருந்தாலும் இராவணனை வித்தியாசமான முறையில் தரிசித்தவர்கள் ஒருசிலரே என்றுகூறலாம்.

இராவணன் பற்றி கருத்துக்களை வெளியிட்டவர்களில் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்ஷ்யதாக இருப்பவர் ந.சி.கந்தையா அவர்கள். “இராமாயணம் நடந்த கதையா?” (1946) என்ற நூலின் மூலம் இராவணன் அரக்கன் அல்ல என்றும், அவன் ஒரு அரசனாகவே திகழ்ந்தான் என்றும் அவர் தெரிவித்தார்.

இலங்கை வேந்தனை வித்தியாசமான கோணத்தில் தரிசித்து அவனை ஜனரஞ்சகப்படுத்தி அவனுக்கு கதாநாயக அந்தஸ்தினை தேடிக் கொடுத்த பெருமை தமிழக திரைப்பட நாடகக் கலைஞர் ஆர்.எஸ். மனோகர் அவர்களையே சாரும், தமிழகத்தில் ஆர்.எஸ்.மனோகர் அவர்கள் (1958இல்) தானே இயக்கி அதில் தானே இராவணேஸ்வரனாக வும் நடித்து மேடையேற்றிய நாடகம் இலங்கேஸ்வரன் என்ற வரலாற்று நாடகமாகும். ஏராளமான தடவைகள் மேடையேறிய இந்த நாடகத்தில், இதுவரைகாலமும் சீதையைக் கடத்திய ஒரு கொடிய அரக்கனாக இராவணனைக் காட்சிப்படுத்தப்பட்டு வந்த பாரம்பரியத்திலிருந்து துணிச்சலுடன் விலகி, அவனை ஒரு சிவபக்தனாக, நேர்மையானவனாகக் காட்சிப்படுத்தியது இலங்கேஸ்வரன் நாடகம்.

அந்த வெற்றிகரமான நாடகத்தின் மேடைப்பிரதி கூட அண்மையில் இலங்கேஸ்வரன்: மேடை நாடகம் என்ற தலைப்பில் தமிழக எழுத்தாளர் இறையூர் கே.முர்த்தி அவர்கள் பதிப்பித்து, சென்னை மணிமேகலைப் பிரசரத்தினரின் வாயிலாக 2002இல் 200 பக்கம் கொண்ட நூலாக வெளியிட்டிருந்தார்.

இதற்கு முன்னர் நூலுக்கு வில் இராமநாடகம் என்ற பெயரில் வி.சி.கந்தையா அவர்கள் பதிப்பாசிரியராக இருந்து மட்டக்களப்பு பிரதேச கலாமன்றத்தின் வாயிலாகவும் ஒரு நாடகநூலை 1969இல் பதிப்பித்திருந்தார் என்றும் கூறப்படுகிறது.

வீணை வேந்தன் என்ற புனைபெயர் தாங்கிய சித்தி அமரசிங்கம் அவர்கள் சுருக்கமாக இராவணனின் வாழ்வின் ஒரு பக்கத்தை விளக்கும் முகமாக இராவண தரிசனம் என்ற நாடக நூலை வெளியிட்டார். இராவணனின் உடன்பிற்புகளின் சுதியால் வீழ்ச்சியடைந்தானே அன்றி, சிதையை சிறைவைத்ததனால் அல்ல என்ற வித்தியாசமான சிந்தனையை ஆசிரியர் இந்நாடகத்தின் வாயிலாக முன்வைத்திருந்தார். இராமாயண யுத்தத்தின் இறுதி நாளுக்கு முன்னையதினம் தன் அன்புக்குரிய மண்டோதரிக்கு தன் உள்ளத்தின் ஆழத்தில் பொதிந்திருந்த உண்மைகளை எடுத்துரைப் பதாக அமைக்கப்பட்டிருக்கும் கதையம்சம் இந்நாடகத்தின் சிறப்பாகும். தான் மாற்றான் மனையானை விரும்பும் காழகன் அல்ல என்ற கருத்தை உள்ளம் திறந்து மண்டோதரிக்கு வலியுறுத்துவதாக இந்த உரையாடல் அமைந்திருக்கின்றது.

இராவணேசன் என்ற வடமோடி நாட்டுக்கூத்துப் பாணியில் அமைந்த மற்றுமொரு கிராமியநாடகம் கலாநிதி சி.மெளன்குரு அவர்களின் நெறி யாழ்கையில் 1960களில் பிரபலம் பெற்றிருந்தது. இந்த வடமோடி நாடகம் பின்னர் மட்டக்களப்பு விபுலம் வெளியீட்டகத்தின் 8வது வெளியீடாக நூலுக்கு விலூம் வெளிவந்துள்ளது. ஐன் 1998 தன் முதற்பதிப்பைக் கண்ட மெளன்குருவின் இராவணேசன் என்ற இந்த நாடகநூல், சென்னை இராயப் பேட்டை, Parker Computers and Publications என்ற அச்சகத்தினால் அச்சிடப்பட்டு 54 பக்கங்கள் கொண்டதாக வெளி வந்திருந்தது.

இராவணேசனின் வீரம் என்ற குணாம்சம் தான் இந்நாடகத்தில் முக்கியமாகின்றது. வீரத்திற்காகவே இலங்கையின் வீழ்ச்சியை ஏற்ற தலைவணாக அவன் இதில் சித்திரிக்கப்படுகிறான். கம்பராமாயண யுத்த

காண்டத்தை ஆதாரமாகக் கொண்டு இதில் இராவணேசனின் வீரம் புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

இப்படி இராவணனை இவர்கள் காண இராவணனை சீலம் மிக்க சிவபக்தனாக மெய்ஞாகிகள் கண்டுள்ளனர். வரலாற்று இந்திரனாக அவனை இரசித்தவர் வால்மீகி. அரக்கனாகச் சிருஷ்டித்தவர் கம்பர். சௌதைய இராவணன் மகளாகக் கண்டவர் துளசிதாசர். அசரேந்திரனாகக் கண்டவர் வியாசமுனிவர். தீராவிடப் பெருவேந்தனாகக் கண்டவர் அபிஞர் அண்ணாத்துரை. அறுபத்தினான்கு கலைகளிலும் வல்லவனாக கருதியவர் சாயிபாபா. ஒவ்வொருவரும் தத்தமக்கேயுரிய மாயக்கண்ணாடிகளை அணிந்துகொண்டு இராவணனின் வாழ்க்கை வரலாற்றைப் பார்த்ததால் முழுமையான இராவணனை எவராலும் காணமுடியவில்லை என்பது கசப்பான உண்மையாகும். (ஆதாரம்: இராவணன் பற்றிய நூல்களின் பின்னியில் இராவணேஸ்வரன் இந்திர உலை, முத்த நூல்கவியலாளர் என்.செல்வராஜா, ஜ.பி.சி.தமிழ், ஒவியலை. 18.04.04)

முற்றும்.

நன்றி

இராமர்பாலம் பற்றிய குழப்ப நிலையும் சேது சமுத்திரத் திட்டமும்

2003ல் நாசாவின் செய்மதிழுலம் வெளியிடப்பட்ட இராமர் பாலம் பற்றிய செய்மதிப்படம்

தமிழகத்தையும், இலங்கையையும் இணைக்கும் கடலில் மூழ்கியி ருக்கும் நிலத்திட்டுக்கள் இன்று ஒரு பாலம் வடிவில் காணப்படுவதால் இதை இராமர் கட்டிய பாலம் என்றும் சமுத்திரத்திட்டத்திற்காக கடலை ஆழப்படுத்தும் போது அதற்குப் பாதிப்பு ஏற்படக்கூடாது எனக்கூறிப் புதுப் பிரச்சினையை தமிழ்நாடு நாடாஞ்சன்றும் உட்பட பல இடங்களிலும் உண்டு பண்ணியுள்ளனர்.

முதலில் இந்த நிலத்திட்டுக்கள் (இராமர் பாலம்) மனிதனால் உருவாக்கப்பட்டது தானா என்பதனை ஆராய வேண்டும். உண்மையில் புலியியல் பூகோளவியல் ஆகியவற்றை படித்தவர்கள் உலகில் உள்ள இது போன்ற பல நிலத்திட்டுக்கள் குறித்துப் படித்திருப்பார்கள். அதாவது இரண்டு கண்டங்களை அல்லது நிலப்பகுதிகளை இணைக்கும் மெல்லிய

தான் நிலப்பகுதியை இஸ்மஸ் isthmus என்பார்கள். இந்நிலப்பகுதிகள் உலகில் ஏராளமாக உள்ளன அவை கடலில் முழுகியோ அல்லது கடலுக்குச் சற்று மேலே நிலத்திட்டுக்களாகவோ அல்லது ஒன்றிணைந்து கோர்வையான தீவுகளாகவோ காணப்படுகின்றன.

இதற்கு உதாரணங்களாக வட தென் அமெரிக்காக்களைப் பிரித்திருந்த நிலத்திட்டானது வெட்டப்பட்டு பனாமாக்கால்வாய் உருவாக் கப்பட்டது. இதன்மூலம் கப்பல்களின் பயணத் தூரமும் நேரமும் குறைக்கப் பட்டது. மேலும் மத்திய தரைக்கடலையும் செங்கடலையும் இணைத்த மெல்லிய நிலத்திட்டு வெட்டப்பட்டதன் மூலம் சுயெஸ் கால்வாய் உருவானது.

அத்தோடு மட்டுமல்ல நியுஸிலாந்தின் வட பகுதியில் உள்ள ஆக்லாண்ட் தீவின் மேல் பகுதியை அதன் கீழ்ப்பகுதியில் உள்ள கிரேட்டர் ஆக்லாண்டுடன் இணைக்கும் பகுதியும் இராமர் பாலம் போன்று கடலில் முழுகியுள்ள ஒரு சின்ன நிலத்திட்டேயாகும். மேலும் கண்டா நாட்டிற்கருகில் உள்ள நியுபவண்டலாண்ட் எனப்படும் தீவுப்பகுதியை இணைப்பதும் இது போன்ற நிலத்திட்டே.

அடுத்து ஆர்ஜேன்னாவின் கடல் பகுதியில் உள்ள போல்க் லாண்ட் தீவின் கிழக்குப் பகுதியை மேற்குப்பகுதியுடன் இணைப்பதும் இவ்வகையான நிலத்திட்டேயாகும். அத்தோடு அவுஸ்திரேலியாவில் டாஸ்மானியா பகுதியை அண்டியுள்ள புருனித் தீவுகள் நீரால் மூடப்பட்ட ஒரு சிறு நிலத்திட்டுப் பகுதியாலேயே இணைக்கப்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு பல உதாரணங்களைக் கூறிக்கொண்டே போகலாம்.

இதேபோல்தான் இராமேஸ்வரத்தையும், தலைமன்னாரையும் இணைக்கும் நிலத்திட்டொன்று உள்ளது. இதையே இராமர் பாலம் என்று பலர் கூறுவர். அது பாலம் அல்ல நிலத்திட்டேயாகும். அப்படியென்றால் இந்நிலத்திட்டு எவ்வாறு உருவானது என்பதனை நோக்கலாம்.

i) புவியில் உள்ள கண்டங்களின் தோற்றும்

பல லட்சக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு இன்று தனித்தனி யாக இருக்கின்ற கண்டங்கள் அனைத்தும் ஒன்றிணைந்து ஒரே நிலப்பகுதியாகவே இருந்தன. இதனை பாங்கியா அல்லது பஞ்சியா கண்டம் என அழைத்தனர். இதன் வட பகுதியை அங்காரா (Angara)

என்றும். தென் பகுதியை அதாவது தென்னிந்திய, அவஸ்திரேலிய, அப்ரிக் மற்றும் ஆபிரிக்காவை உள்ளடக்கிய நிலப்பகுதியை கொண்ட வானா (Gondwanaland) என்றும் அழைத்தனர். புவியின் மையப்பகுதியில் இறுகாமல் அதிக வெப்பநிலையில் உள்ள பாறைக்குழம்பு இறுக ஆரம்பித்ததால் அதன் மேல்பகுதி சுருங்கத்தொடங்கியது. இதன்காரணமாக புவியின் உட்பகுதியில் ஏற்பட்ட கிளர் மின்வீசல் மேற்காவுகை ஒட்டம் போன்றவற்றினால் ஒன்றாய் இருந்த நிலப்பகுதி கண்டங்களாகப் பிரைந்து நகர ஆரம்பித்தது. இதனைத்தான் தொல்லியல் ஆய்வாளர்கள் கண்ட நகர்வு என அழைத்தனர். உவெக்னரின் கண்டநகர்வுக் கொள்கை யும் இது போன்றதே ஆகும்.

இவ்வாறு ஆபிரிக்க தென்னிந்திய நிலப்பகுதிகள் (கொண்டவானா) புவியில் ஏற்படும் மாற்றங்கள் காரணமாக உதாரணமாக நிலநடுக்கம் ஏரிமலை ஆகியவற்றினால் இக்கண்டங்களைத் தாங்கிநிற்கும் பெரும்பாறைகள் ஒன்றோடொன்று மோதியும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று விலகியும் செல்கின்றன. இதனால் தென்னிந்தியக் கண்டங்கள் மெல்ல மெல்ல நகரத் தொடங்கின. இதை லெமூரியா (Lemuria) என்றுமைத்தனர். இவ்வாறு ஒன்றாக இருந்த நிலப்பகுதி தனித்தனியாக பிரைந்து விலகியபோது அப்பகுதிகளுக்கு இடையே உள்ள நிலப்பகுதிகள் கடவில் மூழ்கின. அப்படி மூழ்கிய பகுதிகளின் முனைகள்தான் இப்படி இரண்டு நிலப்பகுதிகளுக்கு இடையே தெரியும் நிலத்திட்டுக்களாகும். அப்படியானதொன்றே இராமர் பாலமும் ஆகும்.

ii) இராமர் பாலம் பற்றிய புவியியல் ஆய்வாளர்களின் முடிவு

அத்துடன் சேது சமுத்திரத் திட்டத்தில் கடலை ஆழப்படுத்தும் நிலத் திப்பின தாய்ப் பாறைகளை விஞ்ஞானிப் பகுப்பாய்வுக்கு உட்படுத்திய தொல்லியலாளர்கள், இப்பாறைகள் 17 இவ்க்கும் அண்டுகள் மழைம் வாய்ந்தன என விஞ்ஞான ரதியில் உறுதிப்படுத்தியதோடு இதற்கு முன்னால் இலங்கை இந்தியாவில் இருந்து பிரிந்திருக்க வேண்டும் எனவும் கருதினர். அத்தோடு இரண்டு முக்கிய நீரோட்டங்கள் எதிரெதிர் திசைகளில் வந்து பாக்கு நீரிணையில் இராமேஸ்வரத்திலிருந்து தலை மன்னாருக்கான நேர்கோட்டில் ஒன்றையொன்று எதிரெதிராகச் சந்திக்கின்றன. அதாவது இந்தோனேசியா மற்றும் யாவா, சுமாத்திரா பகுதிகளில் இருந்து வரும் நீரோட்டமும் ஆபிரிக்கப் பகுதியில் இருந்து வரும் நீரோட்டமும் பாக்கு நீரிணையில் ஒன்றையொன்று நேர்த்திர் மோதுகின்றன. இதனால் தான் 26 டிசம்பரில்

2004 இல் யாவா கமாத்திராவில் ஏற்பட்ட புவிநடுக்கத்தால் இலங்கையில் சனாமி ஏற்படக்காரணமாக இருந்தது. இந்நீரோட்டங்கள் காரணமாக கரையிலிருது அரித்துக்கொண்டு வரப்படும் மணல்கள், அடையல்கள் பாலம் வடிவில் அலைகளினால் குவிக்கப்படுகின்றன. இப் பாலம் வடிவில் காணப்படும் மணல்த்திட்டு இறுகிப் பாறையாகின்றது. இது கடல் மட்டத்திலிருந்து 1.2 மீற்றர் ஆழத்தில் 30கி.மீ. நீளத்தில் காணப்படுவதும் சில இடங்களில் 10 மீற்றர் வரை ஆழமாகக் காணப்படுகிறது. அத்துடன் அவை 18 இடங்களில் கடல் மட்டத்தின் மேல் தெரிகிறது. எனவே இது இராமர் கட்டியதாக இருக்க முடியாது என்றனர்.

அத்தோடு மட்டுமல்ல புவியின் இயற்கையான தரைத்தோற்ற அமைவிடம் காரணமாக இந்தியாவை விட இலங்கை நான்கு அடி பதிந்து (ஆழமான பகுதியில்) காணப்படுகிறது. இதன்காரணமாக இந்நீரோட்டங்களால் அடித்து வரப்படும் மணல்கள், அடையல்கள் என்பன இலங்கைப் பக்கம் அதிகம் படிவதால் மன்னார் பகுதியில் ஆழம் குறைந்த கண்டமேடைகள் உருவாகின்றன. இதனால் கடலின் கீழ் இரண்டு பகுதிகளும் சம ஆழக்கோட்டு உயர வேறுபாடுகளால் வித்தியாசம் அடைகின்றன. உதாரணமாக இந்து கங்கைச் சமவெளிப் பிரதேசக்தில் உள்ள தாமோதார் பள்ளத்தாக்கில் காணப்படும் எண்ணெய்ப் படிவானது, மன்னார் பகுதியில் உள்ள எண்ணெய்ப் படிவுகளை தோண்டும் போது தீந்து போகும் நிலையே உள்ளது. இதுவும் சம ஆழக்கோட்டின் வேறுபாட்டால் தான் நிகழ்கின்றது. எனவே இம்மணல் திட்டு (இராமர் பாலம்) ஒன்றாக இணையும் சந்தர்ப்பம் இல்லை, இது எப்போதுமே இணையமாட்டாது எனக்கூறினர். மாறாக இதை இராமர் கட்டினார் எனக்கூறுவது பொருத்தமாகாது என்றனர்.

iii) காலங்காலமாக ஏற்பட்ட கடல் கோள்கள்

புவியில் ஏற்படும் மாற்றங்களால் கடல் கோள்கள் ஏற்பட்டு, இந்நிலத் தட்டுக்கள் (இஸ்மஸ்) உருவாவதும் உண்டு. சுவாத்திய வேறுபாடுகள் காரணமாக குளிர் வலயங்களில் பனிப்படலங்கள் (Glacials) உறை கின்ற போது, உங்ன வலயங்களில் கடும்மழை (Pluvials) பெய்வத நால் வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டு, நிலப்பரப்புக்கள் நீருள் தாழ்ந்துவிட வாய்ப்புக்கள் உண்டு. அத்தோடு பனிப்படலங்கள் வெப்பகாலத்தில் உருகி யோடுவதனாலும், இந்நிலை ஏற்படலாம். அத்துடன் தென்னிந்தியாவில் இருந்து இலங்கையானது முக்கிய ஜந்து கடல்லைகளால் மேலும் பிரிந்தன என நிலநூல் வல்லுனர் ஸ்கோட் எலியட் விபரித்துள்ளார்.

அட்லாண்டிக் கடல் இருந்த பகுதியில் ஒரு நிலப்பரப்பு இருந்ததாகவும் அது ஏரிமலை வெடிப்புக் காரணமாக ஆடடி அலைக்கப்பட்டு, பனிக் கட்டிகள் சிறைவடைந்து, வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்பட்டது எனவும் இதனால் இந்தியப் பகுதிகள் சில (கொண்டவானா) நீரில் மூழ்கின எனவும், இதுவே இலங்கை இந்தியாவில் இருந்து பிரிந்ததன் ஆரம்பம், இது கற்கால கலாச்சாரம் (Stone Age) வளர்ந்த பின் பிரிந்திருக்கலாம் எனவும் நம்பினார்.

இரண்டாவதாக ஏற்பட்ட கடல்கோளினால் பொசிடோனிஸ் தீவு கடலில் தாண்டுவிட்டதாகவும், இது கி.மு. 9564 இடம் பெற்றதாகவும், இதனால் புவியின் நிலப்பரப்பில் 5%ஜ கடல் விழுங்கியதாகவும் தெரிகிறது. இதன்போதும் கூட இந்தியாவில் இருந்து இலங்கை மேலும் பிரிந்தன எனவும் அறியக்கிடக்கின்றன. மேலும் இரண்டாவது கடல் கோளுக்கு முன் பொதிகை மலையில் இருந்து இலங்கைக்கவரை தாமிரபரணி ஆறு (தண்டிப்புரநையாறு) ஓடியதாகவும் தெரிகிறது. இதை மார்கண்டேயப்பாணம் (அத்தியாயம் 58, 28) தாமிரபரணி ஆறு இலங்கையில் உள்ளதாக குறிப்பிடுகிறது. மேலும் மௌரிய சந்திரகுப்த அரசுக்கையில் (பாடலிபுரம்) கிரேக்க தூதுவராக இருந்த மெகஸ்தீனஸ் என்பவர் தாமிரபரணி ஆறு, கடல்கோளின் முன் இலங்கைக்கவரை ஓடியது ஆய்வுகள் மூலம் தெரிகிறது என்றார். இந்தக்கால வரையறை மிகக்கிரியானதெனக் கூறமுடியாதுள்ளது.

முன்றாவதாக ஏற்பட்ட கடல் கோளினால் திருகோணமலைக்குத் தெற்கிலமைந்த இராவணனின் இலங்காபுரியையும், கோட்டைக்களையும் கடல் விழுங்கி விட்டதாக தெரிகிறது. இக்கடல் கோளும் பையின் குறிப்பி கூகின்ற நோவாவின் காலத்தில் (கி.மு.2400) ஏற்பட்ட பெருவெள்ளமும் சமகாலத்தில் நிகழ்ந்ததாக நம்பப்படுகிறது. இதன் காரணமாகவும் இலங்கை மேலும் பிரிந்து, இடைவெளி அதிகமாகி இவ்வகை இஸ்மஸ் (இராமர் பாலம்) தோன்றியிருக்கலாம் எனத்துணியலாம். மேலும் விட்டிபொத் என்ற சிங்களநால் இராவணன் இறந்தபின் கி.மு.2367ல் இடம் பெற்றதாகவும், மற்றுமோர் சிங்கள நூலான இராஜவலிய, புத்தரின் காலத்திற்கு 1884 ஆண்டுகளுக்கு முன் கி.மு.2367ல் இது நடந்தது என்கிறது. இதை கி.மு.1810ல் ஏற்பட்டிருக்கலாம் என சேர் வில்லியம் ஜோன்ஸ் கருதுவர். புராதன குமரிக்கண்டத்தின் பெயர்களில் ஒன்றான சம்புத்தீவு இம் முன்றாம் கடல்கோளின் பின்னரே நயினாதீவு என வழங்கப்பட்டதாக திரு ம.க.அந்தனிசில் குறிப்பிட்டதையும் நினைவு படுத்துகின்றேன்.

அடுத்த கடல் கோள் இலங்கையில் பாண்டுவாகசேவன் காலத்தில் இடம்பெற்றதாகவும் அறியமுடிகிறது. (கி.மு.444) இம் மரபுக்கதைகளின்படி இலங்கை, மாலைதீவு, இலட்சத்தீவு வரை ஒரு நிலப்பரப்பொன்று இருந்ததாகவும், இக் கடல் கோருக்கு பின் இப்பகுதிகள் கடலில் தாண்டன எனவும் மகாவம்சம் கூறுகிறது. ஆனால் விஜயன் இலங்கை வரும் போது மாலைதீவு தீவாகவே இருந்தது என அறியக்கிடக்கிறது. இது புனைகதை என்பது வேறு விடயம். அத்துடன் இக்கடல் கோளின்போது மன்னார் வளை குடாவில் ஆழமில்லா கழிகளும், மணற்றிட்டுக்களும் கொந்தளித்து நிலப்பரப்புக்களை விழுங்கிக் கொண்ட கடலின் அலை வீசுக்களை நினைவு படுத்துகின்றன என R.L புரோஹியார் கூறினார். மேலும் களனிதிஸ்ஸை என்ற உபராசன் களனியை ஆண்ட காலத்தில், முதிய பெளத்த மதகுரு ஒருவருக்கு விதித்த தீர்ப்பைப் பொறுக்காத கடல், கொந்தளித்து தொள்ளாயிரத்து எழுபது மீன்வர் கிராமங்களும், நானுாறு முத்துக்குளிப்போர் கிராமங்களும் கடலில் தாண்டன என, இராஜவளிய கூறுகிறது. இலங்கை யின் நிலப்பரப்பில் பன்னிரண்டில் பதினொரு பாகம் கடலில் தாண்டதாகவும் இது கூறுகிறது. இதனால் தான் யாழ்ப்பாணத்தைச் சுற்றியுள்ள புங்குடுதீவு, அனலைதீவு, காரைதீவு, நெடுந்தீவு, நயினாதீவு, கச்சைதீவு எனப்பல தீவுகள் அவ்வாறு மழ்கியவற்றின் எஞ்சிய பகுதிகளோயாகும் என, முதலியார் பி.குணசேகரா என்பவர் கூறியுள்ளதும், நினைவில் கொள்ளத்தக்கது. இதனாற் கூட இவ்வகை இஸ்மஸ் ஏற்பட்டு தூரமும் அதிகரித்தது எனலாம்.

அதுபோல் தென்னிந்திய மரபினை எடுத்துக்கொண்டால், அவை மூன்று கடல் கோள்கள் பற்றி விபரிக்கின்றன. பண்ணைத் தமிழகத்தில், முதல் சங்கம் உருவாகிய தென்மதுரையும், பாண்டிநாட்டின் தென்கிழக்குப் பகுதிகளும் அழிவுற்றன. பாண்டிநாட்டின் வட பாகமும் இலங்கையும் அழிவின்றி எஞ்சின என அறிய முடிகிறது. இவ்வாறு எஞ்சிய பகுதியை குமரிநாடு அல்லது குமரிக்கண்டம் என்பர். இதை லெழுரியாவின் ஒரு பகுதியாகவும் கொள்ளலாம். இதனை இறையனார் களவியல் என்ற பழங்கால நூல் இயம்புகிறது. இதன் போதும் கூட இவ்வகை இஸ்மஸ் உருவாகி அல்லது மேலும் பிரிந்தன எனக்கொள்ளலாம்.

இரண்டாவதாக ஏற்பட்ட கடல் கோளின்போது, பாண்டியரின் இடைச்சங்கம் அமைந்திருந்த கோநகர் கொற்கையும் (கபாடபுரம்) அதையன்றிய பகுதிகளும் கடலில் மூழ்கிலிட்டதாகத் தெரிகிறது. மூன்றாவ தாக எழுந்த கடல் கோளின் போது மகேந்திர மலையும், காவரிப்

பூம்பட்டினமும், கிழக்குக்கரையில் உள்ள தீவுகளும் நீரில் மூழ்கியதாக அறியப்படுகிறது. இவற்றை மேலும் உறுதிப்படுத்துவதற்கு *South India is the cradle of the Human Civilization – Sir John Evans, London*, எனும் நாலும் சான்றாகிறது. மணிமேகலையும் (காலை 28 வரி 80-82 மற்றும் காலை 91 வரி 17-22) இது குறித்து கூறுகையில் மாதவியும், அறவணவடி களும் பூம்புகார் நகரம் கடலில் மூழ்கியதால் அந்நகரத்தைவிட்டு வெளி யேறியதாகக் கூறுகிறது. கி.பி. 2ம் நூற்றாண்டில் இவை இடம்பெற்றிருக்க லாம் என நிலநூல் வல்லுவனர்கள் கூறுவர். இதன் பிற்பாடே கடலே இல்லா வைகை நதிக்கரை மதுரை பாண்டியரின் தலைநகரானது எனலாம். மேலும் வால்மீகியும் கூட தனது இராமாயணத்தில் (கி.மு. 1ம் நூற்றாண்டு) அனுமான் சீதையைத் தேடி தாமிரபரணியாறு, பாண்டியரின் கபாடபுரம், மகேந்திர மலையின் தென்பகுதிக் கடலைத்தாண்டி இலங்கையை அடைந்ததாக கூறுகிறது. ஆகவே இவை இக்கடல் கோளின் முன் எழுதப்பட்டோ அல்லது இடைச்செருகப்பட்டோ இருக்கலாம். இவ் இராமா யணத்தின் மூலக்கதை பெளத்தக்கிற்கு முற்பட்டது என்கின்றனர் ஆய்வாளர்கள். இதேபோல் தான் 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் தனுஷ்கோடி, புயலாலும் கடல்கோளாலும் அழிந்தது. இதனாலும் இப்பாலத்திற்கான இடைவெளி அதிகமானது எனலாம்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்து மாகடலை ஆய்வுசெய்த எழுபது பேர் கொண்ட ரஷ்ய விஞ்ஞானிகளின் தலைவரான பேராசிரியர் பெஸ்றுகெள (Bezrukov) இது குறித்துக் கூறுகையில், இவ்வகையான இஸ்மஸ் (இராமர் பாலம்) இந்தியாவுடன் இணைந்திருந்தன, எனக் கூறியதோடு இந்தியா மற்றும் இலங்கையைச் சுற்றி பல தீவுகள் போன்ற நிலத்திட்டுக்கள் கடலில் மூழ்கிக்காணப்படுகின்றன என்றார். 2003ம் ஆண்டின் முற்பகுதியில் அமெரிக்காவின் நாசா செய்மதியின் உதவியுடன் இந்தியக் கடலோரங்களை ஆய்வு செய்து போது, இன்றைய பூம்புகாருக்கு 20 மைல் தொலைவில் பழைய பூம்புகார்ப் பட்டணம் கடலில் மூழ்கியுள் எதையும் இராமர் பாலத்தையும் கண்டுபிடித்தனர்.

மேலும் வெப்பநிலை அதிகரிப்பின் காரணமாக, பனிப்பாறைகள் அதிக வேகத்தில் உருகுவதால் இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு பகுதிகளில் பல பிரதேசங்கள் 2025ம் ஆண்டு கடலினால் காவு கொள்ளப் படும் அச்சம் உள்ளதாக, 2007 மே மாதம் 4ம் திகதி பாங்கொக்கில் நடந்த ஜக்கிய நாடுகளின் காலநிலை குறித்த சர்வதேச மாநாட்டின அறிக்கை தொடர்பாக கருத்து வெளியிட்டிருக்கும் பேராசிரியர் முனசிங்க, அதிர்ச்சி

தரும் விடயமொன்றைக் கூறியுள்ளார். ஆகவே இதன் போது கூட மேலும், இப்பாலமானது தூரத்தால் அதிகரிக்கும் அபாயம் உள்ளதோடு மன்னார் பகுதியிலும் சில பகுதிகள் கடலில் முழுகும் அபாயமும் உள்ளது. இதுவரை நாம் புவியியல் காரணிகளினால் உருவாகிய இஸ்மஸ் (இராமர் பாலம்) பற்றி நோக்கினோம்.

iv) தவறான காலக்கணிப்புகளால் செய்யப்பட்ட பிரச்சாரம்

1958ல் வோவிங்டனில் உருவான நாசா (National Aeronautics And Space Administration) அண்மையில் (22.10.2003) இந்நிலத்திட்டை, செயற்கைக் கோள் மூலம் புகைப்படம் எடுத்து தனது இணையத்தளத்தில் வெளியிட்டதோடு, அது 17 இலட்சத்து 500 ஆண்டுகளுக்கு முன் பழைய கால மனிதனால் கட்டப்பட்டன என்ற தகவலையும் குறிப்பிட்டிருந்தது. அத்துடன் இதற்கு இராமர் பாலம் என்றும் ஆதாமஸ் பாலம் (Adam's Bridge) என்றும் குறிப்பிடப்படுள்ளதான், இராமாயண கருத்துக்களுக்கு முன்னுரிமையும் அளிக்கப்பட்டிருந்தன. இது நாசாவில் பணிபுரியும் படித்த வட இந்திய இந்துசமய மதவாதிகள் இவ் இணையத்தளத்தில் இராமாயணக் கருத்துகளை வெளியிட்டிருந்தனர் எனத்தனியலாம். மேலும் ஆதிகால மனிதன் வாழ்த்தூந்கியதும், இப்பாலம் கட்டப்பட்டதும் 1,750,000 ஆண்டுகளிலாகும் என்றும் தெரிவித்தன. உண்மையில் நாசா அறிவியல் பூர்வமான கருத்துகள் எதனையும் வெளியிடாது, ஐதீகக் கதைகளுக்கு முன்னுரிமை அளித்திருப்பதானது அதன் நம்பகத்தன்மை குறித்து சிந்திக்க வைக்கின்றது. இருந்த போதும், நாசாவின் பேச்சாளர் மார்க் ஹெல்ஸ் மறுப்பு அறிக்கையை மாத்திரம் வெளியிட்டுவிட்டு அமைதியாகிவிட்டார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

மேலும் இந்துசமய மதவாதிகள் விஞ்ஞான ரீதியாக சேது சமுத்திரத் திட்டப்பகுதியில் உள்ள தாய்பாறைகளின் ஆய்வுகளின் முடிவை, அதாவது இப்பாறைகள் 17 இலட்சம் ஆண்டு பழையானது என்ற விஞ்ஞான ஆய்வு முடிவை வைத்துகொண்டு இப்பாலம் 17 இலட்சத்து 500 ஆண்டுகளின் முன் இராமரால் கட்டப்பட்டது எனக்கூறுவது நகைப் புக்கிடமானது. இதை இவர்கள் கூறுவது போல் இராமர் கட்டியதாக சமயரீதியில் ஏற்றுக்கொண்டாலும், அது 1,750,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் கட்டப்பட்டது என்பதனை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. அத்துடன் நாசா மட்டுமல்ல ரவ்ய விண்வெளி ஆய்வு நிறுவனம் கூட இரண்டு சகாப்தங்களுக்கு முன் இப்பாலத்தினை புகைப்படம் எடுத்து வெளியிட்டது. இதை

அப்போது கண்டு கொள்ளாத இச் சமயவாதிகள் 2003ம் ஆண்டு நாசா இப்பாதை வெளியிட்டவுடன் அதை இராமர் கட்டியதாகக் கூறித் தம்பட்டம் அடித்தனர். காரணம் ரண்டு விண்வெளி ஆய்வு நிறுவனத்தில் இவ்வடத்திய மதவாதிகள் பணிபுரிய முடியாமையாகும்.

சேது சமுத்திரத் திட்ட கழகத் தலைவரும், தூத்துக்குடி துறை முக பொறுப்புக் கழகத்தலைவருமான என்.கே.ரகுபதி, அமெரிக்க விண் வெளி நிறுவனமான நாசாவுடன் தொடர்பு கொண்டு, இப்பாலம் தொடர் பாகக் கேட்டதாகவும், அதற்கு நாசா இந்திய இலங்கை நாடுகளிடையே பல சிறு தீவுகள் உள்ளன, அத்துடன் இலங்கை இந்தியா இடையே பாலம் போன்ற ஆழமற்ற நிலம் ஒன்றுள்ளது. இது இயற்கையாக அமைந்த பூகோள் அமைப்பாகும் என்றும், பல நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் இவை உருவாகி யிருக்கலாம் என்றும், இது இயற்கை நிகழ்வுகளால் ஏற்படும் பூகோள் அமைப்புத்தான், இது மனிதரால் உருவாக்கப்பட்டது என்பதற்கு ஆதாரம் எதுவும் இல்லை என, நாசா தமக்கு கடிதம் எழுதியதாக அவர் கூறினார்.

இப்பாலம் தொடர்பாக திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழக புவியியல் பீட் அதிகாரிகள், இராமர் பாலமானது 3500 ஆண்டுகள் பழமை யானது என்றனர். இக்கருத்து சரியானதென அறுதியிட்டுக் கூறுமுடியாது ஏனெனில் நூறு வருடங்களிற்கு முன் நடந்தவைகளையே எம்மால் ஆதாரப் படுத்த, பல இடங்களில் முடிவதில்லை. அப்படியிருக்கும் போது பல ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்தவைகளை சரியானதெனக் கூறுவது கடினமே. இந்திய மண்ணியல் ஆய்வு நிறுவனத்தின் தலைமை அதிகாரி என். ராமானுஜம் இந்து பத்திரிகைக்கு அளித்த பேட்டியில், இப்பாலமானது மனிதனால் ஆக்கப்பட்டது அல்ல அது இயற்கையான அமைவு என்பதை அறுதியிட்டுக் கூறுகிறேன் என்றார்.

பல்கலைக்கழகத் துணை வேந்தரும், தேசிய சுற்றுப் புற பாதுகாப் புக் குழுவின் தலைவருமான ச.ராமச்சந்திரன் கூறும் போது, நான் பத்து வருடங்களாக கடலியல் குறித்துப் படித்திருந்தேன், அத்துடன் சுற்றுப்பறச் சூழல் தேசியக் கமிட்டியின் தலைவராகவும் நான் இருப்பதனால், கடந்த மாதம் சேது சமுத்திரம் சென்று ஆராய்ச்சி செய்தேங்கும் அங்குசென்று பார்த்த போது தான் தெரிந்தது மதவாதிகள் இராமர் பாலம் உள்ளது என்று கூறும் இடத்தில், வெறும் மணல் திட்டே உள்ளது. பாலத்திற்கும் மணற் திட்டுக்கும் எந்தச் சம்பந்தமும் இல்லை, இது முழுக்க முழுக்க கடலியல் சம்பந்தப்பட்டது, ஆகவே இராமர் பாலம் இல்லவே இல்லை என்றார். அப்படியிருக்கும் போது 1,750,000 ஆண்டுகளுக்கு முன் இராமரால் கட்டப்பட்டது எனக்கூறுவது விந்தையே.

புவியில் தற்கால மனிதன் (*Homosapien*) இந்தியாவில் ஐந்து இலட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பும், இலங்கையில் ஒரு இலட்சத்து இருபத்தையாயிரம் ஆண்டுகள் முன்பும், வாழ்ந்ததற்கான மட்படையியல், தற்கால மனித வரலாற்றுச் சுவருகள் கிடைக்கப் பெற்றுள்ளன. மனித வரலாற்றினைத் துலக்கம் செய்யும், தொல்லியல் எச்சங்கள் இவ்வாறிருக்க இப்பாலம் 17 இலட்சத்து 500 ஆண்டுகளின் முன் இராமரால் கட்டப்பட்டது எனக்கறுவது எந்தவகையிலும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாததே.

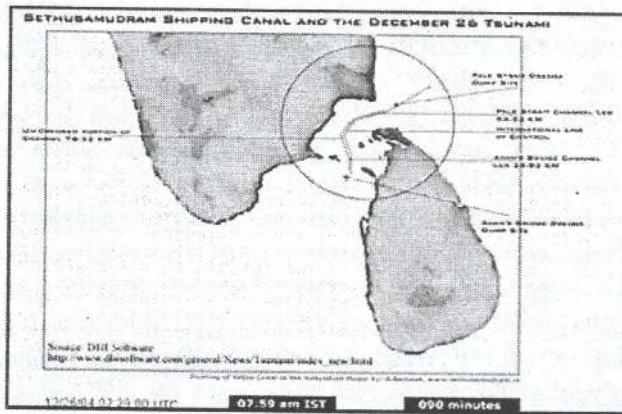
நான் மேலே குறிப்பிட்டது போல் இரண்டாம் கடற் கோளிற்கும், (கி.மு 9564) மூன்றாம் கடற்கோளிற்கும், (கி.மு. 2400) இடைப்பட்ட காலத்திலேயே இராவணன் வாழ்ந்திருக்கலாம். ஏனெனில் ஓவது கடற்கோளினால் தான், இராவணனின் இலங்காபுரியையும், கோட்டைகளையும் கடல் விழுங்கி விட்டதாகக் கூறப்படுகிறது. மேலும் காளிதாசனின் இருகுவம்சம் இராவணனை கொற்கைப் பாண்டியர் காலத்தவணாகக் காட்டுகிறது. எனவே கி.மு. 7ம். ம் நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் நிச்சயமாக இலங்காபுரி புகழ்மிக் கதாக விளங்கியது எனலாம். அப்படியிருக்கும் போது 17 இலட்சத்து 500 ஆண்டுகளின் முன் இராமரால் கட்டப்பட்டது என்பது நம்பமுடியாது. அத்தோடு இராமாயணத்தை ஆக்கிய வால்மீகியோ அல்லது அதற்குப்பிற்பட்டவர்களோ புவியியல் ரீதியிலான தரைத்தோற்றுவக்கள் பற்றிய போதிய அறிவு மூலமாகவும், இவ்வகை இஸ்மல்லை (இராமர் பாலம்) அறிந்து கொண்டு, இதை இராமர்தான் பாலமாகக் கட்டி சீதையை மீட்டுவெந்தார் என இயற்றியிருக்கவும் சந்தர்ப்பம் உண்டு அல்லவா.

N.P ராமதுரை என்பவர் இன்றைய கிரகங்களின் நிலைகளை வைத்து, கி.மு முதலாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த வால்மீகி குறிப்பிட்ட கிரகநிலைகளைக் கொண்டு, இராமர் அவதரித்த ஆண்டைக் கணித்துள்ளார். அதன்படி அவர் கி.மு.10205 ஜனவரி 17ம் திங்கட்கிழமை பிறந்தார் என அவர் எழுதிய (ஸ்பதரிஷி ஏரா அண்் அன்சன் கிஸ்ரரிக்கல் டேற்) *Saptha Rishi Era And Ancient Historical Date* எனும் நூலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். இது வால்மீகியின் குறிப்புக்களை வைத்தே கணிக்கப் பட்டது ஆகும். இது உண்மையான தரவா என விவாதிப்பதல்ல எம் நோக்கம். எனவே புவியியல் ரீதியாக தரப்பட்ட தாய்யாறையின் தொண்மையின் காலத்தையும், நாசாவின் புகைப்படத்தையும், ஐதீகக் கதைகளையும் வைத்துக்கொண்டு இப்பாலம் இராமரால் கட்டப்பட்டது. எனக் கூறிப் பிரச்சனையை உண்டுபண்ணுவதும், திரோதா யுகம் 1,700,000 ஆண்டுகள் பழையானது எனக் கூறுவதும் ஏற்குமுடியாததொன்றாகும். திரோதா யுகம் எவ்வாறு கணிக்கப்பட்டது என்பது ஆய்வுக்குரியது.

அத்துடன் இப்பாலமானது 17 லட்சம் ஆண்டுகளுக்கு முன் கட்டப்பட்டது எனக்கூறுவது நம்பத்தகுந்ததல்ல. ஏனெனில் அப்போது தற்கால மனிதன் (Homo sapien) தோன்றியிருக்கவில்லை. சுமார் 4500 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் மனிதர்களால் பாலம் கட்டப்பட்டிருக்கிறது. உதாரணமாக கி.மு. 2650களில்தான் எகிப்து நாட்டில் கட்டப்பட்ட வளைவுப் பாலமே, முதன்முதல் மேனித் மன்னானால் கட்டப்பட்டதாக புவியியல் நிபுணர்கள் கூறியுள்ளனர். அத்துடன் இந்தியாவில் பதினேராராம் நூற்றாண்டில், வைத்தராபாத்தில் உள்ள பூராணபுல் பாலமே மிகப்பழமையானது என கூறப்படுகிறது. அப்படியிருக்கும் போது, இது இராமரால் இந்தக் காலப் பகுதியில் தான் கட்டப்பட்டது எனக்கூறுவது அவிவுபூர்வமாகாது.

அத்துடன் கி.மு 1480ல் ஏற்பட்ட பயங்கரச் சூறாவளியை அடுத்து, இப்பாலமானது கடலில் மூழ்கியதாகவும் ஒரு வரலாறும் உண்டு. புவியில் ஏற்படும் பருவ மாற்றங்களால், இலங்கை இந்தியாவுடன் பல தடவைகள் பிரிந்தும், இணைந்தும் இருந்திருக்கின்றது என தொல்லியலாளர்கள் கூறுவார்.

v) சேது சமுத்திரத்திட்டமும் அதன் நோக்கங்களும்.....

சேதுசமுத்திரத்திட்டம்.

அடுத்து சேதுசமுத்திரம் பற்றி நோக்குமிடத்து, இது பாக்கு நீரிணையில் இந்திய ஆளுகைக்குட்பட்ட கடற்பகுதியை ஆழப்படுத்தி, இதனுடாக கப்பல் போக்குவரத்துக்களை மேற்கொள்வதேயாகும். இதன்

மூலம் 72 கி.மீ. தூரத்திற்கு 6 மீற்றர் கடலை ஆழப்படுத்துவது தான் நோக்கம். இதனால் சர்வதேச கடற்பரப்பினுடாக வரும் கப்பல்கள் இலங்கையைச் சுற்றிச்செல்லாது பாக்குந்றினையினுடாகவே பயணித்து, 360 கி.மீ தூரத்தை மீதப்படுத்த முடியும். தலை மன்னாருக்கும் இராமேஸ்வரத்திற்கும் இடையில் மொத்தம் 18 நிலத்திட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன. அதில் ஐந்து திட்டுக்கள் இந்தியக்கடல் எல்லையிலும் 6,7,8.ஆகிய மூன்று திட்டுக்கள் சர்வதேசக்கடல் எல்லையிலும், மீதமுள்ள பத்துத் திட்டுக்கள் இலங்கைக் கடல் எல்லையிலும் உள்ளன. அதாவது 1974ம் ஆண்டு முன்னாள் இந்தியப் பிரதமர் இந்திராகாந்தி, ரீமாவுடன் இலங்கை இந்திய கடலெல்லை ஒப்பந்தம் ஓன்றை, ஜன் மாதம் 26ல் கொழும்பிலும், 28ல் டில்லியிலும் செய்தார். இதன்படி கச்சதீவை இலங்கைக்கு வழங்கி, இந் நிலத் திட்டுக்களையும் பிரித்து, தனது கடல் எல்லையை வரையறை செய்தார். மேலும் 1976 ஆம் ஆண்டு இலங்கை, மாலைதீவு, இந்தியாவுக்கான கடலெல்லைகள் பாகைகளின் அடிப்படையில் தெளிவாக வரையறை செய்யப்பட்டன. அதன்படியே இவ் 5 திட்டுக்களும், இந்திய எல்லையில் அமைந்தன எனலாம். இவ் 5 திட்டுக்களையுமே இந்தியா இத்திட்டமூலம் அழிக்க முனைகிறது.

1850களில் பிரித்தானியாவின் ஆட்சியில், இலங்கையும் இந்தியா வும் இருந்தபோது இவ் இராமர் பாலத்திற்கு பாலம் போடுவது, அல்லது இச் சேதுசமுத்திரத்திட்டம் போல் இத்திட்டுக்களை ஆழப்படுத்துதல் என்ற திட்டம் இருந்தது. இதன் மூலம் இலங்கையையும் இந்தியாவையும் ஒரேயாட்சியின் கீழ் கொண்டுவரலாம் என அவர்கள் எண்ணினர். பின் இத்திட்டம் ஏனோ கைவிடப்பட்டது. பிரித்தானியா 1809ம் வெளியிட்ட இந்திய வரைபடத்தில் இவ் இராமர் பாலத்தின் படத்தையும் வெளியிட்டிருந்தது குறிப்பிடத்தக்கது. அன்றையில் (15.07.07) இந்தியாவில் விஸ்வ இந்து பரிஷத் அமைப்பின் பொதுச்செயலாளர் பிரஸீன் தொகாடியா நடத்திய கூட்டத்தில், இராமர் பாலம் 1809ம் ஆண்டு இந்திய வரைபடத்தில் இடம்பெற்றமையை சுட்டிக்காட்டியதோடு, இப்பாலத்தினை அழிக்காது பாதுகாக்க 6 லட்சம் மக்களும் போராடவேண்டும், இராமர் பாலம் என்பது இந்துக்களின் நம்பிக்கை அதைப்பற்றி கேள்வி கேட்க யாருக்கும் உரிமையில்லை எனக்கூறியதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இத்திட்டம் பிரித்தானியரது ஆட்சிக்காலத்தில் இருந்து வந்திருந்தாலும் கூட, 1998ல் ஆரம்பிக்கப் பட்டு, பல சிக்கல்களுக்கு மத்தியில் 2005ல் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டது. இது முற்று முழுதாக இலாப நோக்கம் கொண்டவையே.

இதற்கு நாடாளுமன்றம் உட்பு பல இடங்களிலும் எதிர்ப்புத் தெரிவித் தனர். 1,750,000 முன் இராமர் கட்டிய பாலத்தினை, இச்சேது சமுத்திரத் திட்டமுலம் உடைக்க வேண்டாம் என்பதே அவர்கள் வாதம். இதன்மூலம் பல சாதக, பாதகத் தன்மைகள் விவாதிக்கப்படுகின்றன.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை, இத்திட்டத்தின் மூலம் தென்பகுதி யில் உள்ள கொழும்பு, மற்றும் காலி, ஆகிய துறைமுகங்கள் முக்கியத்துவம் இழக்கப்படும் நிலையே உள்ளது. அத்தோடு வட பகுதியில் உள்ள இயற்கையாக அமைந்த, காங்கேசன்துறை துறைமுகத்தை நவீன மயப்படுத்தினால் அது முக்கியத்துவம் அடைவதோடு, பலருக்கு வேலை வாய்ப்பினையும் வழங்கும் சந்தர்ப்பம் உண்டு. இதனால் இலங்கையின் பொருளா தாரத்தில் பெரும் வீழ்ச்சி ஏற்படலாம் என்பதாக இலங்கை அரசு, இதை நேரடியாக இந்தியாவிடம் கூறத்திராணியற்று, இத்திட்டத்தின் மூலம் கடலை 6 மீற்றர் ஆழப்படுத்துவதால் புவிநிஞக்கம், ஏரிமலை ஆகியன ஏற்படும் சந்தர்ப்பம் உண்டாவதுடன், சூழல் மாசடைதல், அரிய வகை நண்டு, இறால் மற்றும் பல வகை மீன்கள் அருகியழிந்து போகும் வாய்ப்பும் ஏற்படும் எனக் குறுறுகிறது. இது நியாயமான கரிசனைதான். மாறாக 6 மீற்றர் கடலை ஆழப்படுத்துவதால், ஏரிமலை, புவிநிஞக்கம் என்பன ஏற்படும் எனக்கூறுவது ஏற்கமுடியாது. ஏனெனில் என்னைய அகழ்வின் போது 250 மீற்றர் வரை நிலத்தைத் தோண்டுகின்றார்கள், அப்போது ஏற்படாத ஏரிமலை புவிநிஞக்கம் என்பன, 6 மீற்றர் நிலத்தை டென்மேற் வைத்து முருகைக் கற்பாறைகளை தகர்க்கும் போது ஏற்படும் சந்தர்ப்பம் குறைவே. இருந்த போதும் பவளக்கற்பாறைகள், முருகைக் கற்பாறைகள் அழிந்து போகும் வாய்ப்பு உண்டு.

மேலும், இத்திட்டமூலம் இந்தியா தனது படைகளை இலகுவாகவே பாக்குந்தினை மூலம் நகர்த்த முடியும். அத்துடன் சர்வதேச ரீதியில் ஆசியாவில் நடத்தப்படும் ஆடகடத்தல், ஆயுதக்கடத்தல் என்பவற் றைக் கூட இந்தியா கண்காணிக்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. தூத்துக்குடி, திருவனந்தபுரம், நாகபட்டினம் ஆகிய துறைமுகங்கள் உலகளாவிய ரீதியில் வளர்வதோடு, இந்தியா மேலும் ஆசியாவில் தனது ஆதிக்கத்தினை நிலைநாட்டுவதற்கும், இது பெரிதும் துணை புரிகின்றது.

சென்னை உயர்நீதிமன்றம் அண்மையில் இது தொடர்பான இறுதி விசாரணையின்போது, சேதுசமுத்திர திட்டப்பணிபாளர்களுக்கும், தொல் ஸியில் ஆய்வாளர்களுக்கும் ஒரு வேண்டுகோளை விடுத்தது. அதாவது

சமயவாதிகளுக்கும், சமயக்கருத்துக்களுக்கும் முன்னுரிமை அளிக்க வேண்டும் என்பதே. முற்றுமுழுதாக அக்கருத்துக்களைப் புறந்தள்ளி, மக்கள் சமய நம்பிக்கைகளை இழக்கும் நிலையை ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்பதே அவ்வேண்டுகோள்.

இராமர் பாலம் பற்றிய உண்மை நிலையை, புவியியல் ரீதியாக வும், ஆய்வுகள் ரீதியாகவும் பெறப்பட்ட தரவுகளையும், சேதுசமுத்திரத்தின் நோக்கத்தையும் உங்கள் முன்னிலையில் பகிர்ந்து கொண்டதில் மன நிறைவு. இருந்த போதும், எம் தமிழர் தாயகமான வட பகுதியில் இச்சேது சமுத்திரத்திட்டத்தினுடோக நன்மைகள் ஏற்பட்டாலும், பாதக குழநிலைகளையே ஏற்படுத்தும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. அத்துடன் இராமாயணம் மற்றும் இராம, இராவண யுத்தம் ஆகியவை ஆரியர் மற்றும் தீரா விடர்களுக்கான யுத்தமே என்பதை நாம் நினைவில் வைத்திருப்பதே சிறந்ததாகும்.

வீரகேசரி வார இதழ் 24.09.07

இசாத்துணை நூல்கள்

- 1) அருணன். ஸ்ரீராமன் சிலோனுக்கு சென்றதில்லை, மதுரை: வசந்தம் வெளியீட்டகம், 1வது பதிப்பு, 2007. 32 பக்கம்.
- 2) அருணா செல்லத்துரை. அடங்காப்பற்று வன்னி வரலாறு : 02, - பண்டாரவன்னியன், கொழும்பு: அருணா வெளியீட்டகம், 2வது பதிப்பு, 2006. 155 பக்கம்.
- 3) அகளங்கள். (தர்மராஜா, நா). நறுந்தமிழ், மட்டக்களப்பு: எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்பு மையம் (பிரியா பிரசரம் -34), 1வது பதிப்பு, 24.04. 2006. 128 பக்கம்.
- 4) ஆச்சார்யா, பி.எஸ். வால்மீகி இராமாயணம் தமிழ், பக் 7-9
- 5) இலக்கியத்தில் காமம், சென்னை: மணிமேகலைப்பிரசரம், இரண்டாம் பதிப்பு, 1995. 108 பக்கம்.
- 6) கந்தையா, ந.சி. ஆரியர் தமிழர் கலப்பு - நூல் திரட்டு :-10, சென்னை: அமிழ்தம் பதிப்பகம், 1வது பதிப்பு, 2003. 144 பக்கம்.
- 7) கந்தையா, ந.சி. இராமாயணம் நடந்த கதையா, 1947. 20 பக்கம்
- 8) கந்தையா, ந.சி. தமிழர் சரித்திரம் - நூல் திரட்டு :- 14, சென்னை: அமிழ்தம் பதிப்பகம், 1வது பதிப்பு, 2003. 256 பக்கம்.
- 9) கந்தையா, ஆ. கற்பனை ஊற்று, கொழும்பு: 1வது பதிப்பு, ஜூன் 1989. 92 பக்கம்.
- 10) மாத்தளை சோழ. வியக்க வைக்கும் தமிழர் அறிவியல், திருச்சி, தமிழ்நாடு: உலகத் தமிழாய்வுக் கழகம் (உதகம்), 1வது பதிப்பு, சித்திரை - 2005. 280 பக்கம்.
- 11) பாலகப்ரமணியம், கந்தசாமி. இராவணேசவரன் இந்திர உலா, திருக்கோணமலை: சமூத்து இலக்கியச் சோலை, 1வது பதிப்பு, மார்ச் 2004. 200 பக்கம்.

- 12) நவநாயகமுர்த்தி, நா. பண்டைய சமுத்தமிழர், அக்கரைப்பற்று: வானதி வெளியீடு, 1வது பதிப்பு, 01.02.1998. 77 பக்கம்.
- 13) இராவ்பகதூர் சக்கரவர்த்தி நயினார், ஏ. இராவணன் யார், 1947.
- 14) வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ். கம்பன் காவியம்,
- 15) இராதாகிருஷ்ணன், கே.எஸ். சேதுக்கால்வாய் - ஒரு பார்வை, சென்னை: வைகை பிரிஸ்டல் அண்ட் பப்ஸிசர், 1வது பதிப்பு, 2005. 80 பக்கம்.
- 16) தனபாக்கியம், ஜி. இலங்கையிற் தொல்லியலாய்வுகளும் திராவிடக் கலாச்சாரமும், சென்னை: மணிமேகலைப் பிரசரம், 1வது பதிப்பு, 2001. 344 பக்கம்.
- 17) சச்சிதானந்தக்கருக்கள், கு.வே. இலங்கூபுரியில் இருந்து ஆழகாபுரி வரை, மதுரை: கண்ணகி அச்சுக், 1வது பதிப்பு, 1962. 410 பக்கம்.
- 18) தியாகராஜா, எஸ். சமுத்தமிழரின் ஆதிச் சுவடுகள், லண்டன்: தேசம் வெளியீட்டக், 1வது பதிப்பு, 01.08.2004. 84 பக்கம்.
- 19) தங்கேஸ்வரி, க. சமு மன்னர் குளக்கோட்டனின் சமய, சமுதாயப் பணிகள். (ஒரு ஆய்வு நோக்கு), சென்னை: மணிமேகலைப் பிரசரம், 1வது பதிப்பு, 2003. 132 பக்கம்.
- 20) தங்கேஸ்வரி, க. கிழக்கிலங்கைப் பூர்வீக வரலாறு, சென்னை: மணிமேகலைப் பிரசரம், 1வது பதிப்பு, 2007. 192 பக்கம்.
- 21) முத்தையா, கே. இராமாயணம் ஒர் ஆய்வு, 1989.
- 22) புஸ்பரட்னம், பரமு. இலங்கையிற் தமிழ்மன்னர்களின் ஆட்சி - ஒரு நோக்கு, 2003.
- 23) குணராசா, க. சமுத்தவர் வரலாறு, இலங்கை: பூபாலசிங்கம் பதிப்பகம், 2வது பதிப்பு, நவம்பர் 200. 172 பக்கம்.
- 24) பாலேந்திரா, ய. திருகோணமலைத் திருவுருவங்கள், திருகோணமலை. மொழிபெயர்ப்பு குலசாபநாதன். 1954.

- 24) சுப்பிரமணிய பாரதி, சி. மகாகவி பாரதியார் கவிதைகள், சென்னை: நர்மதா வெளியீடு, 12வது பதிப்பு, செப்டெம்பர் 2008. 832 பக்கம்.
- 25) கதிரவேற்பிள்ளை, நா. சுப்பிரமணிய பராக்கிரமம், 1899.
- 26) கார்மேகம், எஸ்.எம். சமுத்தமிழர் எழுச்சி - ஒரு சமகால வரலாறு, சென்னை: கார்சன்ஸ் பதிப்பகம், 1வது பதிப்பு, சித்திரை 2002. 382 பக்கம்.
- 27) நடராஜா, FXC. மட்டக்களப்பு மாண்மியம். மட்டக்களப்பு:- மட்டக் களப்பு மாவட்டக் கலாச்சாரப் பேரவை, 2வது பதிப்பு, நவம்பர் 1998. 127 பக்கம்.
- 28) ஸ்ரீநிவாசஜயங்கார், சி.ஆர். வால்மீகி இராமாயணம், இந்தியா: தி லிட்டில் ப்ளவர் கம்பனி, 1வது பதிப்பு, 1963. 485 பக்கம்.
- 29) குணராசா, க. புவியின் தரைத்தோற்ற நிலவருவங்கள், A/L புவியியல் பாடத்திட்டம், இலங்கை.
- 30) வட்வேல், இ. திருகோணமலை மாவட்டத் திருத்தலங்கள்,
- 31) சரவணபவன், கனகசபாபதி. வரலாற்றுத் திருகோணமலை, திருகோணமலை: Trinco Puplisher, 2003.
- 32) கோபாலகிருஷ்ண மாசாரியார், வை.மு. கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம், சென்னை: திருநெல்வேலி, 1964. 168 பக்கம்.
- 33) வெங்கடசாமிநாட்டர், ந.மு. மணிமேகலை, சென்னை: கழக வெளியீடு திருநெல்வேலி, 1வது பதிப்பு, 1951. 188 பக்கம்.
- 34) அடியார்க்கு நல்லார். சிலப்பதிகாரம் மூலமும் அரும்பதவரையும், சென்னை: உ.வே சாமிநாதையரின் பதிப்பு, ஆறாம் பதிப்பு, 1955. 269 பக்கம்.
- 35) கம்பராமாயணம் மூலமும் உரையும், - யுத்தகாண்டம் தொகுதி :- 01, சென்னை: திருமகள் நிலையம், 2வது பதிப்பு, ஜூலை - 2006. 975 பக்கம்.

- 36) கம்பராமாயணம் மூலமும் உரையும் - சுந்தர காண்டம், சென்னை. திருமகள் நிலையம், 2வது பதிப்பு, ஏப்ரல் 2005. 468 பக்கம்.
- 37) Lewis, j.p. *Manual of The Vanni Districts – (Vavuniya and Mullaittivu), of the Northern provence, ceylon, colombo: H.C.Cottle, Acting Govt. Print, 1895.*
- 38) Bhandakar, R.G. *Early History of Dekkan. page 17.*
- 39) Ramathurai, N.P. *Saptha Rishi Era and Ancient Historycal Date, chennai, 1998.*
- 40) புரோகியர். *Ancient Irrigation Works in Ceylon, Colombo, 1935. page.15.*
- 41) John Evans. “*South India is tha cradle of the Human Civilization,*” London
- 42) Canagaretnam, S.O. “*Monograph of The Batticaloa District of The Eastern Province,*” page.07.

கட்டுரைகள்

- 01) அனஸ், எம்.என்.எம். “ஆழ்மனத்தூறல் - 73,” தினக்குரல் வாரதிதழி, இலங்கை, 07.10.07.
- 02) மயூரன், அ. “விமானத்தொழில்நுட்பத்தின் முன்னோடிகள் உண்மையில் யார்”, வீரகேசரி வாரமலர், இலங்கை, 28.10.07,
- 03) மயூரன், அ. “வரலாற்றுத் திரிபுடன் ஜோதா அக்பர்”, தினக்குரல் வாரமலர், இலங்கை, 18.05.08.
- 04) மயூரன், அ. “மகாபாரதம் என்றொரு மௌகா பொய்”, ஒரு பேப்பர், ஸண்டன், ஓகஸ்ட்19 – செப்டெம்பர் 01.2005.
- 05) தமிழரசி, சி. “தென்னிலங்கைக் கோமான்”, கலசம், ஸண்டன், ஆணி – ஆடி 1999. பக். 42 - 44.

- 06) தமிழரசி, சி. “மனவியென்னும் அருளமுதம்,” கலசம், ஸண்டன் 1995. 35 -39.
- 07) சிவராம், டி. “இந்தியக்கடல் பாதுகாப்பு வலயத்தில் இலங்கை - தமிழீழம்,” வீரகேசரி வாரமலர், இலங்கை, 04.01.04.
- 08) சிவராம், டி. “இலங்கை இந்திய அரசியலமைப்பு முறைகள்”, வீரகேசரி வாரமலர், இலங்கை, 21.12.2003.
- 09) “நுவலேவிய சீதையம்மன் ஆலய மகா கும்பாபிஷேகம்,” வீரகேசரி வாரமலர், இலங்கை, 27.01.08.
- 10) ரமணன். “வரலாற்றுச் சிறப்புப் பெறும் நூர்களை இலங்காதீஸ்வரர் ஆலயம்.” தினக்குரல் வாரமலர், இலங்கை, 30.03.08.
- 11) செல்லத்துரை, பூ.ம. “காவிய நாயகி சீதை தீட்டிய இராவண ஒவியம்”, வீரகேசரி வாரமலர், இலங்கை, 04.11.07.
- 12) தங்கரத்தினம், வ. “கற்புக்கரசி சீதை தீட்டிய காதல் ஒவியம்”, வீரகேசரி வாரமலர், இலங்கை, 23.11.07.
- 13) கார்வண்ணன், “மகாவிவஞ்சலு ஊன்றியதால் உருவான கன்னியாய் வெந்நீர் ஊற்று,” வீரகேசரி வாரமலர், இலங்கை, 24.05.05.
- 14) “04.05.07 பாங்கொக்கில் நடந்த ஐக்கிய நாடுகளின் காலநிலை குறித்த சர்வதேச மாநாடுடின் அறிக்கை,” வீரகேசரி நாடோடு, இலங்கை, 05.05.07.
- 15) ராஜமாணிக்கம், கிருஷ்ணசாமி, எஸ். “சேது சமுத்திரத்தின் திட்டங்கள்”, தீக்கதிர் இதழ், இந்தியா, 24.09.07.
- 16) செல்வராஜா, என். “இராவணன் பற்றிய நூல்களின் பின்னணியில் இராவணேசவரன் இந்திர உலா”, ஜ.பி.சி. தமிழ் ஒலியலை, ஸண்டன், 18.04.04.
- 17) “இராவணன்,” ராணி வாரதிதழ், இந்தியா, 16.03.08.
- 18) “விஸ்வ இந்து பரிஷத் அமைப்பின் பாதுச்செயலாளர் பிரவீன் தொகாடியாவின் உரை,” பரப்பு வாரதிதழ், கனடா, 21.07.07.

- 19) சாந்தைபூர் சக்திவேல். “இராமன் மீது காப்ய பக்தியே கம்பனின பக்கச்சார்புக்கு காரணம்,” வீரகேசரி வாரமலர், இலங்கை, 10.06.2003.
- 20) விதுரன். “சேது சமுத்திரத்திட்டம் மாற்றுப் பாதையில் நிறை வேறுட்டும்,” தேவி வாரதிதழ், இந்தியா, 03.10.07. பக். 3 – 6.
- 21) விதுரன். “இராமர் பாலம் உண்மையே,” தேவி வாரதிதழ், இந்தியா, 10.10.07. பக். 3 - 6.
- 22) விதுரன். “ஆங்கிலேயர் காலத்திலேயே கண்டுபிடிக்கப்பட்ட இராமர் பாலம் குறித்த ஆதாரங்கள்,” தேவி வாரதிதழ், இந்தியா, 24.10.07. பக். 7 – 9.
- 23) விதுரன். “பழங்கால நாணயங்களில் இராமர் பால முத்திரை,” தேவி வாரதிதழ், இந்தியா, 31.10.07. பக்.7 – 9.
- 24) விதுரன். “இராமர் அயோத்தியிலிருந்து இலங்கை சென்ற வழியை உறுதிப்படுத்தும் சரித்திரழூர்வ ஆதாரங்கள்”, தேவி வாரதிதழ், இந்தியா, 05.12.07. பக். 43 – 45.
- 25) விதுரன். “விஞ்ஞான பூர்வமான ஆதாரங்கள் - ஆராய்ச்சியாளர் ஹரி தரும் தகவல்கள்,” தேவி வாரதிதழ், இந்தியா, 19.12.07. பக். 10 – 12.
- 26) விதுரன். “இராமர் பாலம் பெயரை மாற்றிய வெள்ளையர்கள்,” தேவி வாரதிதழ், இந்தியா, 26.12.07. பக். 10 – 13.
- 27) “Shiva linga found at Devinuwara”, Newslanka, London, 5 November 1998.
- 28) www.Sethusamudram.in Accessed on 20/7/2007.
- 29) www.ir.dia.krihna.org Articles, Accessed on 1/8/2007.
- 30) www.Rense.com Accessed on 25/8/07
- 31) <http://Cyber-mvk.blogspot.com> . Accessed on 19/1/10

நூலாசிரியர் அறிமுகம்

ஆத்தின் வன்னிப்பிரதேசத்தின் வவனிக்குளத்தில் 24.9.1979இல் பிறந்தவர் மயூரன். இலங்கை நீர்ப்பாசனத் திணைக்களத்தில் பணியாற்றிய பொ.அம்பலவாணர்-புதுப்பாசனி தம்பதியினரின் மகனான இவரது இளமைக்காலம் சாவகச்சேரியிலே தொடர்ந்தது. சாவகச்சேரி அமிர்தாம்பிளைக மகாவித்தியாலயத்தில் தன் ஆழம்பக் கல்வியைத் தொடந்திலைக் கல்வியை வவனிக்குளம் பாலிநகர் மகாவித்தியாலயத்திலும், உயர் கல்வியை வவனியா விபுலானந்தர் மகாவித்தியாலயத்திலும் தொடர்ந்தார்.

பின்னாளில் லண்டனுக்குப் புலம்பெயர்ந்து வாழும் மயூரனின் படைப்புகள் இலங்கையிலும் புகலிட நாடுகளிலும் அச்சு ஊடகங்களிலும், மின்னியல் ஊடகங்களிலும் பரவலாக வெளிவந்துள்ளன.

தனது உயர் கல்வியைத் தொடரும்போகே பத்திரிகைகளிலும், சிறு சஞ்சிகைகளிலும் இவரது ஆக்கங்கள் அலவப்போது இடம்பெற்றிருந்தன. இலங்கையின் வீரகேசரி, தினக்குரல், சமுநாதம், சுடர் ஒளி (கொழும்பு) ஆகிய ஊடகங்களிலும், பாரிசில் ஈழமுரசு, லண்டனில் ஒருபேப்பர், காலைக்கதீர், லண்டன் கட்டொளி, ஐ.பி.சி. ஆகிய ஊடகங்களிலும் இவரது ஆய்வுக்கட்டுரைகள் பல வெளிவந்து பிரபலமாக பெற்றிருந்தன.

2007 ஒகஸ்ட் இல் இராமர் பாலம் பற்றிய இவரது விரிவான கட்டுரையானது பலரது கவனத்தையும் அக்காலகட்டத்தில் ஈர்த்திருந்தது. அக்கட்டுரையின் பின்னணியில் எழுந்த இராமாயணம் பற்றிய விரிவான இவ்வாய்வு நூலுருவில் உங்கள் கரங்களில் இன்று தவழ்கின்றது. நூலுருவில் வெளிவந்துள்ள ஊடகவியலாளர் மயூரனின் முதலாவது படைப்பு இதுவாகும்.

- என்.செல்வராஜா,
நூலகவியலாளர்.

ISBN: 978-955-1779-39-9

9 789551 779399